r o m a n

anthony

KING

Poliţia criminală „Cazuri speciale”

URSOAICA UCIGAŞĂ

ANTHONY KING

URSOAICA UCIGAŞĂ

Editura electronică Equinox

2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1 4
CAPITOLUL 2 7
CAPITOLUL 3 10
CAPITOLUL 4 16
CAPITOLUL 5 19
CAPITOLUL 6 25
CAPITOLUL 7 30
CAPITOLUL 8 33
CAPITOLUL 9 37
CAPITOLUL 10 42
CAPITOLUL 11 45
CAPITOLUL 12 49
CAPITOLUL 13 54
CAPITOLUL 14 61
CAPITOLUL 15 66
CAPITOLUL 16 73
CAPITOLUL 17 77
CAPITOLUL 18 81
CAPITOLUL 19 85

CAPITOLUL 1

Goran văzu ursul apropiindu-se de el şi îşi pregăti arma de vânătoare. Aceasta era încărcată, împuşcase şi în trecut asemenea animale, aşa că nu avea de ce se teme mai mult ca altădată. Dar creatura era bipedă şi mai mică de statură decât un urs! Oare îl înşela vederea? Nu. Mai degrabă era vorba despre o fiinţă omenească, îmbrăcată în blănuri, care venea spre el. O femeie. O femeie cu părul lung, deschis la culoare şi foarte ciufulit. Precaut, sârbul se adăposti în cabana de refugiu şi aşteptă, cu ţevile puştii îndreptate spre uşă.

Pe zăpada afânată, paşii abia i se auzeau. Arătarea se opri la uşă. Să tragă acum? — se gândi sârbul. Ea deschise încet, îşi vârî capul prin crăpătura uşii şi arboră un fel de zâmbet. Doi canini de dimensiuni impresionante îi ieşeau din gură peste buza inferioară. În rest, fizionomia ei era destul de plăcută. Se strecură înăuntru şi rămase pe loc, la doi metri de arma aducătoare de moarte. Încet, îşi duse ambele mâini la piept şi trase de blana maronie, lăsând să iasă la vedere o pereche de sâni semeţi şi foarte umani, cu sfârcurile întărite. Unduindu-se abia perceptibil, creatura continuă să se dezbrace, înfăţişând privirilor bărbatului un pântece alb ca neaua, nişte coapse lungi, fără cusur, apoi o pilozitate discretă şi bine îngrijită, sub care se ascundea sexul său feminin.

Rămasă în pielea goală, îşi trase în mâini o pereche de mănuşi din blană, prevăzute la capete cu unghii lungi şi ascuţite. Se apropie de bărbat, până când arma lui i se propti în stern. Apucă ţevile acesteia cu două degete şi începu să şi le plimbe pe sâni. Îşi introduse câte un sfârc în fiecare ţeavă, pe rând, trăgând puşca spre ea. Apoi o ridică până la nivelul gurii şi, cu gesturi lascive, prinse a-şi roti limba împrejurul gurilor de foc.

Ochii ei albaştri spre bleu, semi-închişi, erau pironiţi în privirea lui Goran, care nu mai ştia dacă visează sau este spectatorul unui show halucinant. În cabană era cald, fiindcă el, ca de fiecare dată când venea la vânătoare dis-de-dimineaţă, făcea mai întâi focul. Trupul începu să i se încălzească, să se destindă, iar în intimitatea pantalonilor membrul i se trezea iar viaţă. Lăsă puşca pe duşumea, la îndemână, şi aşteptă să vadă ce avea să se întâmple în continuare.

Fata citi asta în ochii lui şi îngenunche. Cu mănuşile din blana, prevăzute cu gheare, îl desfăcu la pantaloni, ajutându-l să şi-i scoată de tot. Nerăbdătoare, lipsită de pudoare şi provocatoare, îi sfâşie slipul cu caninii ei ascuţiţi. Privirea fetei avea o sclipire neomenească. Îi luă sexul într-o mână şi, cu o gheară de la cealaltă mână, i-l gâdilă pe toată lungimea, până la testicule. Apoi, gheara se insinua sub scrot, înţepându-l de câteva ori în acel loc. Sârbul obţinu o erecţie completă în timp record. Atunci, mâna ei înmănuşată făcu cale întoarsă, mângâindu-i „odoarele”, de astă dată cu dosul palmei.

Cu limba scoasă printre canini, începu să efectueze mişcări circulare în jurul inelului organului erect, însoţind acest exerciţiu cu gemete de satisfacţie şi suspine. Goran, care era copleşit de un sentiment nedefinit — un fel de teamă amestecată cu o dorinţă de nestăvilit — îşi dezbrăcă în grabă hainele, rămânând

gol-puşcă şi îşi depărta puţin picioarele. Atingerea intimă a limbii şi a buzelor ei îl înfiorau de plăcere. Ursoaica simţi că a venit timpul să-i dea mai mult şi, printr-o mişcare fermă, îi curpinse mădularul în caldul buzelor. După care, capul ei prinse a se plimba alene, înainte şi înapoi, de-a lungul membrului învineţit de excitare. Fata îl apucă de fese cu o mână şi îl trase spre ea, în vreme ce cu cealaltă îl strângea de testicule.

Atingerea mâinilor înmănuşate îl excita enorm, făcându-l să uite complet de teamă şi să se relaxeze în totalitate. Simţi o căldură în spate şi realiză că ea îl zgâriase. Dar ce dulce durere resimţea! Din bazin, sârbul participa activ la ampla mişcare de du-te-vino, înteţind ritmul şi profunzimea acesteia. Era doar la un pas. Acum! Primul jet ţâşni cu putere, când o durere amestecată cu plăcerea ejaculării îi sfâşie şira spinării, generând o senzaţie atroce, necunoscută lui până atunci.

— Bună dimineaţa, şefu'! — salută detectivul Jane Heron, care intră în biroul căpitanului diviziei „Cazuri Speciale" însoţită de partenerul ei, Eric Black.

Morocănos, Corky West sugea cu îndârjire din obişnuita lui acadea cu gust de cafea, în încercarea disperată de a renunţa la lichidul negru şi amar care îi dădea palpitaţii în ultima vreme.

— Vedem noi dacă-i bună! Luaţi loc, am un cadou pentru voi!

— După înfăţişarea „veselă" pe care o arboraţi, surpriza dumneavoastră pare a fi deosebit de „drăguţă", glumi detectivul Black. Mă înşel cumva?

— Deloc!

— Atunci, puteţi începe! Dar de ce nu este prezent, ca de obicei când e vorba despre o afacere „groasă", şi directorul Departamentului Poliţiei din Los Angeles, Larry Tiliman? — se miră Eric.

— Să nu spuneţi că de data asta vom efectua o anchetă oficială! — îi ţinu isonul partenera lui.

— Nu chiar. Să-i zicem mai degrabă semioficială.

— Deci...?

— Fabrizio Balanzoni şi Goran Kordic.

— Traficantul de droguri şi cel de armament? Ce-i cu ei?

— Morţi.

— Amândoi? Doar de italian auzisem ceva. Parcă un accident în munţi.

— Amândoi au murit în acelaşi loc, la un interval de o lună. Ciudat, nu-i aşa? — continuă căpitanul să le incite curiozitatea.

— Detalii?

— Nu prea multe, până la această oră. Dr. Butch Harrison, alias „Specialistul" — cum îi spuneţi voi — care îndeplineşte în acelaşi timp funcţiile de criminalist, legist şi cercetător, se află deja la faţa locului. A plecat cu maşina şi a ajuns în primele ore ale dimineţii în munţii Sierra Nevada.

— Aoleu! Vom face alpinism acum, în plină iarnă şi în ajun de sărbători? — se zgribuli Jane.

— Asta-i situaţia! N-avem încotro.

— Adică, eu şi cu Black nu avem încotro, din câte înţeleg.

— Exact! Localitatea în care trebuie să ajungeţi se numeşte South Land, fiind situată în apropierea Lacului Verton, la circa 2000 de metri altitudine. De acolo şi până la cel mai înalt vârf muntos din Statele Unite, Whitney, mai aveţi doar 2418 metri. Am auzit că natura din zonă este o frumuseţe!

— Bun! Dar în afară de schi alpin, vânătoare şi contemplarea naturii, ce mai avem de făcut pe acele meleaguri? — întrebă tot mai îngrijorat detectivul Black.

— Veţi investiga cele două morţi ciudate.

— De ce tocmai noi?

— Pentru că trebuie să călcăm ca pe ouă, din cauza relaţiilor pe care le-au avut traficanţii atât în lumea interlopă, cât şi în cea politică. Cu antenele lui delicate, sergentul Steve Mann, bătrânul vostru prieten şi coleg, a dat peste nişte amiciţii foarte curioase între cele două victime şi unele personalităţi de vază ale oraşului, cum este şi Ernest Highsmith. Dacă află noutăţi, o să vi le comunice telefonic.

— El va sta acasă, la căldurică, nu-i aşa? — zise poliţista răutăcioasă.

— E mai util aici. Heron, tu pleci cu maşina înainte de orele prânzului, iar pe Black îl va duce un elicopter până la destinaţie. Numai misiunea lui e oficială.

— Adică, numai eu îmi voi pune pielea la saramură, lucrând sub acoperire! Oare de ce m-am făcut poliţistă?

— Hai, mai lăsaţi gluma, ca să vă dau şi celelalte detalii! Heron, tu vei fi o turistă pasionată de munţi şi vei locui în acelaşi motel, Troubadour, în care au stat victimele. Melanie ţi-a rezervat deja o cameră acolo. Vei trece drept o persoană cu dare de mână, extravagantă şi cu o bogată experienţă sexuală, dacă înţelegi ce vreau să spun?

— Adică un fel de prostituată de lux. Am înţeles perfect!

— Vei avea mână liberă în privinţa cheltuielilor, însă nu exagera, dacă nu vrei să ajungi dactilografa lui Tillman pentru următorii zece ani! Black, tu pleci peste exact două ore din curtea poliţiei. Te vor aştepta doi agenţi ai poliţiei locale, care te vor ajuta zi şi noapte. Vezi că nu este vorba despre două accidente izolate! În zonă circulă tot felul de legende. Cu Heron nu te întâlneşti deloc şi comunicaţi doar telefonic. Vei locui la hotelul Venus din localitate; între South Land şi motelul Troubadour sunt doar 6 kilometri distanţă. Cum ajungi la destinaţie, iei legătura cu Dr. Harrison. Apropo, el a avut ideea să plecaţi în misiune în această formaţie.

— Iar ideile lui sunt întotdeauna geniale! — zise Jane ostentativ.

— Dacă nu aveţi întrebări, eu am să plec. Trebuie să mă întâlnesc iarăşi cu directorul, ca să-i raportez dispoziţiile pe care vi le-am dat. Heron, încearcă să te echipezi cât mai lejer şi mai convingător, pentru a putea intra în rolul pe care-l vei juca.

— Şi dacă nu prea am haine adecvate, îmi pot cumpăra ceva din bugetul pe care mi l-aţi alocat?

Căpitanul nu-i mai răspunse, ca de obicei, printr-un urlet care o poftea fără delicateţe să iasă afară din biroul lui. Noroc că trebuise să plece.

CAPITOLUL 2

Goran simţi în gură gustul fad al propriului sânge, care, de fapt, stropea în cascade obrajii tinerei fete. Privi năuc în jos, pentru a constata de unde provenea acesta şi nu-i veni deloc să creadă crunta realitate. Mai mult de jumătate din organul sexual îi fusese secţionat de colţii puternici ai ursoaicei. Bestia cu chip de om din faţa lui să-i fi făcut una ca asta? — se întrebă el buimac, nereuşind să-şi vină în fire.

În acel moment, ea îşi înfipse ghearele tăioase în scrotul sârbului şi i-l smulse fără dificultate. Apoi, aceleaşi gheare criminale se înfipseră în pieptul şi în abdomenul lui, sfâşiindu-i carnea cu o sălbăticie greu de imaginat. Mâna ei dreaptă intră sub coaste şi îi înţepă inima de câteva ori, cu ochii ieşiţi din orbite. În secunda următoare, Goran Kordic se afla la pământ, în agonie, însă ursoaica nu încetase înverşunatul ei atac.

Postată deasupra lui, continua să-l măcelărească şi să-i secţioneze membrele cu fioroşii ei canini şi cu ghearele ca nişte pumnale. Când carnagiul fu săvârşit, îşi îmbrăcă blănurile peste trupul plin de sânge, târî părţile cadavrului afară din refugiu, aruncându-le unele peste celelalte şi urină pe faţa lui, precum o fiară care şi-a învins adversarul.

Creatura locului se îndepărtă apoi cu paşi şovăielnici, lăsând în urma ei un morman de carne şi oase.

Înainte de plecare, detectivul Eric Black bău o cafea şi fumă o ţigaretă Camel fără filtru. Oare ce peripeţii îi mai aşteptau în zilele următoare? — se întrebă el. Ştiind că el şi partenera lui sunt nişte poliţişti norocoşi din fire, şefii le dădeau să rezolve cele mai dificile misiuni. Şi ăsta nu era un lucru foarte rău, numai să nu li se termine norocul la un moment dat! Mai erau doar trei săptămâni până la Crăciun şi poliţistul spera din tot sufletul ca dezlegarea misterului din Sierra Nevada să nu dureze mai mult.

I se făcuse foame, însă nu mai avea timp pentru asemenea amănunte. Se bucură când găsi într-un sertar patru biscuiţi vechi de când lumea, care erau la fel de apetisanţi ca nişte bucăţi de carton. Îşi consultă ceasul pentru a nu întârzia. Va pleca măcar cu un sfert de oră mai devreme, ca elicopterul să nu decoleze fără el.

În drum spre casă, Jane Heron trecu pe la o benzinărie pentru a face plinul şi a schimba uleiul bătrânului ei BMW 525. Puteau să-i dea o maşină de serviciu, doar se deplasa în misiune! — se gândi ea, pe bună dreptate. Nu ştia ce haine să-şi ia la ea. Avea destule ţoale sport, însă în niciun caz nu puteau fi catalogate drept extravagante.

Numai de n-ar da acolo, la South Land, peste cine ştie ce buclucuri, cum i se întâmplase în ultimele cazuri rezolvate[1] — din fericire — în cele din urmă. Oricum, chiar dacă nu voia să recunoască întotdeauna, echipa din care făcea parte era una de elită, iar coechipierii săi erau oameni de nădejde şi foarte plăcuţi. Cu excepţia lui Eric, care devenea adesea imposibil în cele mai delicate sau deplasate dintre situaţii.

Detectivul Eric Black intenţiona să-şi aprindă o nouă ţigaretă, însă renunţă la gestul său când pilotul elicopterului îl privi dezaprobator. Îşi puse bricheta înapoi în buzunarul hanoracului, dar rămase cu „otrava” între buze, pentru a-şi înşela instinctele de fumător înrăit. Deşi zgomotul din interiorul aparatului de zbor era considerabil, putea vorbi cu cel care îl transporta, graţie căştilor cu microfon purtate de amândoi. Dar tipul era genul de om morocănos ce îşi vedea de misiunea lui şi atât. După vreo două tentative de conversaţie, Eric renunţă, resemnat, mulţumindu-se să citească raportul întocmit de sergentul Mann despre cele două victime.

Fabrizio Balanzoni, după cum o dovedea şi numele său, fusese italian de origine. Se stabilise în Los Angeles încă de mic, dar nu întrerupsese niciodată legăturile sale cu patria natală. Până la vârsta majoratului îşi petrecuse toate vacanţele de vară la bunicii săi, care locuiau foarte aproape de localitatea Tempiro, din Insula Sardinia. Studiile superioare şi le încheiase cu bine la „University of California”, după care îşi ajutase tatăl în business. La 30 de ani îşi luase destinul în propriile mâini, iar afacerile au prosperat vertiginos. Secretul nu era unul nemaipomenit. Balanzoni începuse să se ocupe cu traficul de droguri şi de armament, cumpărând şi două cazinouri în Las Vegas. Nu avusese niciodată necazuri grave cu poliţia, pentru că fusese un tip moderat şi se învârtise în cercurile cele mai influente ale oraşului.

După datele obţinute de la Steve Mann, sârbul Goran Kordic fusese amestecat până peste cap în traficul cu arme, în conflictul din fosta Iugoslavie (încă dinaintea atacurilor NATO) şi avusese unele tangenţe cu filiera columbiană a drogurilor. Fusese un cunoscut al lui Balanzoni, însă relaţiile dintre aceştia nu vizau jurisdicţia poliţiei locale. Sergentul Mann putea obţine mai multe informaţii despre ei de la prietenii pe care îi avea în Biroul Federal de Investigaţii (FBI). Un lucru era, totuşi, clar pentru Eric: Kordic fusese agreat de autorităţile din Los Angeles, deoarece cumpărase însemnate cantităţi de armament, pe care le scotea apoi din ţară. Iar acest trafic poate fi numit şi export, operaţiune economică ce contribuie în mod esenţial la bunăstarea unui stat.

După părerea lui Eric, dacă cineva anume le luase viaţa (sau ordonase omorârea) celor doi mafioţi, acesta trebuia să fie ori foarte puternic, ori nebun. În ambele cazuri, era necesar ca divizia „Cazuri Speciale” să fie foarte prudentă. Ceea ce-l deranja mai mult pe detectiv era faptul că, în ultimele două afaceri murdare rezolvate de el şi de Jane, bineînţeles şi cu sprijinul inestimabil al celorlalţi colegi, partenera lui îşi pusese viaţa în pericol într-un mod deosebit de riscant. Ba chiar mai mult, fusese la un pas de moarte de fiecare dată. Numai

[1] N. E.: vezi Anthony King - Profesioniştii morţii

datorită hazardului şi a câtorva secunde fericite nu se transformase într-un îngeraş.

Elicopterul începea să piardă din altitudine, semn că ajunsese în apropiere de South Land. Chiar începuse să se distingă o mică aglomerare de clădiri, un parc, bulevardul central şi un labirint de străzi legate de acesta. Câteva construcţii erau mai răsărite, făcând notă discordantă cu restul caselor care nu aveau mai mult de un etaj în înălţime. Probabil că acestea erau sediile primăriei şi poliţiei, şcoala, biblioteca, Hotelul Venus — poate singurul din South Land — şi spitalul. De sus, orăşelul părea destul de curat şi avea o arhitectură armonios organizată. Din acest motiv, poliţistului începea să-i placă aşezarea montană de pe cel mai înalt vârf muntos din Statele Unite.

— Vom ateriza în curtea primăriei, îl informă pilotul elicopterului, după ce tăcuse aproape o oră încheiată. Clădirea galbenă de acolo!

În curte se aflau trei maşini şi câteva persoane cu gulerele ridicate la paltoane. Pesemne, personalităţile de vază ale oraşului, care erau extrem de agitate, din moment ce le ceruseră sprijinul, îşi închipui Eric. Nu întotdeauna se petrec două morţi suspecte în zona lor, la interval de numai o lună de zile. În suita oficială care-l aştepta, poliţistul îl recunoscu pe Dr. Butch Harrison şi se bucură sincer. Apoi, fără să ştie de ce, îi veniră în minte memorabilele cuvinte scrise de Shakespeare în „Cum vă place”: *„All the world’s a stage and all the men and women merely players”* („Întreaga lume e o scenă şi toţi oamenii sunt simpli actori”[2]).

[2] Engl. în original.

CAPITOLUL 3

— Mă bucur să te revăd, amice Butch! — zise detectivul, îndreptându-se spre „Specialist” cu mâna întinsă. Dacă tot te-ai deranjat să mă întâmpini, presupun că vei face şi prezentările.

— Numai dacă taci pentru o secundă, răspunse Dr. Harrison sarcastic, după care continuă: domnul William Royce, primarul oraşului, domnişoara (şi sublinie acest titlu) Paula Drago, de la poliţia locală şi partenerul ei, domnul Damon Palance. Detectivul Eric Black, de la Departamentul Poliţiei din Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”. Celelalte persoane de lângă maşini sunt funcţionari locali ai primăriei. Ai vreo nelămurire, Sherlock Holmes?

— Până acum, nu! — răspunse Eric, strângând mâinile celor trei.

Însă vorbi singur, fiindcă Butch îi întorsese deja spatele, îndreptându-se spre maşina cu care venise.

Bătea un vânt destul de tăios care viscolea puţin zăpada din curtea primăriei şi era ceaţă. Temperatura se situa undeva în jurul valorii de -5°C, îşi închipui poliţistul din Los Angeles. Nu prea era de hălăduit pe afară, îşi zise el în gând, când fu luat foarte amical de braţ de primar.

— În primul rând, vreau să vă urez bun venit! Sper să vă placă la South Land cât timp veţi lucra aici. Noi punem mare preţ pe confort, aşa că nici dumneavoastră nu veţi duce lipsă de progresele civilizaţiei moderne.

— Sunteţi foarte amabil!

Cei doi poliţişti veneau în urma lor, la mică distanţă. Detectivul ardea de nerăbdare să discute cu ei sau mai bine cu Butch, pentru început. Informaţiile furnizate de acesta erau întotdeauna foarte preţioase.

— V-aş rămâne extrem de îndatorat dacă ancheta pe care o veţi desfăşura aici îi va deranja cât mai puţin pe localnici şi în special pe turişti. Şi aşa circulă tot felul de legende prin partea locului, însă despre asta vă va vorbi mai pe larg poliţista Paula Drago. Cred că înţelegeţi raţiunile pentru care vă rog acest lucru!

— Bineînţetes, nu vă faceţi griji! Discreţia absolută este una din specialităţile mele preferate.

Deci, domnişoara e şefa, iar tinerelul partener — căruia încă nu-i trecuseră toate coşurile de pe faţă — este subordonatul, se gândi Eric, întorcând puţin capul în spate, pentru a o studia mai bine. Nu era deloc rea poliţista asta de provincie! înţelegând că era privită şi cum primarul nu dădea semne că ar mai avea ceva de spus, ea se adresă oaspetelui:

— Sunt însărcinată să vă fiu ghid şi să vă furnizez toate informaţiile de care aveţi nevoie, detectiv Black.

— Eric, te rog! Şi poţi renunţa la titulatura de detectiv, dacă nu te superi.

— O.K.! Şi tu poţi să-mi spui Paula!

Felul în care a rostit ultima frază promitea foarte mult. Fără doar şi poate, va fi o companie adorabilă, se gândi Eric, poate chiar una profitabilă...

— Atunci, eu vă las pe mâini bune! — le întrerupse dialogul primarul Royce. Dacă aveţi nevoie de mine, nu ezitaţi să mă căutaţi. Vă voi da tot sprijinul de care aveţi nevoie. Pe curând!

— Doreşti să afli ceva cu prioritate, Eric? Sau, poate, vrei să-ţi fac un scurt rezumat al situaţiei pe care o avem aici? Îţi stau la dispoziţie!

— Te rog să nu te superi, dar mai întâi vreau să stau de vorbă cu legistul meu preferat. Concluziile „Specialistului”, cum îi spunem noi, sunt foarte importante pentru mine. Întotdeauna mi-au fost de mare ajutor, chiar şi în cele mai complicate cazuri pe care le-am avut de rezolvat. De aceea, e mai bine să nu ştiu foarte multe amănunte înainte de a-l asculta pe el, ca să nu fiu influenţat în niciun fel. Înţelegi?

— Înţeleg perfect! Fiecare cu stilul lui de lucru. Uite, aici ai numerele noastre de telefon! — îi spuse Paula Drago, întinzându-i o carte de vizită imprimată pe ambele feţe. Când termini, ne dai un telefon şi venim să te luăm de la morga spitalului. Ne găseşti la sediul poliţiei.

— Aşa am să fac!

Tânărul îl salută cu două degete la cozorocul caschetei şi îşi urmă partenera spre Land Rover-ul Freelander 4x4 cu care veniseră. Frumoasă maşină! — constată nu fără invidie poliţistul din Los Angeles. De fapt, în această zonă montană cam toată lumea circula în jeepuri cu tracţiune pe toate cele patru roţi.

Pentru început era destul de bine, îşi spuse detectivul în gând. Poliţista Drago nu avusese resentimente faţă de atitudinea lui cam grosolană de a-i refuza ajutorul. Foarte bine ar fi putut crede că face pe interesantul, fiindcă vine dintr-un mare oraş, în vreme ce ea este o insignifiantă poliţistă de provincie. Mai degrabă, un fel de ajutor de şerif. Asta însemna că este şi inteligentă şi o bună psihologă. În concluzie, întâlnirea lor fusese de bun augur pentru o fructuoasă colaborare; poate chiar mai mult decât o simplă colaborare...

— Mergi cu mine, generale! — îl luă doctorul pe Eric Black peste picior, în stilul lui caracteristic, invitându-l alături, pe bancheta din spate a altui superb automobil de teren.

De astă dată era vorba despre un jeep Toyota Land Cruiser, tot 4x4, de culoare albastru metalizat. Ca de fiecare dată când avea ceva important de comunicat, Dr. Harrison nu era prea vorbăreţ, amuzându-se în tăcere să-şi fiarbă auditoriul în suc propriu.

— Încotro? — îl întrebă bărbatul de la volan, care era unul din asistenţii spitalului.

— La morgă! — răspunse „Specialistul” fără să clipească.

— Butch, n-ai putea să-mi expui concluziile tale într-un restaurant, în faţa unei specialităţi locale şi a unei halbe cu bere? — se interesă Eric, plin de speranţă. N-am mâncat de ieri de la prânz decât câţiva biscuiţi, ca ipsosul de tari. Îmi chiorăie maţele de foame!

— De mâncare ne vom ocupa mai târziu. După ce vei vedea spectacolul pe care ţi l-am pregătit, ai să-mi mulţumeşti!

— Cadavrul sârbului e chiar atât de înspăimântător? În caz că ai uitat, eu am mai văzut ceva persoane decedate la viaţa mea. Nu ţi-am cerut să-mi faci cinste, dacă asta te face să refuzi o masă în compania mea. Uite, plătesc eu!

— Crede-mă pe cuvânt că mâncarea nu-ţi va prinde bine în această situaţie!

Detectivul nu-l crezu, desigur, dar nu mai insistă, spunându-şi că şi legistul avea dreptul, din când în când, la unele toane. N-o să moară dacă va dejuna cu o oră mai târziu.

Până atunci, îşi mai aprinse o ţigaretă Camel fără filtru şi trase adânc fumul în piept, încercând să uite de foame. Dar, din cauza aerului tare de munte, începu să tuşească din rărunchi, amintindu-şi că nu mai fumase încă din Los Angeles.

În sfârşit, maşina ajunse la destinaţie, iar cei doi colegi şi prieteni coborâră, pornind-o umăr la umăr pe coridoarele cu aer macabru ale morgii spitalului din South Land. Bine măcar că era cald şi curăţenie, cu tot mirosul de formol care invada fiecare ungher.

De la prima vedere pe care o aruncă asupra cadavrului lui Goran Kordic, detectivul înţelese de ce Butch îl sfătuise să sară peste masă. Avusese perfectă dreptate să procedeze aşa. În afară de figura relativ uşor de identificat, restul corpului era o masă diformă de carne tocată. De parcă o haită întreagă de lupi înfometaţi se întrecuseră în a sfărâma cât mai multe oase pentru a ieşi campioni la numărul de muşcături aplicate!

Fâşii de piele smulse cu ferocitate atârnau, tumefiate şi însângerate, abia mai ţinându-se de câte un os. Intestinele recuperate cine ştie de prin ce locuri fuseseră depuse acolo unde, înainte cu câteva zile, existase un stomac. Gâtul prezenta o gaură mare, cât să poţi băga un pumn prin ea, iar în interior nu se vedea decât un terci negricios la culoare şi urât mirositor. Totuşi, din câte îşi putu da seama detectivul, nu lipseau bucăţi importante din corpul omenesc. Cu alte cuvinte, fiara — sau ce-o fi fost ea — nu mâncase din om, rezumându-se doar la a-l sfârteca cu ghearele şi cu colţii. Ce animal să fi putut provoca asemenea răni, că doar lei, tigri sau pantere nu trăiesc în America? — se miră Eric în sinea lui.

— Doamne, Dumnezeule! — exclamă poliţistul, fără a putea adăuga alte cuvinte pentru moment.

— Ceea ce vezi este exact realitatea! — îi confirmă Butch coşmarul pe care detectivul credea că-l visează. Asistentul care a lucrat împreună cu mine la autopsie nu îşi va reveni din şoc prea curând.

— Ce ar fi putut provoca o asemenea monstruozitate, pentru numele lui Dumnezeu?

— Dinţi şi gheare.

— Nu vrei să fii mai explicit şi să nu mă mai ţii în suspans? Îndur şi aşa destul de multe!

— Ghearele sunt gheare, cu toate că mi se par, după forma regulată a tăieturilor, mult prea ascuţite. Însă dinţii este foarte posibil să fie umani. Toţi

aparţin aceloraşi fălci, numai că doi dintre ei sunt ceva mai diferiţi. Şi anume, caninii.

— Deci, carnagiul a fost înfăptuit de o singură fiinţă, fie ea umană sau vreun animal.

— Da, dacă ne referim la muşcăturile mortale. Mai sunt câteva muşcături de hienă pe alocuri, dar neesenţiale. Aceste animale necrofage n-au apucat să îşi astâmpere foamea, din cauza pădurarului care a descoperit cadavrul mutilat şi le-a gonit.

La receptarea cuvântului „foame”, stomacul lui Eric i se sui în gât. Detectivul se dădu câţiva paşi mai în spate, după care îşi dădu drumul să cadă pe un scaun. Închise ochii şi trase adânc aer în piept, în speranţa de a-şi diminua senzaţia de greaţă care-l încerca. Dar mirosul de formol amestecat cu cel de cadavru aflat în putrefacţie şi cu cine ştie ce alte substanţe provocă în intestinele lui o adevărată revoluţie. Abia mai apucă să ajungă la chiuvetă pentru a nu voma pe jos. Mai bine nu mânca nici măcar acei biscuiţi nenorociţi...

Se spălă bine pe faţă, iar când îşi reveni, se uită cu gânduri criminale la legist.

— Butch, tu nu cumva râzi de miné? — întrebă detectivul, palid la faţă ca o mască japoneză. Să ştii că nu mai am vârsta la care să cred în vampiri şi alţi adepţi ai cultului lui Dracula, conte de Transilvania!

— Nu? Atunci mai priveşte o dată cu proprii tăi ochi.

— Ce faci, doctore? Vrei neapărat să te distrezi pe seama mea? Ştii la fel de bine ca şi mine că Nosferatu a existat doar în imaginaţia scriitorului Bram Stoker, care s-a inspirat din legendele europene ale secolului al XV-lea! Mi se pare că treaba cu vampirii vine de undeva de prin Ungaria...

— Aiurea! Se vede treaba că nu prea stai bine la capitolul „cunoştinţe generale”, la fel ca orice american care se respectă! — îl ironiza „Specialistul”. Sursa de inspiraţie a lui Stoker a fost un principe din Valahia — veche denumire a unei părţi din România de azi — drept, dar şi foarte crud. Ca povestea să fie cât mai palpitantă, scriitorul a imaginat acţiunea cărţii într-un castel misterios din Munţii Carpaţi, nicidecum în Ungaria.

— Mulţumesc pentru informaţii, dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare: tu crezi în vampiri?

— Nici vorbă de aşa ceva! Desigur că nu cred în creaturi fantastice ieşite din cărţile cu benzi desenate pentru copii. Totuşi, dinţii care au realizat această oroare sunt incisivi, premolari şi molari de provenienţă umană, la care se adaugă nişte canini de urs. Analiza prelevărilor reziduurilor de email de pe oase este categorică.

— Am putea avea de-a face cu nişte canini montaţi special pentru a ucide?

— Fără îndoială! O proteză mai exact şi nu una făcută de un amator. Aici nu poate fi vorba decât despre un expert, în cazul în care cădem de acord că bestia criminală este un om. Mai bine-zis o femeie.

— Îmi poţi explica în ce mod ai ajuns la această concluzie?

— Pentru ca aceşti colţi să reziste, având în vedere efortul muşcăturilor aplicate cu ferocitate, ei trebuie să fie susţinuţi de întreaga dentiţie.

— Doctore, aprofundează puţin explicaţiile, însă fă-o ca pentru profani, altminteri n-o să înţeleg nimic! Iar tu nu vrei să vorbeşti cu pereţii, nu-i aşa?

— Bine, am să încerc. În cazul unei muşcături umane, cele mai vizibile urme lăsate pe un corp sunt cele provocate de incisivi. Dar, în situaţia noastră, urmele mai pronunţate şi mai adânci — chiar nefireşti de adânci — sunt provocate de canini. Deci, ca la animale, nu ca la oameni. Dar celelalte muşcături provin de la nişte dinţi omeneşti absolut normali. Am luat un mulaj confecţionat din pastă de dinţi pudrată cu ipsos fin şi iată cum arată falca superioară a bestiei!

Eric luă mulajul în mână, îngrozindu-se din nou. Îl studie câteva clipe, apoi i-l restitui „Specialistului”, manifestându-şi îndoiala:

— Ce om ar putea avea o asemenea gură, din care colţii îi ies până aproape de bărbie?

— Asta rămâne să descoperi tu. Aş vrea să-ţi mai spun ceva! Cu toate că acest cadavru a stat în aer liber, după părerea mea timp de circa 18 ore, am mai identificat urme de stratificare absolut umane.

— Asta ce mai e?

— Scuză-mă, am vrut să spun urme de salivă, ca să fiu pe înţelesul tău. Din păcate, nu-i pot stabili şi ADN-ul, fiindcă a trecut prea mult timp şi nici nu am aparatura necesară aici.

— Ce îţi lipseşte?

— Microscopul meu electronic cu baleiaj, asistat de computer.

— M-ai omorât! Putem să-i telefonăm căpitanului Corky West, ca să ţi-l trimită cu elicopterul, într-o oră şi jumătate îl vei avea şi montat.

— N-are niciun rost, atâta vreme cât nu am cu ce compara ADN-ul criminalului.

— Ai dreptate, nu m-am gândit!

— Hai să îţi mai spun ceva care să te convingă — dacă acest lucru nu s-a întâmplat până acum — că ucigaşul sau ucigaşa, în fine, este un om. Ia-ţi inima în dinţi şi priveşte încă o dată organele genitale ale cadavrului. Apropo! Nu avea niciun fel de haine pe el. Toate au rămas în cabana în care a fost disecat.

Cu picioarele tremurânde, Eric se apropie din nou de masa necropsierului, privind numai între picioarele victimei. Sexul acestuia era secţionat mai mult de jumătate, arătând grotesc din toate punctele de vedere.

— Acum priveşte penisul prin lupă! Observi aceste sfâşieri fine, paralele, de pe ciotul rămas? Ele sunt rezultatul unei felaţii înainte de moarte, sunt categoric în această privinţă! Probabil că a fost un sex oral foarte pasional, din moment ce a lăsat urmări...

— Vrei să spui, cu umorul tău negru, că Goran Kordic şi-a pierdut viaţa din cauza unei felaţii nenorocite? Dar e absolut incredibil!

— Ba nu! E absolut sigur! Agresorul, după ce a muşcat falusul cu dinţii, a scuipat bucata secţionată şi, tot ce se poate, a sărit la gâtul sârbului. Nici testiculele nu le-am găsit. N-ar fi exclus să i le fi înghiţit!

Detectivul era atât de năucit de tot ceea ce vedea şi auzea, încât nu mai ştia ce să facă sau ce să creadă. În acelaşi timp, abia îşi mai putea stăpâni spasmele stomacului, care, în cele din urmă, îi provocara o tuse convulsivă. Îşi

aprinse disperat o nouă ţigară, însă efectul fumului accentua starea de greaţă care îi domina cu cruzime intestinele. Se înroşise de-atâta tuse şi abia mai respira. Îi trebuiră cinci minute pentru a-şi reveni, dar se pare că prietenul lui, Butch, n-avea de gând să-l lase să trăiască.

— Acum putem merge să mâncăm, zise amuzat „Specialistul”. La masă îţi voi povesti tot ce ştiu şi ce cred la această oră despre cadavru şi urmele găsite la faţa locului.

CAPITOLUL 4

Ieşiră îngânduraţi din spital, cu intenţia de a lua puţin aer curat. Afară începuse să fulguiască, iar vântul parcă nu mai sufla atât de tăios. După nici zece minute de plimbare în tăcere, dădură peste un mic şi cochet restaurant, unde se instalară la o masă mai retrasă. Sub privirile înmărmurite ale lui Eric, doctorul comandă un biftec tartar din carne tocată crudă, ornată cu gălbenuş de ou tot crud, ceapă, usturoi, ketchup, soia, piper, pătrunjel şi unt. Amestecul acestor ingrediente urma să fie întins pe felioare subţiri de pâine prăjită şi consumat ca atare.

— Cum poţi mânca aşa ceva?

— Adică, ce?

— Cum ce? Carne crudă de vită, după ore întregi de cotrobăială prin hoitul mutilat al celui care a fost Goran Kordic!

— Te rog să mă crezi că nu am făcut-o intenţionat! — zise „Specialistul”, cu un surâs în colţul gurii care contrazicea pe deplin declaraţia sa. Tu nu mănânci nimic? Parcă-ţi era foame! Îţi pun şi ţie o felie? — zise el, arătând cu vârful cuţitului spre amestecul roşu din farfuria sa.

Eric se declară învins, refuzând să mai răspundă provocărilor lui Butch:

— Cred că o cafea îmi va fi suficientă. Am un nod în stomac ce mă face să cred că n-aş putea să înghit nimic, chiar dacă aş reuşi să mestec, înţelegi?

— Eu, da! Tu eşti cel care nu voiai să înţelegi ce se întâmpla dacă mâncai înainte de educativa noastră vizită la morga spitalului! Aşadar, ai toate motivele din lume să-mi fii recunoscător!

Detectivul îşi aprinse o ţigaretă şi gustă cu prudenţă din ceaşca dublă cu espresso fără zahăr pe care i-o adusese ospătarul. În acelaşi timp, Dr. Harrison amesteca victorios şi pasionat carnea tocată cu gălbenuşul de ou — ambele cât se poate de crude — adăugând câte puţin din toate mirodeniile pe care le avea la îndemână. Apoi îşi întinse o lingură de compoziţie pe o felie de pâine prăjită, muşcă zgomotos şi îşi dădu ochii peste cap de plăcere în vreme ce începea să mestece.

— La aşa o delicatesă merge o sticlă de vin roşu ca sângele! — exclamă el, înainte ca Eric să simtă din nou că îi venea să-şi dea maţele afară.

Precipitat, poliţistul se ridică de la masă şi se îndreptă în mare grabă spre grupul sanitar, de unde reveni peste cinci minute şi mai palid la faţă, însă oarecum împrospătat, datorită jetului de apă rece sub care îşi băgase capul.

— După ce ţi-ai bătut joc de mine cum ai vrut, cred că ar fi cazul să stăm puţin de vorbă la modul cel mai serios, spuse Eric. Începe, deci, să-mi povesteşti cum ai reuşit să-ţi imaginezi desfăşurarea măcelului.

— Nu înţelegi ce-mi ceri? — trase „Specialistul” de timp, cu gândul la întregul scenariu care i se derula prin faţa ochilor. Doar nu sunt un scriitor de science fiction, ca să-mi imaginez tot felul de năzbâtii.

— Bine, bine, am înţeles! Tu deduci, nu născoceşti! Te rog foarte frumos să-ţi expui teoria în legătură cu acest macabru asasinat! Acum am fost mai clar?

— Acum, da. Eşti pregătit să mă urmăreşti?

— Sunt numai ochi şi urechi. Dă-i înainte!

— Bun! Dacă admitem ipoteza felaţiei — şi n-avem niciun motiv s-o înlăturăm — înseamnă că victima n-a fost luată prin surprindere de ucigaş, fie acesta de sex masculin sau feminin. Mai departe: în cazul în care s-ar fi apropiat de el un bărbat, Kordic şi-ar fi folosit, fără îndoială, puşca de vânătoare. Chiar dacă ar fi fost un homosexual, el tot n-ar fi acceptat o relaţie cu un necunoscut care ar fi putut fi mai puternic decât el. În concluzie, ucigaşul este o femeie.

— O urmaşă a Evei cu colţi de ursoaică, vrei să spui?

— Exact aşa s-au petrecut lucrurile, din punct de vedere teoretic. Realitatea exactă trebuie să o stabiliţi tu şi cu Jane, pornind de la constatările mele. Iar dacă veţi stabili vreo necorelare între ceea ce găsiţi voi şi ceea ce am susţinut eu, atunci va trebui să aveţi şi o argumentaţie beton ca să mă convingeţi că m-am înşelat.

— Dar ce forţă să fi avut acea femeie pentru a sfârteca un bărbat în toată puterea?

— Aceasta este şi una dintre nelămuririle mele. N-ar fi exclus să fi acţionat sub efectul stupefiantelor şi să posede o foarte bună condiţie fizică. Într-o criză de isterie, de asemenea, ar fi putut avea puteri neomeneşti.

— Ai depistat urme de droguri în saliva ucigaşei?

— Nu, însă aici pot fi de vină factorii naturali din pădure şi chiar hienele care s-au înfruptat puţin din cadavru.

— Înţeleg! Altceva?

— Şi ceea ce mă intrigă mai mult sunt unele fire de păr descoperite în cabana de refugiu.

— Nu toate?

— Nu, doar acelea care provin de la un urs mort de mult. Cu alte cuvinte, de la o blană de urs. Aşa am ajuns să-mi îndrept atenţia spre reziduurile de email dentar de pe oasele defunctului, pentru a-mi confirma ceea ce bănuiam de fapt. Şi anume, că ucigaşul este o femeie.

— Bine! Dar, în afară de urmele colţilor de pe ciotul penisului, ai descoperit şi alte semne de contact sexual?

— Nimic concludent. Păr pubian uman şi urme de spermă. Cum nu am găsit alt sânge decât cel al sârbului, înclin să cred că în refugiu n-a avut loc nicio luptă. Au întreţinut un singur raport sexual şi harş...! I-a luat viaţa în doi timpi şi trei mişcări. Pe urmă a târât afară părţile componente ale trupului secţionat, urinând în cele din urmă pe faţa bărbatului sfârtecat cu ferocitate.

— Sinceri să fim, Butch, tu crezi tot ceea ce susţii?

— Dacă iau în calcul experienţa mea în domeniul criminalilor psihopaţi şi ţin cont de mitul lui Dracula, care are un corespondent şi pe aceste meleaguri, atunci da! N-ar fi rău s-o descoşi pe poliţista locală în legătură cu legendele care circulă prin zonă. Acolo unde turismul este în floare, ca aici, există întotdeauna o

legendă menită să-i fascineze pe vilegiaturişti. Iar aceasta, legenda, trebuie întreţinută pentru a dăinui cât mai mult.

— Asupra acestui ultim aspect suntem de acord!

— Dragul meu detectiv, cam asta e tot ce îţi pot aduce la cunoştinţă în această zi. Acum spune-mi tu: ce e cu Jane?

— Urmează să sosească incognito în această seară. Căpitanul West a fost de acord cu sugestiile tale şi ea va lucra sub acoperire, încercând să se infiltreze. Rămâne de văzut în ce se va băga!

— Îţi dai seama că, dacă scenariul meu se confirmă, nu-i va fi deloc uşor!

— Serios? De ce spui asta?

— Întreab-o pe domnişoara Drago şi ea te va lămuri mult mai bine ca mine, cu siguranţă!

Eric îşi înjură colegul pe tăcute, deşi se gândea că ar putea să aibă dreptate. Era foarte posibil ca partenera lui să nimerească din nou în linia întâi, asumându-şi cele mai mari riscuri posibile pentru dezlegarea cazului. Ce bine ar fi fost dacă era vară! — îşi mai spuse poliţistul înainte de a se despărţi de prietenul său şi de a-i strânge mâna cu sinceritate. Acum, parcă îi părea rău că îl înjurase, fie şi în gând. Iată un bun motiv pentru a achita el nota de plată, în semn de pocăinţă şi recunoştinţă. Ceea ce şi făcu.

CAPITOLUL 5

Eric o găsi pe Paula Drago în sediul poliţiei. Stătea la birou, cu picioarele pe el şi citea un dosar cu declaraţii, gros de două degete. La îndemâna ei se aflau o cană aburindă de cafea şi un sandviş consumat doar pe jumătate.

— Din câte observ, nu ai dejunat! — îşi făcu poliţistul simţită prezenţa.

— Asta e o treabă bună, mai ales pentru femei, zise ea, ridicându-se. Săritul peste mese ajută la siluetă.

Bărbatul îi privi corpul cu mai multă atenţie. Cu toate că era mai degrabă mică de înălţime, avea nişte picioare foarte lungi, iar sânii se conturau frumos pe sub puloverul cu care era îmbrăcată. Nici şoldurile nu păreau deloc rele, din câte îşi putu da seama detectivul. Nu-i vorbă, nu s-ar fi dat în lături să petreacă o noapte în compania ei!

Paula se aşeză din nou, adoptă o poziţie mai decentă şi îl întrebă surâzătoare:

— Dar tu ai mâncat? Poate vrei o licoare fermecată? — şi arătă cu un deget spre propria-i cană de cafea.

Fără a mai aştepta răspunsul lui, se îndreptă spre una dintre ferestrele biroului, în apropierea căreia se afla un filtru de mare capacitate.

Observând-o din spate, Eric constată că, într-adevăr, nu se înşelase. Îi admiră „aripioarele” care se formau la fiecare pas, mai jos de şolduri şi fesele uşor bombate. În timp ce o fantă de lumină pătrundea, rebelă, printre picioarele ei. Asta însemna că nu era deloc grasă, ceea ce-i convenea de minune detectivului. Pentru a nu-şi lăsa mintea să o ia razna pe tărâmul „perversiunilor”, el vorbi:

— După cele ce mi-a arătat la morgă legistul meu preferat, cred că mi-a pierit apetitul pentru totdeauna!

— Te-a impresionat, nu-i aşa?

— Mai rău! M-a oripilat! Tu ai văzut cadavrul?

— Am făcut parte din echipa care l-a ridicat. Dar asta a fost ieri. Astăzi mă simt mult mai bine. Am vomat de vreo sută de ori între timp...

— Am înţeles că un pădurar a descoperit corpul neînsufleţit, mai bine-zis ciopârţit, al sârbului Goran Kordic.

— Aşa e! Părţile componente ale cadavrului zăceau la câţiva metri de un refugiu, în apropiere de Verton Lake.

— Cam la ce distanţă de South Land este lacul ăsta?

— La 6 kilometri. Vrei să facem acum o excursie la faţa locului sau preferi s-o lăsăm pe mâine, ca mai întâi să te poţi caza la hotel?

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Paula, eu zic s-o lăsăm pe mâine. Oricum se întunecă în curând. În caz că nu ţi-ai făcut un program pentru seara aceasta, te-aş ruga să-mi mai ţii companie un timp. Poate cinăm împreună, chiar dacă pofta de mâncare ne-a cam părăsit. În acest timp, îmi poţi povesti despre legendele locului şi despre orice altceva mai crezi necesar.

— Pot să-ţi povestesc şi viaţa mea personală?

— Păi, nu cu asta începem? — intră Eric în jocul ei, demonstrându-i că are un simţ al umorului destul de dezvoltat.

— Atunci, să mergem! Mă bucur că eşti de acord să-ţi fiu călăuză prin aceste locuri uitate de lume.

— Dar nu şi de turişti! Eşti sigură că nu ai alt program pentru această seară, nu-i aşa?

— În South Land? Cred că glumeşti! Şi, oricum, misiunea mea este să-ţi stau alături cât timp vei avea nevoie de mine. Sunt la dispoziţia ta, în situaţia în care nu te incomodez. Nu uita asta!

Simpatica Paula Drago promitea din ce în ce mai mult.

Dacă o ţine tot aşa, la noapte nu dorm singur în camera mea de la hotel! — îşi zise Eric.

Între timp, poliţista se echipase şi îşi făcuse ordine pe birou.

— Sunt gata! Mergem?

— O.K.! Ia-o tu înainte, Sherlock Holmes! Parcă aşa ţi-a spus Dr. Harrison, nu?

Cu canadiana pe care Paula o îmbrăcase, Eric nu-i mai putea distinge din spate rotunjimile, însă i le putea lesne bănui, în vreme ce îi admira încântat mersul hotărât şi, totuşi, elegant pentru o fată de provincie. Îi plăcea că era o persoană directă, care nu-şi bătea capul cu subtilităţi inutile. Din acest punct de vedere semăna foarte mult cu partenera lui, Jane Heron, cu toate că motivele pentru care ele adoptau un asemenea comportament erau total diferite. Spre exemplu, Jane se afla într-o permanentă stare de alertă şi considera că modul ei direct de a aborda lucrurile era cel mai cinstit. Probabil că aşa şi era.

Hotelul se afla chiar în centrul oraşului, nu departe de sediul poliţiei, aşa că nu mai luară Land Rover-ul Freelander. Era o clădire cu trei etaje, cam ponosită pe dinafară, dar foarte cochetă şi curată pe dinăuntru. Recepţionerul îi înmâna detectivului cheia de la camera nr. 12 şi se oferi să-i însoţească pe poliţişti pentru a le arăta drumul.

— Nu e nevoie, Richard, mulţumesc! — îl opri Paula să-şi demonstreze bunăvoinţa, după care îl întrebă la ce oră se deschidea restaurantul pentru cină.

— La ora 18:30, adică peste exact o oră. Dar barul funcţionează de la 10:00 dimineaţa până noaptea, când pleacă şi ultimul client. Puteţi servi acolo ceva până ce e gata masa.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil!

Eric o luase deja pe scări, iar Paula venea în urma lui. Camera era mai drăguţă şi mai intimă decât holul de primire a oaspeţilor. Un pat mare cu două noptiere ocupa cel mai mult spaţiu. În încăpere se mai găseau două fotolii, ce păreau confortabile, o masă joasă, un şifonier, vreo trei tablouri înfăţişând peisaje locale şi o măsuţă cu telefon. Mocheta verde ce acoperea întreaga suprafaţă a camerei era foarte pufoasă şi părea deosebit de curată. Camera de baie sclipea şi ea de curăţenie, mirosind a lavandă. Bărbatul îşi lăsă geanta de voiaj pe pat, fără a o deschide şi o prinse cu delicateţe pe Paula de braţ.

— Coborâm să bem ceva, ca să-mi spui povestea?

— Abia aştept, domnule poliţist din Los Angeles!

Barmanul îi întâmpină cu un surâs larg, ocoli tejgheaua şi îi conduse până la o măsuţă mai retrasă. Apoi îi întrebă ce ar dori să servească. Eric îi remarcă ecusonul din piept şi i se adresă amical:

— Thomas, pentru mine un espresso mare şi un gin tonic englezesc.

— Gordon’s Dry e bun?

— Perfect!

— Eu aş bea un whisky Clan Campbell cu gheaţă şi sifon, Thomas, comandă Paula.

— Vi le aduc îndată!

— Acum cred că te pot asculta în linişte, colega. Dă-i înainte!

Poliţista de provincie adoptă o mină serioasă, adecvată gravităţii celor ce avea să spună.

— Primul asasinat similar cu cel pentru care te afli aici s-a petrecut în urmă cu o lună de zile. Mai exact, acum 29 de zile. Fabrizio Balanzoni, din Los Angeles, venise la South Land mai mult pentru schi, însă se ocupa şi cu vânătoarea din când în când. Nu se afla la noi pentru prima oară. A fost găsit mort, ciopârţit, la circa 50 de metri de refugiu, foarte aproape de Verton Lake. Era mutilat complet, într-un mod bestial.

— Poate că întrebarea mea ţi se va părea cam aiurită, dar aş vrea să ştiu în ce stare erau organele lui genitale?

— Lipseau cu desăvârşire! În urma autopsiei nu s-a aflat nimic mai de Doamne-ajută. Cadavrul a fost găsit abia după cinci zile de la deces şi era într-o avansată stare de descompunere. Corpul fusese devorat în bună parte de hiene, iar viscolul şi ninsoarea au acoperit eventualele urme lăsate de asasin. După descoperirea cadavrului sfârtecat, câteva voci ale localnicilor au început să susţină că refugiul este blestemat, aducându-şi aminte de una dintre legendele de prin partea locului. Dar erau doar câteva păreri izolate. De când a murit şi sârbul în aceleaşi circumstanţe, localnicii vorbesc numai despre ursoaica-vampir — fantoma lacului.

— Ursoaica-vampir? Fantoma lacului? Ce expresii sunt astea?

— Se zice că, la sfârşitul secolului al XIX-lea, fiica unui mare furnizor de cherestea s-a sinucis, aruncându-se în Verton Lake. Motivul: tatăl s-a opus căsătoriei ei cu un vânător de urşi fără avere. Într-o zi, acesta a fost găsit de localnici la malul lacului, sfârtecat complet. Avea doar 21 de ani. Iniţial s-a crezut că urşii îi veniseră de hac, în cele din urmă. Însă adevărul a ieşit curând la iveală, când unul dintre servitori i-a mărturisit fetei că tatăl său ordonase uciderea iubitului ei. Mutilarea cadavrului avusese drept scop înlăturarea oricăror suspiciuni care ar fi putut plana asupra bogătaşului. Într-o pornire sălbatică de neimaginat, fata şi-a ucis părintele muşcându-l de beregată, după care şi-a pus capăt zilelor, aruncându-se în acelaşi Verton Lake.

— Mă întreb cât din această poveste o fi adevărat?

— Asta n-avem de unde să ştim. Dar legenda spune că numele familiei afaceristului local s-a stins cu timpul, căci toţi descendenţii de sex masculin au pierit în pădure, în condiţii extrem de dubioase. Localnicii mai în vârstă cred şi

astăzi că malurile lacului sunt bântuite de o ursoaică-vampir, care se răzbună pe bărbaţi după acelaşi scenariu: dezmăţ, sânge şi furie oarbă.

— Bine, dar acest gen de legendă există în toată America, ba chiar şi în bătrâna Europă! Poveştile cu vampiri aproape că s-au transformat în folclor.

— Probabil, însă la noi fantomele trecutului rezistă cu brio în timp. Blestemul a rămas adânc înrădăcinat în memoria colectivă.

— Şi, deodată, ursoaica-vampir a reapărut pe firmament tocmai în timpul excursiilor a doi mari traficanţi de droguri şi de arme. Nu ţi se pare că istoria este destul de vizibil cusută cu aţă albă? Să nu-mi spui că italianul şi sârbul ar fi avut cine ştie ce legături de familie cu bogătaşul ucis de fiica lui, că asta n-am s-o mai cred!

— Sunt de acord cu tine, însă prezenţa cadavrelor mutilate — trebuie să fii de acord — este suficientă pentru a trezi imaginaţia şi temerile localnicilor, în general oameni simpli şi cu frica lui Dumnezeu.

— Asta cam aşa e, admise Eric îngândurat. Unde se află această cabană de refugiu?

— La mai puţin de o sută de metri de Verton Lake. Altfel spus, la o distanţă de cinci minute de mers pe jos de motelul Troubadour.

— Aşa de aproape? Continuă!

— Nici eu, să ştii, nu sunt o adeptă a întâmplărilor supranaturale. Mai degrabă cred că cineva a avut ceva de împărţit cu mafioţii şi s-a folosit în chip sadic de legenda locului. De ce a procedat aşa şi nu le-a luat viaţa pur şi simplu, asta nu îmi pot imagina. Probabil că la mijloc sunt nişte interese pe care eu nu le pot dibui.

— Dar măcar o bănuială trebuie să ai! Doar eşti fată mare de-acum! — zâmbi detectivul, pentru a o face să înţeleagă că a încercat doar o nevinovată glumă şi n-a dorit să o ia peste picior.

— Ar putea exista o legătură între aceste tragice morţi şi show-ul de pe bacul „Dracula’s Daughter”, însă este prea frumos ca să fie adevărat.

— Dacă e singura pistă posibilă în acest moment, hai să dezvoltăm subiectul! Pune-mă la curent!

— Acum un an, Peter Miron, cetăţean american de origine română şi soţia sa unguroaică, Ida sau Ildiko, au deschis un local de noapte pe Verton Lake. Este vorba despre o platformă plutitoare prevăzută cu zbaturi pentru deplasare, exact cum erau construite vapoarele fluviale la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea. Dar platforma nu se deplasează decât atunci când are nevoie de reparaţii. Barul prezintă un program foarte special, un fel de soft-porno, care reuneşte pe scenă fete costumate în blănuri de urs şi dansatori în roluri de victime ale acestora. Divele, care ajung în pielea goală în timp record, poartă nişte proteze dentare, din gurile lor ieşind în afară câte doi canini foarte asemănători cu cei ai urşilor. Prestaţiile de pe scenă sunt foarte îndrăzneţe, dar se înscriu în limitele rezonabile ale bunului simţ. Autorităţilor locale nu le prea convine, însă localul atrage turişti şi asta e minunat pentru toată lumea.

— Bine, dar e nemaipomenit! Prea se potriveşte cu realitatea crudă a omuciderilor.

— Tocmai din acest motiv nu cred că vinovaţii se află pe această platformă plutitoare. Ar fi prea simplu şi prea evident.

— Povesteşte-mi în continuare!

— Până acum, autorităţile nu s-au amestecat în afacerile familiei Miron. Oamenii îşi plătesc taxele fără nicio întârziere şi îi atrag pe turiştii dornici de senzaţii tari. După cum ştii, o aşezare ca a noastră nu poate exista fără turism. În plus, nimeni nu a formulat vreo plângere împotriva localului „Dracula's Daughter", toată lumea declarându-se mulţumită de reprezentaţiile pentru care plăteşte bani grei. Aici ar mai fi un amănunt demn de menţionat, dar care se înscrie tot în categoria „zvonuri".

— Spune, totuşi, poate îmi reconsider principiile!

— Se spune că un spectacol mult mai hard are loc de două ori pe săptămână, miercurea şi sâmbăta, într-un salon secret al bacului. Cică acolo n-ar mai fi vorba doar despre simulare, ci de acte sexuale şi perversiuni în toată regula, însoţite de o violenţă extremă. Mai clar, sex pe bune şi sânge din abundenţă, într-un veritabil show sado-masochist.

— Şi n-aţi reuşit niciun flagrant până acum? Am încercat de câteva ori, dar fără niciun succes. Ba mai mult, ne-am făcut şi de râs când am intrat cu armele pregătite peste turiştii înstăriţi care audiau un concert de pian...

Eric Black nu mai puse nicio întrebare, cu toate că uimirea lui creştea de la un minut la altul. Înmagazinase deja o importantă cantitate de informaţii şi trebuia să şi le aranjeze judicios în minte, ca nu cumva să-i explodeze creierul de atâta concentrare. Bine făcuse Butch că îi sugerase căpitanului să o trimită pe Jane sub acoperire! O presupusă curvă de lux putea obţine rezultate mult mai spectaculoase decât un poliţist — fie el în uniformă sau nu — cu insignă şi pistol.

Ce ştii despre patroni, Paula? — încercă el să se mai lămurească puţin.

— Din păcate, nu mare lucru. Peter Miron a fost ofiţer în „Securitate" — organ de represiune a populaţiei civile din timpul dictatorului Ceauşescu. După răsturnarea regimului din 1989, omul s-a apucat de afaceri, împrumutând 3,5 milioane de dolari de la Credit Bank din România. Firma de turism şi barurile pe care le-a creat n-au mers deloc bine, însă acest lucru nu i-a adus prăbuşirea, căci banca a dat ea însăşi faliment, fiind pusă pe linie moartă de statul român. Aşadar, nemaiavând cui să returneze datoria, Miron s-a ales cu banii pe care nu a apucat să-i prăpădească şi a încercat să se reprofileze pe afaceri cu „fetiţe" şi tranzitarea stupefiantelor din Asia spre Occident. La un moment dat, a intrat în conflict cu autorităţile de la Bucureşti şi s-a hotărât să solicite cetăţenia americană. Cu banii lui, n-a fost un lucru greu de realizat şi, în 1996, s-a stabilit la Los Angeles, după ce a vândut tot ce se putea vinde din proprietăţile sale avute în România.

— Tot e ceva. Avem de unde porni pentru a afla ce lapte a supt de la mumă-sa! Ce mai ştii despre activitatea lui pe teritoriul american?

— O vreme s-a ocupat cu mici comisioane în Los Angeles, intermediind vânzări de droguri şi armament, în tot cazul, afacerile lui au prosperat până la un moment dat, când a lăsat baltă totul, mutându-se la South Land împreună cu soţia şi fiul lui de 35 de ani, pe care îl cheamă Daniel.

— E de la sine înţeles că se cunoştea cu cele două victime, nu-i aşa?

— Desigur, doar făceau parte din aceeaşi lume interlopă, însă erau foarte buni prieteni, dacă te gândeşti la vreun mobil care să justifice asasinatele. Mafioţii din Los Angeles i-au rămas recunoscători pentru retragerea sa, fiindcă le-a lăsat pe mână toate afacerile şi contactele lui operative, fără să le solicite vreun avantaj material sau de altă natură.

— Un adevărat samaritean. Oare ce s-o fi întâmplat cu el? A fost copleşit de remuşcări sau a început să se teamă de pedeapsa divinităţii?

— Dumnezeu ştie! Cert e că multe persoane influente din Los Angeles vizitează astăzi mica noastră aşezare şi niciuna dintre ele nu lipseşte de la spectacolele „Dracula's Daughter". Spre exemplu, în dimineaţa aceasta a sosit la South Land şi James Cullen-Hunt, directorul adjunct al cunoscutului post de radio californian KCMG. Despre persoana acestuia nu am niciun fel de informaţii, sublinie Paula pentru a mai scăpa de o întrebare din partea lui Eric.

Din ce în ce mai bulversat, bărbatul îşi scoase telefonul mobil din sacou şi formă numărul sergentului Steve Mann, pentru a-i cere ajutorul.

— Te salut, bătrâne! Am şi eu o întrebare pentru tine: câte sticle de bere îţi datorez până la această oră?

— O secundă, să-mi consult însemnările! Aşa... trei şi cu două şi cu una... în total, 12 sticle.

— Bine! Adaugă în carneţel încă opt sticle, ca să fie o ladă şi notează următoarele nume: Peter, Miron, Ildiko Miron, Daniel Miron şi James Cullen-Hunt. Află-mi tot ce poţi despre ei şi despre eventualele lor prietenii.

După încă un schimb de amabilităţi reciproce, Eric dictă numărul de fax unde Mann îi putea trimite informaţiile solicitate şi închise telefonul, nu înainte însă de a-i adresa amicului său milioane de mulţumiri. Apoi o întrebă pe drăgălaşa Paula:

— Din direcţia platformei plutitoare nu a răsuflat nimic referitor la droguri?

— Absolut nimic! Şi nu numai de acolo, dar nici din întreaga aşezare, cel puţin în ultimii trei ani de când lucrez eu aici.

— Ai un talent nemaipomenit — trebuie să ţi-o spun! — să îmi dai câte o speranţă, ca aproape instantaneu să mă dezumfli, lăsându-mă cu ochi în soare.

— Serios? Îmi pare rău, însă nu mă comport aşa în toate situaţiile! — îi răspunse Paula pe acelaşi ton promiţător cu care îl obişnuise deja. Nu trebuie decât să mă pui la încercare pentru a te convinge!

CAPITOLUL 6

— Văd că s-a făcut aproape ora 07:00! — zise Eric, uimit de inevitabila şi rapida scurgere a timpului. Mai luăm una mică sau mergem să mâncăm?

— Cum vrei tu! Doar eşti oaspete!

— Eu zic să mergem la restaurant. Oricum vom mai bea ceva acolo.

— De acord, însă cu o condiţie! Eu fac cinste.

— Cu ce ocazie?

— Astăzi e ziua mea şi oricum n-aveam cu cine să o sărbătoresc. Dacă vrei, vom comanda şampanie.

— Mulţumesc pentru invitaţie şi „La Mulţi Ani!”

— Cu plăcere! Şi eu îţi mulţumesc pentru că i-ai dat curs.

— Spune-mi, te rog, tu n-ai rude aici?

— Nu. Toţi ai mei locuiesc în jurul oraşului Oklahoma. Cândva mă voi întoarce şi eu la origini, însă deocamdată este mai bine pentru mine să îmi conduc singură viaţa. Am o fire destul de independentă şi niciun motiv ca să mă schimb.

— Cum sunt un gentleman, n-am să te întreb câţi ani împlineşti.

— Nici nu ţi-aş fi răspuns. Îţi pot da, totuşi, un indiciu: am ceva mai mult decât crezi tu şi decât mi-aş fi dorit eu.

Între timp se instalară la o masă şi începură să consulte meniul. Se hotărâră pentru câte o salata californiană, urmată de peşte, icre şi plăcintă cu mere. Cerură şi şampanie, cu toate că nu prea mergea cu peştele.

— În sănătatea primăverilor pe care le împlineşti astăzi! — ridică Eric paharul, zâmbindu-i cât putea el de frumos.

După prima cupă, ochii Paulei începură să-i sclipească, iar faţa ei se îmbujora. Ca din întâmplare, la început, apoi din ce în ce mai evident, genunchii ei se lipiră de cei ai detectivului. Bărbatul fu plăcut surprins de avansurile poliţistei şi îi răspunse prin discrete strângeri de mână. În cele din urmă, după ce terminară de mâncat şi goliră o sticlă, ea îşi luă inima-n dinţi şi îi propuse:

— N-ai vrea să urcăm în camera mea? Putem bea încă o sticlă acolo.

— Credeam că nu o să-mi mai faci niciodată această invitaţie! Prea ai ezitat mult.

— Deci?

— Bineînţeles că vreau! Mai întrebi?!

Eric o lăsă pe ea să achite nota, de altfel destul de modestă în comparaţie cu cele din Los Angeles şi comandă o nouă sticlă de şampanie.

— Vă rog să mi-o trimiteţi în cameră şi s-o treceţi în contul meu!

Au intrat pe uşă, şi-au aranjat hainele în cuier şi ea a dat drumul la radio. S-au aşezat apoi comod în fotolii, în aşteptarea şampaniei. Ospătarul n-a întârziat decât două minute. A destupat sticla în faţa lor, a turnat în cupe, şi-a încasat bacşişul, după care s-a retras la fel de discret precum venise. Eric şi-a amintit mai

târziu că nu au apucat să bea decât o singură înghiţitură, fiindcă s-au trezit în pat, îmbrăţişaţi şi sărutându-se cu pasiune.

Dezmierdările Paulei erau cu adevărat fierbinţi, aşa că bărbatul n-a rezistat prea mult asalturilor ei. Deşi nu apucaseră încă să se dezbrace, el şi-a tras fermoarul şliţului, scoţându-şi afară sexul inflamat de excitare. Încântată, poliţista l-a prins îndată în mână, încercându-i tăria. Apoi s-a aplecat şi a început să-l sărute, alintându-i toate formele cu buzele şi cu limba.

— Îţi place când îţi fac aşa? — îl întrebă ea în şoaptă.

— Foarte mult! — fură singurele cuvinte pe care Eric reuşi să le articuleze.

Paula se descheie la pantaloni şi îşi ridică bazinul mai aproape de mâinile lui, fără a înceta să se ocupe de membrul bărbatului. El stătea întins pe spate, iar ea, alături, pe o parte. Detectivul îi trase pantalonii până la genunchi, cu tot cu chiloţi şi, în vreme ce strângea din dinţi ca să nu ejaculeze, îi admira fesele rotunde şi tari. Erau atât de provocatoare! La un moment dat, se smulse din gura ei, o sărută pătimaş şi o dezbrăcă în pielea goală. Trebuia neapărat să o aibă. Nu mai putea aştepta. Scăpă de pantaloni şi de slip, dar, până să-şi scoată puloverul, ea se năpustise din nou cu gura pe el, executând mişcări ample şi gemând de plăcere. Când crezu că i-a umezit-o destul, Eric o prinse de abdomen, o întoarse cu spatele şi o ajută să se aşeze în patru labe. Apoi se postă în spatele ei, o mângâie puţin şi, în cele din urmă, îşi potrivi mădularul în dreptul feselor fetei. Zăbovi în această poziţie circa trei secunde, pentru a se convinge dacă Paula îl va accepta acolo. Împingând puţin, realiză că este dorit, fiindcă ea nu-i opunea decât acea rezistenţă atât de necesară în asemenea situaţii. Atunci o prinse de şolduri cu ambele mâini şi o trase spre el, împingând-o din spate cu fermitate. Orificiul se împotrivi pentru scurt timp, cedând în cele din urmă. Ea scoase un geamăt de bucurie când simţi că Eric reuşise să o pătrundă până la capăt.

— Aşa...! Acum e bine!

Paula era scuturată de spasme la fiecare intromisiune a lui, iar când bărbatul accelera ritmul, începea să gâfâie şi de-abia mai putea respira. El îi strecură o mână la sex şi constată cu încântare că era foarte bine umezită înăuntru.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, tu stai pe loc! — îi spuse poliţista lui Eric. Te asigur că o să ţină mai mult.

El nu se împotrivi, se îndreptă din şale şi îşi puse mâinile în şolduri. Arcuindu-şi bazinul în sus şi abdomenul în jos, Paula începu să execute mişcări unduitoare înainte şi înapoi, astfel încât testiculele lui îi atingeau buzele sexului.

Era clar că îşi dorise foarte mult acest „armăsar”, ce nu se compara nici pe departe cu colegul ei, Damon, care avea să rămână tot un puşti pentru o bună bucată de vreme! Dar, în lipsă de altceva... Simţea cum sexul lui devenea din ce în ce mai mare, iar acesta era semnalul pe care-l aşteptase. Eric nu mai putea să se abţină mult timp. Prinse a se smuci înapoi tot mai repede şi mai scurt, clătinându-şi capul într-o parte şi-n alta de plăcere.

Bărbatul se aplecă peste ea, îi prinse ambii sâni în mâini şi începu s-o tragă cu forţă spre el. Apoi, după niciun minut, îşi dădu drumul în intimitatea poliţistei, cu o mare bucurie pe chip. La fel de încântată, Paula întoarse capul spre

el, pentru a fi sărutată, după care îşi întinse genunchii, lăsându-se pe pat cu fesele strânse Detectivul se simţea prins ca într-o menghină, dar nu făcea niciun efort pentru a se elibera. Căldura interiorului ei era atât de primitoare, încât voia să mai zăbovească acolo măcar două minute. În cele din urmă se extrase uşor, coborî din pat şi o luă pe Paula de mână:

— Hai să facem un duş împreună!

— Du-te tu! Mai stau puţin şi vin şi eu. Încă nu mi-am revenit complet.

Sub jetul fierbinte de apă, Eric se gândea cu încântare la frumuseţea tinerei pe care tocmai o sodomizase. Era o fată pe cinste, trebuia să admită acest lucru. Păcat că fusese atât de grăbit şi nu îi oferise un preludiu mai adecvat zilei pe care o sărbătoreau. Data viitoare va fi mult mai atent, cu siguranţă. Nici nu apucase să-i vadă pilozitatea sexului. Cu astfel de gânduri în minte, mădularul lui mai avea puţin şi revenea din nou în poziţie de drepţi. Era şi normal!

În acel moment, Paula se strecură în baie, lipindu-se de el sub duşul binefăcător.

— Ah, ce bine e! — murmură ea, mângâindu-şi partenerul pe spate.

El o strânse în braţe, o mângâie pe păr şi o sărută.

Fata simţi cu încântare membrul bărbatului pe burta ei. Îl luă în mână, îl ridică şi se lipi mai tare de el. În vreme ce acesta revenea la viaţă, îi ajungea aproape de sâni şi asta nu era rău deloc, îl prinse pe Eric de fese şi, într-o clipă de extaz, îşi înfipse unghiile în carnea lui. Era atât de puternic...!

Detectivul se ridică pe vârfuri, astfel încât organul lui să ajungă pe „cărăruia” dintre superbii ei sâni. Paula înţelese imediat ce trebuia să facă, îşi flexă puţin genunchii, îşi luă sânii în mâini şi strânse între ei mădularul erect. Apoi începu să execute scurte genoflexiuni, dovedindu-se şi la acest capitol o amantă perfectă. Dacă o mai ţinea aşa, nu era exclus ca el să ejaculeze din nou. De aceea se opriră din acest joc, se şterseră cu prosoapele moi ale hotelului şi se suiră din nou în pat.

— Crezi că a fost vorba despre o simplă întâmplare sau avem de-a face cu o altfel de relaţie?

— Muşcă-mă! — îi ordonă ea, închizând ochii şi tremurând de plăcere.

Încordarea o făcea să geamă şi să trepideze, astfel încât şoldurile i se mişcau spasmodic, în sus şi în jos, cu mare rapiditate.

— Atracţie? — îl întreba fata, aşezându-şi capul.

— Nu te opri, mai am puţin!

Paula îşi mişcă şoldurile din ce în ce mai lent, până când se opri de tot, suspinând şi simţindu-se pe deplin satisfăcută. Juisase. Îşi eliberase toate energiile interioare şi se considera, pentru moment, o femeie deosebit de fericită. În rest nu mai conta nimic.

— Eu mă bucur pentru asta şi pentru ceea ce a urmat.

— Şi poate că va exista şi o continuare...

— De ce nu?!

— Atunci, lasă-mă să-ţi urez încă o dată „La Mulţi Ani!” — zise Eric şi îi căută gura pentru un nou sărut.

Paula se topea de plăcere în braţele lui. Detectivul se ridică într-un cot, o împinse pe fată pe spate şi îi depărta picioarele unul de celălalt — o fată, deci! Apoi începu să-i alinte pubisul cu multă delicateţe. Paula îl săruta înfierbântată, de parcă a fost ultimul bărbat din viaţa ei şi îşi undui şoldurile în ritmul în care el îi mângâia clitorisul.

— Aici ne aflăm în provincie, în cazul în care ai uitat. Raza noastră de acţiune este foarte vastă şi n-am putea să o acoperim în totalitate dacă am lucra sistematic în doi. Ocazional, fac echipă cu tânărul Damon Palance, un tip plin de bunăvoinţă, de altfel. Din nefericire, mă simt mereu tentată să-l tratez ca pe un fiu: sunt pentru el amanta experimentată care-l ajută să se maturizeze. Iar el, ca un elev bun, încearcă să-ş depăşească profesoara de amor.

— Deci nu eşti chiar singură, aşa cum susţineai.

— Dacă îl iei în calcul pe acest adolescent care mai are ceva timp până să scape total de acnee, nu sunt.

— Oricum, liniştea ta sufletească nu poate decât să mă bucure.

— Mulţumesc pentru acest gând frumos, domnule! — spuse Paula, prinzând organul bărbatului în mână. Dar văd că „locotenentul” tău este din nou prezent la apelul de seară!

Mândru că îşi putea arăta bărbăţia încă o dată în faţa unei prezenţe mai tinere decât el, Eric începu să-i mângâie trupul. Era încântat atât de ea cât şi de propria-i potentă, aşa că nu avea altceva de făcut decât să treacă din nou la treabă. O sărută tandru pe gât, în dosul urechilor şi pe ochi, după care îi luă buzele într-ale sale. Treptat, dorinţa ei devenea tot mai năvalnică, cu toate că încerca să-şi tempereze elanul, ca nu cumva el să o creadă o nesătulă incorijibilă. Şi nici nu era. Doar că îi plăcea foarte mult compania lui şi voia să-l aibă de cât mai multe ori pe timpul „cantonării” lui la South Land.

Eric îi explora corpul cu buricele degetelor, sărutându-i în acelaşi timp sânii şi muşcând cu buzele din sfârcurile ei ca două cireşe. De la abdomen, gura lui coborî din ce în ce mai jos, ajungând acolo unde dorea şi ea, adică la pubis. Paula zvâcnea scurt în sus, la intervale nedefinite, arzând de dorinţă. El îi aplică o sărutare acolo, constatând că era încă umedă de la juisarea anterioară. Acest lucru nu-l deranja nici pe departe. Scoase limba afară şi şi-o plimbă foarte lent în interiorul pulpelor fetei, masându-i în acelaşi timp sânii pietroşi. În momentul în care ajunse în interiorul ei intim, Paula scânci:

— Dumnezeule! Ia-mă, că nu mai pot aştepta!

Bărbatul mai zăbovi pentru scurtă vreme în acel loc, executând câteva mişcări circulare, alternate cu altele de jos în sus, după care urcă din nou cu gura spre sânii ei şi îi morfoli cu o pasiune nedisimulată.

Între timp, poliţista pipăi după „bagajele” lui, scoţând un suspin de încântare când reuşi să prindă în mână organul întărit. Ştia că nu-i va mai da drumul până când nu va fi din nou posedată de el. Cu mâna rămasă liberă îl apucă de părul de la ceafă, trăgându-l spre gura ei, după care amândoi se prăbuşiră într-un sărut pătimaş şi febril. Paula îşi depărtă şi mai mult picioarele, îşi îndoi puţin genunchii şi îl potrivi în sexul ei, ridicându-se puţin pentru ca el să poată începe. Apoi trase o pernă şi şi-o îndesă sub fund.

Ea fiind foarte umedă, intromisiunea lui fu perfectă şi profundă. Îi venea să ejaculeze chiar în acel moment, însă ştia că aşa ceva nu se face. Pentru a-şi tempera pornirile „iepureşti”, începu să se gândească la cu totul altceva decât la amor.

Oare ce fel de relaţii puteau exista între patronul localului „Dracula’s Daughter” şi victimele ucise în pădure? În acelaşi timp îşi continua penetrările cu mişcări puternice, fiind încurajat de mâinile Paulei, ale căror unghii se înfipseseră în fesele lui. Ea îl trăgea cu forţă în sus şi îl apăsa, de parcă ar fi vrut să-l înghită cu totul. Cu ochii închişi, îşi mişca într-una capul pe pernă, iar buzele ei şopteau cuvinte de neînţeles.

Eric gâfâia, ridicat în mâini deasupra ei şi o privea cu încântare. Frumoasă eşti, tinereţe! — îşi zise el, împingând tot mai tare şi accelerând ritmul, în faţa acestor asalturi, abandonă fesele bărbatului de deasupra şi îşi propti ambele mâini în tăblia patului. Astfel îi putea face faţă mult mai bine, contrând eficient fiecare şarjă de cavalerie.

— Sunt foarte aproape, iubito! — murmură Eric cu dinţii strânşi şi figura crispată de încordare.

— Vino! Te aştept cu porţile deschise, nu se lăsă nici Paula mai prejos, făcându-i jocul.

În clipa în care lichidul seminal ţâşni, se lăsă peste ea şi începu să-şi frece bustul păros de sânii ca două mere ajunse la maturitate. Gemu prelung, până când termină complet şi îi admiră chipul, care radia de strălucire. Ce mai, fusese nemaipomenită! Acum nu-i mai păsa nici de frigul de la munte, nici de ancheta pe care o avea de efectuat sau de cadavre şi nici măcar de ţipetele căpitanului West în zilele lui cele mai proaste!

CAPITOLUL 7

Jane Heron ajunse spre seară la Motelul Troubadour şi opri motorul BMW-ului 525 în parcarea din apropierea recepţiei. Bărbatul care-i ieşi în întâmpinare examina cu un ochi expert toaleta ei puţin cam extravagantă şi machiajul exagerat, înţelegând cu ce fel de femeie avea de-a face. Oricum, nu cu una care lucra în vreo ţesătorie opt ore pe zi!

Deghizarea este perfectă! — se bucură poliţista în sinea ei, observând felul în care fusese examinată.

Într-adevăr, exista o rezervare pe numele Judith Waller, pseudonim sub care îşi ascundea adevărata identitate. Tot numai un surâs, recepţionerul îi înmânã cheia de la bungaloul nr. 13 şi se oferi să o ajute la bagaje.

— Mulţumesc, dar mă descurc şi singură! Nu am cine ştie ce valize.

Faptul că motelul nu suferea nicio comparaţie cu căsuţele de vacanţă de pe Coasta de Azur era foarte clar, însă Jane se resemnă imediat, sperând să elucideze misterul cât mai repede şi să se întoarcă acasă. Nici interiorul nu făcea mai mulţi bani, însă bine că era cald. Poliţista era destul de surprinsă de această lipsă de gust în amenajarea camerelor. Doar aici veneau destui oameni cu bani, ceea ce justifica o investiţie mai serioasă din partea patronilor.

Cum nu adusese decât o geantă de voiaj şi una de umăr, despachetatul nu-i luă prea mult timp. Era deja ora 22:00 şi se grăbi să facă un duş, după care urma să-i telefoneze lui Eric. Noroc că mâncase pe drum la un bistro de pe şosea.

Se demachie, îndepărtând stratul gros de fard de pe faţă şi intră sub jetul fierbinte de apă care o făcu să se simtă cu totul alt om. Spre final, răci apa atât cât putu să reziste şi simţi că era mult mai proaspătă decât atunci când ajunsese la motel. Dacă ar putea să bea şi o cafea, totul ar fi minunat! Trebuia să existe un bar prin apropiere. Aşadar, se îmbrăcă într-o ţinută sport, cu toate că se dădea drept o curvă de lux. La munte, aproape toată lumea se îmbracă la fel. Apoi îş sună partenerul.

— Pasărea călătoare s-a întors din ţările calde, spuse ea în receptor îndată ce recunoscu vocea lui Eric.

— Chiar mă întrebam dacă nu cumva hârbul tău de maşină nu te-a lăsat în pană.

— Am condus destul de încet, din cauza aglomeraţiei. În pragul sărbătorilor de iarnă, multă lume a intrat deja în concediu. Nu ca noi...

— Şi cum tu nu poţi depăşi viteza de 50 km/oră, ai ajuns în pragul nopţii. Înţeleg!

— Eşti imposibil! Acum lasă glumele şi spune-mi ce vreau să aud!

— Eşti cea mai minunată femeie din lume şi cea mai deşteaptă fiinţă din toată California! — continuă Eric să o ia peste picior, manifestându-şi astfel bucuria că Jane ajunsese cu bine la South Land. Unde te afli acum?

— La Motelul Troubadour, bungaloul cu nr. 13. Aş da o tură pe la locul faptei, dar nu ştiu unde e.

— Eşti nebună? La ora asta nu vezi nimic şi e destul de riscant. Se pare că pe cei doi mafioţi i-a omorât o ursoaică-vampir ivită dintr-o legendă americano-română. Mai bine lasă pe mâine! Ziua poţi nimeri foarte uşor locul, care am auzit că se află la cinci minute de mers pe jos de la motel spre Verton Lake. E acolo o cabană de refugiu unde au avut loc nişte scene erotice cum n-ai mai văzut!

— Poate că ai dreptate. Bine, las pe mâine, dar acum spune-mi tot ce ai putut afla până în prezent!

Eric Black îi făcu o expunere succintă a tuturor informaţiilor pe care le deţinea, neuitând niciun amănunt. Din când în când, Jane, zisă Judith, scotea sunete de mirare, dar nu-şi întrerupea partenerul, ca nu cumva acesta să piardă firul povestirii sau să se ţină din nou de glume.

— Cam asta ar fi tot ce am aflat. Poliţia locală este foarte cooperantă cu mine.

— Mă bucur! Dar tu unde te afli acum?

— La 5 km distanţă de motelul tău, la Hotelul Venus. Nu mă-ntreba de ce l-au denumit aşa, că habar n-am. Tot ce cunosc despre acest nume se leagă de planeta situată între Terra şi Mercur, care are un diametru de 12104 km şi o temperatură la suprafaţă de 500°C.

— Se vede că faci parte din generaţia TV color şi Coca-Cola! Venus a fost zeiţa romană a grădinilor, a amorului şi frumuseţii, asemănătoare cu Afrodita a grecilor, ignorantule!

— Nu mai spune! Ai venit pregătită să mă impresionezi cu vastele tale cunoştinţe generale sau o faci neintenţionat? Să ştii că ţi-a luat-o altcineva înainte pe ziua de azi!

— Ce vorbeşti? Mai bine spune-mi de ce vorbeşti atât de încet. Nu eşti singur?

— O mică poliţistă locală, pe care am abordat-o în interesul serviciului, va împărţi aceeaşi cameră cu mine în seara asta. Acum se află în baie şi nu vreau s-o deranjez cu convorbirea noastră. Nu ştie că vii şi tu. Eu şi cu Butch suntem singurii din zonă care cunoaştem acest lucru. Dacă nu mă găseşti vreodată pe mobil, îmi poţi lăsa un mesaj la recepţie. Ceva de genul: „Te caută mama, urgent!”. Notează-ţi numărul!

Eric îi dictă cifrele înscrise pe telefonul fix, iar Jane, după ce le notă, îl întrebă, arzând de curiozitate:

— Frumuşică fata?

— O adevărată nimfă locală! Şi foarte uşor de abordat. Ne înţelegem de minune în toate cele.

— Te înţeleg, vulpe bătrână! Tu nu ratezi niciodată o ocazie.

— Mai ales când este vorba de succesul operaţiunilor noastre! Fără glumă, Paula mi-a fost de un real folos până în prezent. Sper că şi în continuare...

— Nu mi-ai zis în ce zile au loc reprezentaţiile sado-masochiste hard?

— Miercurea şi sâmbăta, spre miezul nopţii, însă este foarte greu de pătruns în salonul secret. Cel puţin aşa mi s-a spus.

— Deci abia poimâine va avea loc un show hard-porno. Am să trec mâine pe acolo, ca să mă fac remarcată. Dacă este posibil, am să încerc să-mi ofer serviciile pentru trupa de „balet”.

— Decizia îţi aparţine în totalitate, dar cred că nu mai este cazul să-ţi spun la ce riscuri te expui!

— N-ai grijă, voi fi atentă! Nu am niciun chef să mă trezesc ciopârţită pe malul lacului Verton. Nu de alta, dar mi se strică machiajul.

— Bine, atunci pe mâine! Somn uşor şi vise plăcute!

— Şi ţie, însă ai grijă de sănătatea ta alături de fetiţa poliţist!

Ea închise, îşi puse celularul în buzunarul hanoracului şi ieşi din cameră, încuind uşa în urma ei. N-ar fi fost rău să facă o vizită în bungaloul care fusese ocupat de Goran Kordic, însă, dacă ar fi încercat să afle care era acesta, ar fi trezit suspiciunile recepţionerului. Mai bine se mulţumea să bea o cafea şi să lase restul pe mâine.

Începuse să plouă.

Dacă peste noapte dă şi un ger, să vezi gheaţă mâine! — îşi zise Jane, zgribulindu-se de frig după duşul rece de adineauri.

CAPITOLUL 8

În acea dimineaţă, Jane se sculă mai târziu decât îi era obiceiul. Drumul din ziua precedentă o obosise destul de mult. Se spălă, apoi se îmbrăcă în grabă şi plecă în inspecţie.

Coborî spre Verton Lake pe poteca indicată de recepţioner şi se opri după câteva minute de mers pentru a admira minunata privelişte. O sălbăticie veşnic verde şi neîmblânzită, împodobită cu pete de zăpadă se înfăţişa ochilor ei. Suprafaţa lacului de un albastru palid era striată de vântul molatec care bătea dinspre apus. Un peisaj superb pentru pictorii în acuarelă şi un loc total neadecvat ca să-ţi pierzi viaţa în mod tragic.

Zona era pustie în primele ore ale dimineţii. Probabil că nici după aceea nu treceau mulţi turişti pe acolo. Pârtia de schi era ceva mai sus, iar vânătoarea nu era posibilă decât în locuri mai îndepărtate de aşezările omeneşti. Coborî încă puţin spre lac şi, fără să-şi dea seama de ce, atmosfera i se păru mai apăsătoare. Jane zâmbi în sinea ei: doar n-o să dea crezare poveştilor cu vampiri care bântuie prin munţii Sierra Nevada şi în capul imposibilului ei partener! Cel puţin nu la vârsta şi la experienţa ei de viaţă.

Ajunsă la cabana de refugiu, studie cu atenţie împrejurimile, pentru a se familiariza cu locul faptei. Aici avusese loc masacrul. La câţiva metri depărtare, un perimetru era împrejmuit cu bandă galbenă din plastic, interzicând accesul. Petele de sânge uscat de pe zăpadă marcau şi ele locul în care fuseseră descoperite fragmentele ultimului cadavru. Cerul era încărcat de o pătură groasă de nori care ameninţau cu o nouă ploaie, nefirească pentru acest anotimp.

Jane ocoli câţiva boscheţi şi ajunse la malul lacului, păşind pe o mică plajă de nisip acoperită cu zăpadă. Şi aici erau nişte urme de paşi împrejmuite cu banda galbenă care interzicea accesul.

În cele din urmă, hotărî să se întoarcă la motel pentru a-şi lua maşina. Va mânca nişte sandvişuri şi va bea o cafea în orăşel, se gândi ea. Cu partenerul ei va vorbi mai târziu.

Eric Black îşi aprinse o ţigaretă Camel fără filtru şi constată cu bucurie că aerul tare de munte nu îi mai provoca tuse. Se obişnuise destul de repede cu el. Satisfăcut, dezveli trupul Paulei şi îi admiră goliciunea. Pe urmă se ridică din pat, se îndreptă spre fereastră şi trase draperiile. Lumina care intră brutal în camera de hotel o trezi pe tânăra poliţistă. Temperatura de afară trebuia să fie sub zero grade. Fata îşi băgă capul sub pernă, mormăind nemulţumită. În acelaşi timp, îşi acoperi înfrigurată trupul numai cu cearşaful, fiindcă pătura se afla undeva pe jos.

— Eu zic să te scoli şi să te îmbraci, ca să pot aerisi camera. După distracţia care a ţinut toată noaptea, îţi dai seama că aici numai a levănţică nu

miroase. Asta nu m-ar deranja prea tare, însă n-aş vrea să fim daţi afară de patronii hotelului, pentru comportament depravat.

Surdă la orice nuanţă de umor, Paula mârâi din nou ceva de neînţeles şi se chirci mai bine sub aşternuturi.

— Hai, scularea! Alarmă! — ridică detectivul vocea.

Dar cum nu primi drept răspuns decât nişte bălbăjeli ce aduceau a înjurături, schimbă tactica:

— Vreau să facem din nou amor, de-aia îţi cer să te trezeşti!

Rostise formula magică. Poliţista scoase capul alene de sub pernă, se dezveli şi îşi dădu picioarele jos din pat:

— În acest caz, Don Juan, aşteaptă să mă spăl puţin. Urmele iubirii tale aproape că s-au solidificat în interiorul meu.

După circa 15 minute, timp în care el comandase deja două cafele negre, mari şi fără zahăr, Paula reveni în cameră, cu sânii ei provocatori şi cu un mic prosop în jurul taliei.

Eric mormăi şi el ceva neinteligibil, după care închise telemobilul. Aparatul lui Jane suna în gol şi treaba asta nu-i plăcea deloc. Totuşi, era prematur să se îngrijoreze în urma unui singur apel ratat.

— Nu te îmbraci? — o întrebă detectivul pe tânăra poliţistă, el însuşi având doar halatul de baie pe el.

— Păi, n-ai spus că vrei să facem ceva?

— Hai să ne bem cafeaua şi pe urmă mergem să mâncăm, încercă el să evite un nou deznodământ erotic.

Cum şedea pe un fotoliu, cu cafeaua într-o mână şi o nouă ţigaretă în cealaltă, Paula se aşează la picioarele lui, sorbind din propria-i ceaşcă. Apoi, ca din întâmplare, îi scăpă o mână între picioare, pe sub halat, cotrobăind după sexul „responsabil” de fericirea ei de o noapte. Cu multă delicateţe, o mână a fetei urcă pe abdomenul lui, pe care îl mângâie un timp şi îi descheie halatul. Îi masă pieptul, îl ciupi uşurel de sfârcuri, după care se întinse şi i le luă în gură, sărutându-le şi alintându-le pătimaş cu limba. După ce îl muşcă, ea îl întrebă îngrijorată:

— Doare? Să mă opresc?

— Nici să nu-ţi treacă prin gând aşa ceva! — îi răspunse Eric, păstrând totuşi un ton impasibil şi continuând să-şi bea cafeaua, în timp ce arbora o mină liniştită.

Încurajată de reacţia lui sinceră, Paula se ridică în genunchi, îşi plimbă limba pe pieptul său viril, ajungând în cele din urmă la acea intimitate masculină care era aproape pregătită pentru dulcele „supliciu” ce avea să urmeze. În momentul în care Eric îi puse o mână pe ceafă, ştiu că era dorită şi nu mai avu nicio reţinere în incursiunile ei erotice.

Bărbatul puse ceaşca goală pe masă şi îi căută sânii pentru un masaj matinal.

— Te rog, nu mă atinge! — îl rugă ea, îndepărtându-i mâinile. Ţine-mă de cap! E mult mai bine!

El se execută fără regrete, lăsându-i mână liberă pentru partida ce avea să urmeze.

Simţind în palme erecţia aşteptată, Paula se repezi ca un resort spre membrul lui, pe care-l încercui într-un dulce asediu. Buzele ei începură să urce şi să coboare ritmic, întocmai ca un metronom. Pentru a-şi tempera pornirile sexuale, Eric luă o mână de pe ceafa poliţistei, bâjbâind după ceaşca ei de cafea. Trebuia să aibă o ocupaţie adiacentă, dacă nu voia să-şi termine treaba, precum automatele pentru fotografii, „la minut”. La ultima înghiţitură, observă că ea îi ţinea mădularul drept în sus cu o mână, iar pe cealaltă o folosea pentru a-şi oferi propria-i plăcere. în timp ce capul Paulei se plimba neobosit în sus şi în jos, unul dintre gingaşele ei degete aluneca cu repeziciune de-a lungul propriului sex.

Furnicăturile de pe şira spinării îl făcură pe detectiv să înţeleagă că nu mai avea mult până la final. De aceea, o apăsă pe fată un pic mai tare de ceafă, zvâcnind concomitent în sus din şolduri. Poliţista începu şi ea să se grăbească, inclusiv cu mâna cu care îşi excita propriul sex.

Buzele pe care Paula le strângea tot mai tare zdrobeau venele membrului, sporind plăcerea detectivului. Deodată, el simţi cum testiculele îi iau foc. Fiinţa dintre picioarele lui era, într-adevăr, nemaipomenită! Ar fi vrut s-o prindă de mameloane, s-o muşte de sfârcuri, dar nu avea cum să ajungă până acolo. Ea îl strânse de baza sexului, introducându-şi alte două degete, de la celaltă mână, adânc în interior. Apoi începu să scâncească excitată la culme, „aspirându-l” din ce în ce mai vârtos, în vreme ce limba ei executa, în interiorul cavităţii bucale, un balet îndrăcit.

Roşu la faţă, lac de sudoare şi cu ochii aţintiţi asupra feselor ei, Eric explodă fără drept de apel, simţind cum şira spinării îi provoacă un tremur în toate încheieturile. Ea ţipă scurt din gâtlej, de mai multe ori, juisând abundent în propria-i mână. După 20 de secunde în care nu mai ştiu pe ce lume se află, bărbatul îşi spuse: o fată ca asta ori te bagă în pământ, ori te menţine veşnic tânăr! Una din două!

Surâzătoare ca o adolescentă la prima ei spovedanie, Paula se îndreptă spre baie cu paşi mărunţi.

— În cinci minute sunt gata de acţiune! Dacă ai stabilit deja un program, nu trebuie decât să mi-l comunici. Cere şi ţi se va da!

Când se întoarse din baie, de astă dată complet goală, Eric o apostrofă mai mult în glumă decât în serios:

— Dacă nu vrei să fiu dat afară din poliţie, te rog să te îmbraci urgent. Astăzi avem ceva treabă de făcut.

— Şi anume?

— Pentru început, mergem să cercetăm bungaloul în care a fost cazat Goran Kordic şi apoi vizităm cabana de refugiu.

— N-am nimic împotrivă, însă inspecţia noastră judiciară şi cea a colegului tău criminalist au trecut prin sită toate posibilele urme. Nu avem ce să mai găsim.

De fapt, Eric voia să treacă pe la Motelul Troubadour, ca să vadă ce era cu Jane. O deplasare la locul faptei îi oferea acest prilej.

— Îmi place să adulmec ambianţa de la locul asasinatului, mai găsi detectivul o justificare pentru această plimbare matinală. Fiecare are un mod aparte de a privi lucrurile, adăugă el în drum spre duş.

— Ai fost de faţă la prima percheziţie?

— Da.

— Şi era acelaşi balamuc ori criminaliştii l-au provocat?

— Ei n-au atins aproape nimic. Lucrurile au rămas aşa cum au fost găsite. Ce, crezi că numai în Los Angeles există profesionişti?

— Cred că nu avem ce găsi aici. Hai să mergem la refugiu!

Trecând pe lângă bungaloul nr. 13 pe care îl ocupa Jane Heron, Eric încercă să privească înăuntru. Inutil, căci draperiile erau trase. Nici BMW-ul ei nu se vedea pe nicăieri.

Numai să nu i se fi întâmplat ceva rău! — îşi zise detectivul şi porni pe urmele Paulei pe cărarea ce cobora spre lac.

Ajunşi la motel, cei doi cerură recepţionerului cheia de la camera în care stătuse sârbul şi rupseră sigiliul. Printre lucrurile personale aruncate peste tot nu găsiră niciun indiciu care să le atragă atenţia.

CAPITOLUL 9

Jane Heron îşi pierdu aproape întreaga zi vizitând South Land şi împrejurimile orăşelului de provincie. Un aer tare, de munte, însă foarte liniştitor o întâmpina de fiecare dată când ieşea din vreun magazin sau obiectiv turistic. Se plictisise groaznic şi o dureau urechile de atâta linişte, însă ştia că plimbarea aceasta prelungită putea fi foarte importantă pentru infiltrarea ei printre dansatoarele de la „Dracula's Daughter". În cazul în care era urmărită, se comporta întocmai ca o turistă cu bani aflată în vacanţă.

Se făcuse aproape ora 18:00 şi poliţista plecă cu propria maşină spre micul ponton de pe malul lacului, pe care-l observase de dimineaţă. De acolo, o mică ambarcaţiune făcea legătura între uscat şi platforma plutitoare. Programul localului începea la 18:30. Când se îmbarcă, femeia se miră că existau atât de mulţi turişti dornici să vizioneze spectacolul românilor. Vaporaşul se umpluse până la refuz şi oamenii continuau să vină, lăsându-şi maşinile luxoase în spaţioasa parcare a debarcaderului. Încântată de priveliştea lacului împrejmuit de munţi şi de malurile sale împădurite, Jane se gândi să-i telefoneze lui Eric, însă amână apelul până la întoarcerea ei la motel.

Localul plutitor era imens şi proaspăt vopsit în alb. Sute de becuri neaprinse, fiindcă nu se întunecase încă, împodobeau ambarcaţiunea ca pe un pom de Crăciun. Stabilimentul avea parter, un etaj şi, probabil, un subsol, care însă nu se putea vedea de afară. După o plimbare de circa zece minute alături de ceilalţi vizitatori, Jane coborî de pe vaporaş şi cercetă locul, încercând să reţină cât mai multe amănunte.

Clienţii fură invitaţi în salonul de la etaj, unde totul era amenajat simplu, dar cu mult gust. Cam 40 de mese din lemn de stejar îşi aşteptau consumatorii, iar în partea de la prova a salonului era amenajată o scenă de circa 50 de centimetri înălţime. Lumina pătrundea înăuntru prin numeroase hublouri. Se auzea o muzică plăcută în surdină, dar poliţista nu-i putea stabili provenienţa. Chelneriţele erau foarte sumar îmbrăcate, numai în pantalonaşi şi o bluziţă petrecută peste bust, ambele fiind confecţionate din blană de urs. în picioare purtau un fel de mocasini din acelaşi material. La orice aplecare, dacă erai atent, le puteai observa câte un sfârc sau fesele, până sus de tot. Mai ales bărbaţii erau încântaţi de aceste apariţii, comandând de mai multe ori, pentru a le putea vedea pe fete mai de aproape.

Jane întrebă o chelneriţă dacă aveau rom şi răspunsul acesteia veni imediat:

— Ron Bacardi Superior, dacă doriţi! Altceva?

— Deocamdată atât, mulţumesc!

Timp de aproximativ o jumătate de oră nu se întâmplă nimic, clienţii mulţumindu-se să discute, să asculte muzică şi să admire rotunjimile tentante ale ospătăriţelor care îşi făceau de lucru printre mese. Era interesant faptul că toată

lumea vorbea în şoaptă şi nu se auzea acea rumoare specifică barurilor şi restaurantelor.

Consumatorii se studiau unii pe ceilalţi cu nerăbdare, aşteptând ca spectacolul să înceapă odată. Pentru a nu face notă discordantă cu atmosfera de pe vas, poliţista îşi scoase o cutiuţă din poşetă şi începu să se pudreze ostentativ. Când se rujă, observă mai multe priviri masculine indiscrete, care păreau foarte interesate de persoana ei. În acea seară, din câte putuse afla de la insinuantul recepţioner, nu era programată decât o reprezentaţie soft.

După ce Jane comandă încă un rom şi o cafea, lumina se stinse pe neaşteptate. Aproape imediat, mai multe beculeţe colorate şi globuri mari, pe care erau lipite cioburi de oglinzi, răspândiră în salon tot felul de jocuri de lumini. Muzica deveni stranie, ca într-un veritabil film de groază şi cortina fu trasă cu zgomot. În fumul artificial de pe scenă îşi făcură apariţia şase dansatoare îmbrăcate în blănuri. Ele începură să se unduiască lasciv într-un simulacru de balet. Toate aveau caninii răsfrânţi peste buza inferioară şi mănuşi prevăzute cu gheare de urs. Rânjeau spre asistenţă, cu intenţia de a-i speria pe clienţi, introducându-i astfel în atmosfera spectacolului.

După câteva plimbări printre mese, fetele urcară din nou pe scenă şi începură să se dezbrace, în cele din urmă rămânând doar cu mocasinii în picioare şi mănuşile cu gheare în mâini. Toate erau rase jos şi doar un mic smoc de păr pubian marca locul în care ar fi trebuit să se afle pilozitatea lor. La figurile de balet mai complicate, aplaudau câţiva bărbaţi, dar nu pentru că apreciau dansul. Ei erau încântaţi că puteau vedea mai mult din zonele intime ale dansatoarelor.

Cu puţină invidie, Jane recunoscu că fetele erau foarte frumoase. Niciun pic de grăsime sau de celulita nu le atinsese încă frumuseţea şi toate erau cam de aceeaşi înălţime. Coregrafia părea destul de plăcută pentru acest show fără pretenţii artistice deosebite.

La un moment dat, în scenă îşi făcură apariţia doi bărbaţi costumaţi în haine de epocă. La început, fetele mimară ruşinea, însă în scurt timp se năpustiră asupra partenerilor lor, smulgându-le hainele cu ghearele şi cu dinţii.

Drace! — îşi zise Jane. Prea seamănă cu scenariul imaginat de Dr. Harrison pentru moartea sârbului!

Rămaşi în pielea goală, balerinii intrară destul de repede în erecţie, când fetele începură să-i mângâie şi să-i zgârie cu ghearele pe spate. Două dintre ele, mai destoinice, le luară organele în mâini şi mimară felaţia. Apoi urmară celelalte la rând, fiecare lăsându-se posedată, chipurile, în fel de fel de poziţii extravagante. Spectatorii, în majoritate bărbaţi, păreau nişte statui din cauza stării lor de concentrare. Când două fete se aşezară pe duşumea, începând să se masturbeze şi să geamă cu ochii ţintă la jocul celorlalţi, asistenţa aplaudă cu sinceritate. Mai mult ca sigur că fetele practicau onania pe bune de data asta, îşi zise Jane şi starea ei începu să devină confuză. Oare să-i placă show-ul la care asista, ori să-l blameze?

În acordurile sinistrei melodii, orgia sexuală dintre ursoaicele de operetă şi cei doi bărbaţi goi se dezlănţui. Maistrul de lumini, probabil la fel de pervers ca şi regizorul acestui spectacol, focaliza cu reflectoarele sale în special organele

sexuale ale dansatorilor şi sânii fetelor. La un moment dat, când „artiştii” gemeau sau scoteau fel de fel de zgomote ce se doreau erotice, o ceaţă neagră acoperi întreaga scenă. Ele săriră cu gurile larg deschise la carotidele bărbaţilor, prefăcându-se că îşi înfig colţii în gâtlejurile lor. Celelalte, care nu mai aveau loc, îi zgâriau pe dansatori cu unghiile pe spate până la sânge. Zgârieturile lor se vedeau foarte bine din salon, dar probabil că la mijloc erau cine ştie ce efecte speciale. În cele din urmă, ei fură răpuşi de fiicele lui Dracula şi rămaseră nemişcaţi pe podea, aşteptând căderea cortinei.

O lumină albăstruie sparse întunericul de mai înainte şi chelneriţele îşi făcură apariţia pentru a lua noi comenzi. Înfierbântată de spectacol, toată lumea solicita porţii duble de băuturi şi diverse plăcinte — specialitatea casei. Jane ceru şi ea al treilea Ron Bacardi Superior, dar tot o porţie mică. N-avea niciun rost să se îmbete, mai ales că lucra sub acoperire şi era singură.

Pauza dură cam un sfert de oră, după care lumina se stinse din nou şi cortina fu trasă. De astă dată, pe scenă îşi făcu apariţia un singur cuplu. Ei nu mai jucaseră înainte. Erau costumaţi aproximativ la fel ca dansatorii precedenţi, ea purtând, parcă, o pereche de canini puţin mai mari. Probabil că erau soliştii, îşi imagină Jane.

Fata era superbă la înfăţişare, iar când se dezbrăcă demonstra că avea ce arăta asistenţei. Bruneta arbora cu mândrie doi sâni perfect rotunzi şi băţoşi, iar sfârcurile erau vopsite cu aceeaşi culoare cu care erau rujate buzele ei cărnoase. Şi el era frumos. Avea un corp atletic şi nişte plete lungi până la umeri, care îi veneau foarte bine. Amândoi rămaseră în pielea goală şi, pe rând, mimară sexul oral. Erecţia lui era impresionantă mai ales pentru doamne. Ele priveau aparent imperturbabile scula tânărului, însă, dacă te uitai în ochii lor mai atent, vedeai cu totul altceva.

Muzica îşi amplificase acordurile şi bruneta prinse a-l masturba pe partenerul ei în toată regula. La un moment dat, el începu să se clatine — probabil golit de orice energie sexuală — graţie numeroaselor poziţii simulate în care îi fusese testată potenţa de către nesătula uxsoaică-vampir. Apoi se prăbuşi pe o parte, cu faţa spre sală. Bruneta se aruncă asupra lui, înfingându-i colţii în beregată într-un mod foarte convingător. Când ridică satisfăcută capul, caninii îi erau plini de sânge, la fel ca şi gâtul victimei sale. Asistenţa scoase sunete de uimire amestecată cu spaimă. Ea începu să-l sfâşie cu ghearele şi să-l muşte cu colţii, umplându-l în continuare de sânge, într-un mod destul de convingător chiar şi pentru un ochi avizat. El nu scotea niciun sunet, iar membrul său îşi pierdu uşor erecţia. Ceaţa de culoare neagră învălui din nou scena şi lumina unui reflector se răsfrânse asupra lui. Dansatoarea se repezi cu gura la testicule, prefăcându-se că le muşcă, după care procedă la fel şi cu mădularul victimei, însângerându-şi partenerul în zona sa intimă, ursoaica-vampir mesteca satisfăcută ceva, în timp ce cortina era lăsată jos.

Aşa soft cum era, spectacolul i se păru Janei destul de... hard. Cu siguranţă nu mai văzuse aşa ceva în viaţa ei! Aplauzele spectatorilor, care se dezmeticiră ceva mai greu, fură de-a dreptul frenetice. Asistenţa era încântată cu adevărat de show-ul care nu durase mai mult de 40 de minute. Când se mai făcu puţină

lumină, aplauzele încetară, fiecare privind în jur cu oarecare jenă. Dacă s-ar fi admis bisuri, bărbaţii n-ar fi stat pe gânduri nicio secundă, dar aşa erau nevoiţi să se resemneze. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, clienţii începură din nou să bea, să discute şi să-şi arunce ocheade unii altora.

Câteva cupluri plecară în jurul orei 21:00, probabil pentru a pune în practică figurile văzute pe scenă... Muzica se schimbase într-una de café-concert şi trei perechi începură să danseze. Ambianţa era acum mai puţin apăsătoare. Jane comandă încă o cafea, simţind că dacă ar mai fi băut un singur rom n-ar mai fi fost lucidă.

— Îmi permiteţi? — o întrebă un bărbat care se oprise lângă masa ei.

Era înalt, cam la vreo 35 de ani, brunet, uşor grizonat şi cu trăsături mai degrabă plăcute decât dure. Nu părea să facă parte dintre consumatori.

— Vă rog! — îl invită Jane, plină de speranţă. Poate că va fi contactată de unul dintre patroni sau poate dădea de vreun fir.

— Numele meu este Daniel Miron şi sunt fiul patronului localului „Dracula’s Daughter”. V-a plăcut spectacolul?

— N-a fost rău deloc, însă parcă ar avea nevoie de ceva mai multă picanterie, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Dar la ce v-aţi aşteptat?

— La ceva mai mult decât atât. Mă scuzaţi, numele meu este Judith Waller.

— Mă bucur de cunoştinţă! Puteţi fi mai explicită?

— Vreau să spun că, la final, eu una aş fi dorit să se mai întâmple ceva.

— Sunteţi o cunoscătoare a acestui gen de spectacole, ca să spun aşa, fără perdea?

— Universul în care eu mă învârt şi din care îmi câştig existenţa are legătură cu această lume. Câteodată mai şi dansez, dacă obţin un contract tentant.

Spre surprinderea ei, Miron junior reacţiona de parcă ar fi cunoscut dinainte răspunsul:

— Nu aţi venit în zonă numai pentru aerul curat de munte, nu-i aşa?

— Ca să fiu sinceră, nu. Am auzit la Los Angeles despre spectacolele voastre şi am venit să văd cu ochii mei. Însă mă aşteptam la ceva mult mai hard, nu doar la atât. Am intenţia să montez şi eu ceva asemănător, dacă voi găsi un partener pe măsură, liber profesionist ca şi mine.

— Înţeleg! Cu alte cuvinte, n-aţi spune nu unei colaborări fructoase cu localul nostru.

— Exact. Credeţi că tatăl dumneavoastră ar fi dispus să stăm de vorbă despre asta?

— Nu, angajările cad în sarcina mea. Spuneţi că sunteţi din Los Angeles?

— Da, acolo m-am şi născut.

Fără ca Jane să-şi dea seama pentru ce motiv, Daniel Miron schimbă în mod brutal subiectul:

— Sunteţi la curent cu crimele care au avut loc la South Land?

— Nu prea sunt interesată de faptul divers.

— Ultima crimă a avut loc de curând, iar acum veniţi dumneavoastră şi vă instalaţi la acelaşi motel unde a stat şi victima. Apoi veniţi în localul nostru şi vă interesaţi de spectacole clandestine fără perdea. Curioasă coincidenţă!

Fir-ar să fie! — îşi zise Jane — bănuieşte ceva şi probabil că şi-a pus oamenii să mă urmărească de cum a venit. Dar de ce să-i spună că trezeşte suspiciuni?

În acel moment, de masa lor se apropie un bărbat mai în vârstă. Acesta schimbă cu Daniel câteva vorbe într-o limbă necunoscută poliţistei şi se prezentă:

— Peter Miron, proprietarul de drept al acestui onorabil stabiliment.

— Mă bucur! Judith Waller, artistă liber profesionistă.

Bătrânul se ţinea foarte bine şi nu părea să aibă mai mult de 50-55 de ani, cu toate că, probabil, îi avea. Vorbea cu un puternic accent străin, însă nu stâlcea cuvintele. Poliţista îl pofti să ia loc, după care îl aborda:

— Tocmai discutam cu fiul dumneavoastră despre o posibilă colaborare între noi. Apoi a venit vorba de crimele din zonă.

— Părerea mea este — spuse Miron senior — că un ţicnit, invidios pe succesul nostru, caută să ne bage la apă. În privinţa unei eventuale colaborări, uşa noastră vă e deschisă. Ce-aţi zice de o întâlnire mâine seară? Astăzi e cam târziu pentru afaceri.

— De acord. Voi veni cu primul transport. Bătrânul o conduse până la scările ce coborau spre vaporaş, nelăsând-o să-şi plătească consumaţia.

— Atunci, pe mâine!

CAPITOLUL 10

Eric şi Paula se aflau în sediul poliţiei locale din South Land, când sosi faxul de la sergentul Steve Mann. Într-adevăr, familia Miron se cunoştea cu Fabrizio Balanzoni şi Goran Kordic. O vreme fuseseră rivali în afaceri, după care românii se retrăseseră în Sierra Nevada, punând pe roate un nou business. Din acel moment, relaţiile lor au devenit foarte amicale şi se vizitau periodic în week-end-uri. James Cullen-Hunt era de fapt pseudonimul directorului adjunct al postului de radio KCMG, pe numele său adevărat Imre Kellemen Istvan. Şi acesta — ungur de origine — era unul dintre cunoscuţii lui Miron senior de foarte mulţi ani. Se pare că James îi făcuse cunoştinţă bătrânului cu tânăra Ildiko, pe care acesta din urmă o luase de soţie.

După ce se urcă la volan şi porni motorul, Jane Heron îi telefonă coechipierului ei.

— Nu-mi spune că ţi-a fost un dor extraordinar de mine, că ştiu.

— Ai păţit ceva? Eşti bine?

— Stai liniştit, n-am nimic!

Şi Jane începu să-i povestească toate peripeţiile prin care trecuse în acea seară.

— Sunt de acord cu tine. Dacă cei doi Miron te bănuiesc deja şi, totuşi, te invită să vezi mâine şi spectacolul hard, înseamnă că nu sunt amestecaţi în crimele bestiale din cabana de refugiu.

— Totuşi, nu înţeleg de ce Daniel a fost atât de brutal cu mine când a venit vorba despre aceste tragedii?! Tu ce-ai făcut astăzi, în afară de sex?

— Nu mare lucru. Mann mi-a trimis un fax cu câteva informaţii noi. Mai important ar fi faptul că Miron senior şi Miron junior se aveau bine cu ambele victime. De asemenea, bătrânul este vechi prieten cu directorul adjunct al unui post de radio din Los Angeles, Imre Kellemen Istvan, alias James Cullen-Hunt. Iar acesta se află în vacanţă şi locuieşte împreună cu tine la Motelul Troubadour.

— Ce mai coincidentă!

— Într-adevăr! Va trebui să fim cu ochii pe el. Deci, mâine seară eşti invitată la „Dracula’s Daughter” pentru negocieri. Felicitări! Poate îţi descoperi o nouă vocaţie.

— Le-am spus că m-aş face stripteusă pe cont propriu, însă n-am găsit un partener pe măsură. N-ai vrea să fii tu acela?

— Nu cred că m-ar prinde un asemenea rol.

— Ai dreptate! Cu fizicul tău şi cu fruntea exagerat de lată pe care o ai, nu cred că poţi impresiona mai mult decât o mică poliţistă de provincie, făcu Jane aluzie la părul lui Eric, care îl cam părăsea.

— Dacă nu ai şi alte drăgălăşenii să-mi comunici, vorbim mâine. Nu uita să-mi telefonezi în caz că dai de bucluc!

Dormise singur şi mulţumi cerului pentru odihna binemeritată de care avusese parte. Pe la ora 09:00 telefonă la sediul poliţiei pentru a vorbi cu Paula

Drago. Nu voia ca fata să se simtă sedusă şi abandonată, însă nu mai avea 18 ani ca să realizeze performanţe sexuale în fiecare noapte.

— Ceva noutăţi, iubito?

— Nimic. Tu unde eşti?

— Abia cobor din pat. Cred că am să iau micul dejun la restaurantul hotelului. Pe urmă aş vrea să mă plimb puţin prin împrejurimi. Notează-ţi numărul de mobil în caz că ai nevoie de mine.

Poliţista îl ascultă conştiincioasă, după care închise telefonul, puţin supărată pentru că el o evita.

Pe la ora 12:30 telefonul mobil al detectivului Black începu să sune în buzunarul de la piept al hainei.

— Dragule, vino urgent la cabana de refugiu! — vorbi Paula precipitată. Avem o nouă victimă. Un bărbat.

— La ce oră s-a întâmplat?

— Dr. Harrison zice că între 09:30 şi 10:30. Vom afla cu exactitate după efectuarea investigaţiilor de laborator.

— Tot aşa de ciopârţit e?

— Tot. Eu sunt deja aici. Vino şi mai vorbim! Lucrurile deveneau din ce în ce mai încurcate.

Nici nu începuse bine ancheta privind moartea italianului şi a sârbului, că trebuia deschisă una nouă. Eric uitase să-şi întrebe iubita dacă s-a stabilit identitatea victimei. Oare cine ar putea fi... nu cumva..., dar mai bine să nu facă presupuneri. Va vedea el despre ce este vorba când va ajunge la faţa locului.

În parcarea Motelului Troubadour erau mai multe maşini, inclusiv cea a primarului şi o ambulanţă. Detectivul coborî pe cărarea care ducea spre lac, trăgând cu coada ochiului la fereastra bungaloului nr. 13. Nu se vedea nicio mişcare în interior şi nici BMW-ul 525 al partenerei lui nu se afla în parcare. Paula îl văzu prima şi veni în întâmpinarea lui.

— Ce avem aici? — se interesă Eric.

— Un cadavru sfâşiat rău de tot. Eu zic că ucigaşul nu-i vampir, fiindcă peste tot e mult sânge. Dacă era, l-ar fi băut!

— I-aţi stabilit identitatea?

— Ţine-te bine! Nu este nimeni altul decât James Cullen-Hunt, directorul adjunct al postului de radio KCMG din Los Angeles.

— Imre Kellemen Istvan, vrei să spui. Să vezi ce-o să se bucure şefii mei când vor afla!

— Au aflat deja. Le-a telefonat „Specialistul” vostru. N-am prea auzit ce-au vorbit, însă doctorul ţinea receptorul la jumătate de metru distanţă de ureche. E groasă, nu-i aşa?

— Acum, chiar că nu ştiu ce să mai cred.

— Ce-ar fi să-i luăm puţin din scurt pe locatarii platformei plutitoare „Dracula’s Daughter”?

— E o idee interesantă, dar deocamdată eu zic să mai aşteptăm.

Eric nu intenţiona să se amestece în treburile partenerei lui, ca nu cumva să-i deconspire acoperirea. Dar Paula nu ştia nimic despre adevărata identitate a

Janei, aşa că trebuia să mai tragă puţin de timp. Dr. Harrison îl văzu de la distanţă şi îi făcu semn să se apropie. Purta mănuşi chirurgicale, iar acestea erau pline de sânge.

— Salut, Butch! Hai, strică-mi ziua!

— Nu vrei să te apropii mai mult? — îl chestionă „Specialistul” cu sadism.

— Nu, mulţumesc! Văd foarte bine scena şi de aici. Care sunt concluziile tale preliminare?

— Un bărbat a fost ucis de o ursoaică-vampir.

— Să-mi spui când începi să devii serios, ca să fiu şi eu ceva mai atent. De fiecare dată umorul tău negru mă dă peste cap.

— Bine, atunci cască ochii şi ciuleşte urechile. Bărbat caucazian, circa 1,75 m înălţime, 80-85 kg, brunet, cu o dantură fără probleme, vârsta 45-50 de ani. Din permisul auto găsit asupra lui reiese că s-ar numi Imre Kellemen Istvan şi locuia în Los Angeles. Când vom intra pe calculatorul Deparlamentului Poliţiei, vom afla mai multe despre el.

— Vorbeşte-mi despre felul în care a murit.

— Copie la indigo după celelalte decese. Cadavrul prezintă plăgi cervicale sfâşiate de nişte colţi foarte puternici. Totodată, corpul este brăzdat de răni adânci, ca de gheare, iar membrele inferioare sunt complet secţionate de trup. Testiculele lipsesc cu desăvârşire, iar penisul nu mai are cap. Inima, aorta, ficatul şi intestinele prezintă, de asemenea, muşcături şi tăieturi longitudinale sau oblice. Cam asta ar fi tot, pentru moment. Eşti mulţumit?

— Tu ce crezi? Am auzit că ai vorbit deja cu căpitanul West.

— Da. De când se chinuie să renunţe la cafea ţipă la toată lumea. Nu-i venea să creadă că, deşi noi suntem aici, a avut loc o nouă crimă bestială. I-am recomandat mai multe acadele cu gust de cafea, ca să se mai liniştească.

— De parcă noi am fi îngerii păzitori ai turiştilor...! Oricum, îţi mulţumesc, Butch, pentru informaţii!

— N-ai pentru ce!

— Mă îndepărtez puţin, ca s-o pun la curent şi pe Jane. A fost aseară la „Dracula’s Daughter” şi se mai duce şi azi, pentru a viziona spectacolul hard de sado-masochism. Sunt cam îngrijorat din pricina ei. Dacă dă de bucluc, nu o poate ajuta nimeni.

Telefonic, Eric o puse pe partenera lui la curent cu ultimele evenimente. Dacă ar fi ştiut, ea ar fi stat cu ochii pe ungur şi poate că nu s-ar fi ajuns aici. Avea mustrări de conştiinţă pentru că nu găsise calea cea mai bună de urmat în investigaţiile ei. Desigur că exagera. De unde să bănuiască faptul că şi jurnalistul va fi amestecat în această macabră poveste?

CAPITOLUL 11

Poliţista se frământă încontinuu până la căderea serii, când se îmbrăcă elegant şi se grăbi să prindă prima cursă spre platforma plutitoare. Era mult mai multă lume ca în ziua anterioară. Dacă mecanicul vaporaşului nu ar fi remarcat-o şi nu ar fi poftit-o în cabina de comandă, nu ar fi avut loc în primul transport.

Se aşeză la aceeaşi masă, comandând o bere Könenbourg şi un espresso.

Spectacolul se desfăşură cu acelaşi tipic. De astă dată, Jane avu timp să remarce inerentele stângăcii ale dansatorilor, precum şi o parte dintre scamatoriile lor. Salonul era plin ochi, dar patronii nu se vedeau nicăieri.

După terminarea show-ului, circa 50 de persoane părăsiră pe rând localul, iar celelalte aşteptau răbdătoare un semnal. Acesta fu dat de un bărbat imens, complet ras în cap şi cu o alură de boxer. Faţa lui era la fel de atrăgătoare ca o gură de canal. Clienţii se îndreptară spre scenă, intrând în culise prin partea din dreapta. Fiecare îi oferea colosului câte un teanc de bancnote verzi pregătite dinainte. Preţul de intrare se cunoştea. Pentru moment, Jane intră în panică. Nu ştia ce sumă trebuia plătită şi se întreba dacă îi vor ajunge banii pe care îi avea la ea. Când ajunse în dreptul boxerului, acesta îi făcu un semn autoritar, lăsând-o să treacă fără a o taxa. Deci primise instrucţiuni speciale în privinţa ei.

Din culise se făcea un coridor îngust, cu pereţii vopsiţi în alb, verde şi negru. Pictura abstractă avea rolul de a amplifica senzaţia de mister pe care o încercau spectatorii. Coborî câteva trepte şi ajunse într-o încăpere mai mică decât salonul principal. Nu erau decât vreo 20 de mese, iar scena părea mai înaltă, dar de dimensiuni mai mici. Nu exista niciun hublou, aici folosindu-se lumina artificială a câtorva mici reflectoare, ce se roteau neobosite în toate părţile.

După ce luă loc la o masă, poliţista remarcă un pian cu coadă suspendat deasupra scenei. Era susţinut de trei scripeţi dubli. În cazul unei razii, acesta era coborât în câteva secunde pe scenă, iar un pianist ratat începea imediat să cânte.

Interesantă regie! — îşi zise Jane Heron. Flagrantul era aproape imposibil de organizat.

Luminile din sală se estompară treptat, iar pe scenă îşi făcură apariţia doi dansatori deghizaţi. El în vânător şi ea în ursoaică-vampir. Niciunul dintre ei nu jucaseră în celelalte show-uri soft. O muzică mai puternică şi mai ritmată acoperi celelalte zgomote din încăpere şi spectacolul începu.

Frumoasa şatenă îngenunche în faţa partenerului său, implorând milă. Ca să-l înduplece pe destoinicul vânător s-o lase în viaţă, ursoaica îi desfăcu şliţul cu ghearele mănuşilor ei din blană de urs şi îi scoase membrul afară. Dacă nu cumva acesta fusese umflat prin metode artificiale, atunci dimensiunile lui erau de-a dreptul impresionante: pe puţin 30 de centimetri în lungime şi 5-6 în diametru. Un adevărat instrument de tortură.

Cu oarecare dificultate, dansatoarea începu să-i maseze mădularul cu două mâini, iar în cele din urmă se dedă la o felaţie în toată regula, însă numai parţială. Adică, atât cât putea introduce ea în gură. Bărbatul dădu drumul armei

sale să cadă pe scenă şi începu să se dezbrace. Rămas în pielea goală şi cu penisul într-o erecţie perfectă, el stârni suspine în rândul asistenţei feminine. Şatena îşi termină numărul de felaţie şi, prefăcându-se că voia să-şi ia tălpăşiţa, se îndreptă spre culise. Dar vânătorul o prinse din urmă, îi smulse blănurile de pe ea şi o puse din nou în genunchi, în pielea goală. Sânii destul de mari pentru silueta ei erau foarte puţin lăsaţi, cu toate că dansatoarea părea să aibă 28-30 de ani. Era, de departe, dansatoarea cea mai bine „zidită" dintre toate colegele ei de scenă. Picioare interminabile, şolduri perfect rotunjite, o talie de furnică şi nişte fese care te îndemnau să o sodomizezi — se gândi Jane cu puţină invidie.

Parcă citind gândurile poliţistei, bărbatul o prinse de ceafă pe ursoaica dezbrăcată, o obligă să se aşeze în patru labe şi se postă cu mădularul gata de atac în spatele ei. Când o pătrunse, asistenţa scoase sunete de uimire şi, în acelaşi timp, de apreciere. Vânătorul reuşi să intre în spatele ei abia la al patrulea efort. Pentru câteva clipe, şatena nu mai făcu nicio mişcare şi toată lumea crezu că s-a sufocat. Dar nici vorbă de aşa ceva. Unduindu-şi bazinul în ritmul muzicii, ea începu „să intre şi să iasă din gigantul penis", fără a da semne de durere. Judecând după faţa ei radioasă, se putea spune chiar că acest tratament îi făcea o deosebită plăcere. Dacă n-ar fi fost colţii aceia care îi acopereau buza inferioară până aproape de bărbie, ar fi fost foarte frumoasă şi la înfăţişare. Limba ei rozalie ieşea adesea printre caninii ca nişte pumnale, în încercarea de a-şi umezi buzele uscate de o pasiune erotică extremă.

Probabil că asistenţei puţin îi păsa de muzică, de decoruri sau de cine ştie ce preludii sofisticate. Clienţii doreau sex primar, cât mai violent posibil — dacă se putea. Dansul nu mai interesa pe nimeni.

Bărbatul îi frământa cu putere mameloanele, împingând-o cu putere din spate. Zgomotele specifice ale acestui amor sălbatic ajungeau până la Jane, care nu îndrăznea să se uite în altă parte, pentru a nu da cuiva de bănuit. Doar de ceea venise acolo: să privească şi să se angajeze.

Aşa-zisul dansator gâfâia complet transpirat şi, la un moment dat, îşi extrase monstruosul sex din ursoaică, aşezându-l pe spate, între fesele ei. Primul jet ţâşni spre părul brunetei, iar următoarele valuri îi stropiră coloana vertebrală.

Bărbaţii îşi masau mădularele prin pantaloni, iar câteva doamne din sală mai îndrăzneţe îşi descheiaseră fustele, ascunzându-şi câte o mână între propriile picioare. Ce făceau ele acolo era treaba lor. Gurile spectatorilor erau căscate, ochii li se dădeau peste cap şi câteva perechi se sărutau, în vreme ce încercau să nu piardă nimic din spectacol.

Nici poliţista nu era insensibilă la această explozie de voluptate. Ea îşi strânse cu putere coapsele şi maxilarul, după care îşi umezi buzele, înfierbântate subit, în noua sticlă de bere pe care o comandase. Culmea era că, în urma ejaculării, erecţia actorului porno nu scăzuse deloc. Probabil că luase cine ştie ce afrodisiace înainte de reprezentaţie.

O senzaţie de ameţeală o cuprindea încetul cu încetul, în vreme ce Jane încerca să-şi reprime elanul erotic. Abia dacă se mai putea abţine să nu-şi introducă mâna în chiloţi pentru a juisa! Deodată îi căzu fisa. Cine ştie ce

substanţe halucinogene le introduseseră patronii localului în băuturi?! — îşi zise ea. Nu va mai bea şi va încerca din răsputeri să-şi păstreze sângele rece.

Amorul orb al celor doi pseudodansatori se reluă. Bărbatul se afla în picioare, iar ea îl călărea, sprijinindu-se doar de gâtul lui. Tânărul îşi schimba din când în când poziţia, ca spectatorii să vadă penetrările din toate unghiurile posibile. După circa cinci minute, o trânti jos şi se năpusti la fel de potent asupra ei, ţinându-i picioarele ridicate la verticală. Ea ţipa la fiecare contră, ciupindu-se cu violenţă de sfârcuri şi lovindu-se intenţionat cu capul de podeaua scenei. O succesiune de spasme îi scuturau întregul corp sub atacurile nemiloase ale vânătorului, care alesese să o posede în loc să-i ia viaţa.

După o vreme, el îşi scoase mădularul vânăt din măruntaiele brunetei şi începu să-l masturbeze cu aceeaşi înverşunare cu care făcuse sex. Rafalele porniră spre faţa ei şi spre sâni, fiind punctate de strigătele masculului învingător. Dar nici nu termină bine, că femeia se ridică şi se dedă la o nouă felaţie, care înmărmuri asistenţa. Organul dansatorului se încăpăţâna să-şi menţină erecţia. Această performanţă a sa era exţraordinară!

El se întinse pe spate şi ursoaica se postă deasupra lui, potrivindu-şi picioarele şi abdomenul pentru o nouă partidă. Câţiva clienţi aplaudară atât eforturile ei, cât şi potenţa tânărului. Dar dacă şatena se arătase destoinică în arta sexului până atunci, mişcările pe care le executa acum, deasupra lui, erau de-a dreptul năucitoare. Corpul ei parcă nu mai avea oase, atât de tare se contorsiona şi se unduia. Îşi înfipse ghearele în pieptul partenerului şi îl privi plină de pofte ascunse, cu gura căscată şi cu ameninţătorii ei colţi în aer.

Intensitatea spectacolului crescuse cu o treaptă şi Jane se încorda în propriul scaun. Nu pentru că nu se mai putea stăpâni, ci fiindcă apăruse sângele.

Vânătorul se prefăcea că se zbate, însă ursoaica îl ţinea strâns între pulpe, continuând să-l zgârie până la sânge. Apoi se lăsă pe el şi îl muşcă de gât, făcând ca alte şuvoaie de sânge să se prelingă pe scenă. Toată lumea era paralizată de groază, dar şi înfierbântată de sex. Partenerul uneia dintre fiicele lui Dracula gemea sub povara acesteia, gesturile sale devenind din ce în ce mai lente, de parcă viaţa s-ar fi scurs alene din el.

Un orgasm devastator o făcu pe şatenă să devină o adevărată fiară în călduri. Puteai să juri că acum nu mai simula! Îl zgârie pe picioare, îl muşcă de urechi şi îi secţionă abdomenul, umplându-l tot numai de sânge. După ce juisă, se eliberă din sexul lui şi se năpusti cu colţii asupra bărbatului. În conformitate cu scenariul şi regia show-ului, se prefăcu a muşca din penis, după care se ridică de pe vânătorul plin de sânge, mestecând ceva, cu o satisfacţie mută întipărită pe chip. Reflectoarele cu becuri colorate făceau sângele să strălucească în lumina difuză a sălii.

În cele din urmă, fu rândul ursoaicei să scoată un urlet puternic, ca de învingătoare, în momentul în care muzica se opri brusc şi toate luminile se stinseră.

Când se lumină, cei doi parteneri dispăruseră, iar pe scenă fusese instalat pianul cu coadă. Cu astfel de răni, probabil că bărbatul nu putea repeta spectacolul decât după vreo zece zile. În acest sens erau angajaţi mai mulţi

„vânători”. Spectatorii erau vizibil ameţiţi de senzaţiile tari care asistaseră şi de halucinogenele adăugate băuturi. Dar niciunul nu se ridica să plece, comandând o nouă licoare fermecată. Încă nedezmeticiţi total, fiecare dintre ei, în subconştientul său, spera că va mai urma ceva. Dar reprezentaţia luase sfârşit cu adevărat.

Jane se ridică obosită de pe scaun, cu intenţia e a se întoarce la motel. În acel moment, Daniel Miron îşi făcu apariţia.

— Doar nu ne părăsiţi aşa repede! — zise el cu voce şuierătoare.

— S-a făcut cam târziu şi sunt puţin cam obosită.

— Dar aveam ceva de discutat, nu-i aşa? — o apostrofă românul, destul de enervat.

Jane încercă să pară calmă şi senină, răspunzându-i pe un ton egal:

— După spectacolul la care am asistat, trebuie să mă mai gândesc înainte de începe negocierile. Dacă aveţi nevoie de mine ştiţi unde mă găsiţi.

Daniel Miron avea un zâmbet răutăcios pe faţă şi o privea cu o mină de dispreţ. Boxerul se apropie de ea, ameninţător, dintr-o parte.

— Detectiv Jane Heron de la „Cazuri Speciale”, v-aş ruga să nu mă mai consideraţi un idiot! — zise românul, cu un aer flegmatic. Ştiu foarte bine cine sunteţi şi de ce aţi venit aici.

— Serios? — îngăimă poliţista, negăsind o replică mai bună.

Începu să se clatine, din ce în ce mai ameţită.

— La fel de serios ca faptul că nu veţi pleca prea curând de la noi.

Uitând de drogul din pahar, din cauza uscăciunii din gură, Jane mai dădu pe gât o duşcă zdravănă de bere. Apoi, cu pumnii strânşi, se întrebă cum va reuşi să scape din această cloacă. Avea neapărată nevoie de un somn bun şi îndelungat.

CAPITOLUL 12

Se trezi lac de sudoare şi încercă din răsputeri să-şi amintească de coşmarul care o adusese în acea stare. Era în sala spectacolului clandestin şi fusese demascată de Daniel Miron. Mai luase o gură de bere, după care genunchii i se înmuiaseră şi, înainte de a atinge podeaua, fusese prinsă în braţe de malacul chelios. Acesta o purtase în braţe prin cotloanele ambarcaţiunii-local şi... Nu-şi putea aminti nimic din ceea ce se petrecuse ulterior cu ea.

Îşi privi ceasul. Dormise două ore. Înăuntru era foarte cald. Capul îi vâjâia înfiorător, iar la mişcările mai bruşte, vedea negru înaintea ochilor. Era sechestrată într-o cabină şi niciun zgomot nu răzbătea până la ea. Un bec de mică putere răspândea o lumină difuză. Existau două hublouri, însă amândouă erau prevăzute cu jaluzele de lemn blocate pe dinafară. O bună parte din noapte şi-o petrecu încercând zadarnic să evadeze. Şi uşa era zăvorâtă, iar din spatele ei se auzi la un moment dat un sforăit regulat. Bodyguard-ul cu mutră de boxer dormea în faţa uşii, asigurând paza poliţistei captive.

Încă avea nevoie de odihnă şi, dacă tot nu găsise vreo cale de scăpare, mai bine dormea pentru a-şi recăpăta forţele. Îşi scoase rochia de pe ea, apoi, rămasă numai în chiloţi şi sutien, se cuibări sub pătura unuia dintre cele două paturi. Se mai uită o dată după poşeta în care avea telefonul mobil şi pistolul. Bineînţeles că fusese uşurată de ele! Numai de n-ar sfârşi la fel ca ultima victimă a ursoaicei-vampir, James Cullen-Hunt! Acesta fu ultimul ei gând înainte de a se cufunda din nou într-un somn adânc.

Se auzi o cheie în broască şi un drug care era înlăturat. Jane se trezi brusc şi îşi consultă ceasul de la mână. Era ora 09:00. Nu mai avu timp să se dea jos din pat şi să-şi pună rochia pe ea, aşa că se sprijini într-un cot pe pernă. În cabină intră Daniel junior, secondat de malacul care dormise la uşa ei. Bine că se rezumase la a sforăi şi nu-i cântase cine ştie ce serenadă, îi trecu prin minte o idee veselă, care o făcu să zâmbească spre intruşi.

— Discuţia noastră de aseară s-a sfârşit când vă ceream părerea despre calitatea spectacolului. Aşadar, v-a plăcut!

— Aş putea zice că e o nebunie bine regizată, sau prea brutală şi prea porcoasă după gusturile mele.

— Să înţeleg că nu vreţi să mai urcaţi pe scenă?

— Poţi înţelege ce vrei, dar eu nu-mi pierd speranţa de a ajunge până la urmă actriţă, spunse ea cât putu de ironic.

— Pe platforma noastră plutitoare totul este posibil.

— A lui tăticu', vrei să spui! Vizibil enervat, Daniel făcu un pas spre ea pentru a o lovi, dar se stăpâni în ultimul moment, devenind caustic:

— E foarte posibil să vă produceţi pe scena noastră mai devreme decât v-aţi aştepta, chiar dacă v-aţi răzgândit. Asta în cazul în care nu reuşim să ne înţelegem de bună voie.

— La fel cum a păţit-o şi ungurul ieri dimineaţă?

— Nu avem vreun amestec în niciuna dintre cele trei tragedii. Încercăm doar să găsim o cale de înţelegere între noi şi autoritatea pe care o reprezentaţi.

— Şi care ar fi propunerea voastră?

Jane nu ştia cum să interpreteze această afirmaţie enigmatică şi preferă să adopte o poziţie de expectativă.

— Ivan, lasă tava şi cheamă-l, te rog, pe tata! Boxerul lăsă un platou încărcat cu bunătăţi pe patul rămas liber şi dispăru fără niciun cuvânt.

— Nu e prea vorbăreţ câinele vostru de pază, zise poliţista în timp ce cobora din pat.

Fără a se jena de fiul patronului, care îi studia cu atenţie formele corpului, Jane îşi trase rochia pe ea şi se încălţă. Acum, el nu se mai afla în avantaj.

— Într-adevăr, este mut din naştere şi foarte devotat familiei. Imbecilii care au avut nesăbuinţa de a se pune în calea lui n-au uitat nici până astăzi stupida lor îndrăzneală, dacă înţelegi ce vreau să spun.

În prag apăru, mai degrabă demn decât ţanţoş, bătrânul Miron. O salută pe Jane printr-o scurtă înclinare a capului, fără niciun pic de ostilitate pe chip.

Oare ce însemna această atitudine? — se întrebă poliţista cu surprindere. Nu cumva se amuzau pe seama ei înainte de a-i face felul? Va fi în curând, cu siguranţă. Pentru a detensiona atmosfera, ea le vorbi pe acelaşi ton ironic:

— Ce-ar fi să discutăm despre treburile noastre, domnilor? Pentru început, poate vreţi să-mi spuneţi cum aţi descoperit adevărata mea identitate?

Atacul era cea mai bună apărare chiar şi în această situaţie de inferioritate în care se afla. Ceva din interior îi spunea că viaţa ei nu era încă ameninţată în mod serios. Cel puţin pentru moment. Dacă ar fi vrut să o ucidă, o făceau de mult. Probabil că aveau să-i propună ceva, dar ce? Pentru a se arăta stăpână pe situaţie, Jane luă ceaşca de cafea de pe tavă şi sorbi o înghiţitură din ea.

— Sper că n-aţi pus şi în asta cine ştie ce! Nu de alta, dar nu-mi priesc drogurile pe stomacul gol!

Cum tatăl şi fiul continuau să tacă, vorbi tot ea:

— Deci, rămăsesem la informatorul dumneavoastră...

— În legătură cu acest aspect nu putem discuta, răspunse Peter Miron. Nu, deocamdată. Ceea ce trebuie să ştiţi este faptul că noi ne luăm toate precauţiile necesare atunci când vreo persoană suspectă se amestecă şi ameninţă spaţiul nostru vital.

Oare să existe informatori în Departamentul Poliţiei? — se miră Jane, amintindu-şi de cazul criminalului psihopat.

Atunci fusese vorba despre unul dintre tehnicienii lui Butch Harrison, care era complicele reporterului TV ucigaş[3]. Căpitanul Corky West trebuie să facă neapărat curăţenie în ograda în care era cocoş-şef!

[3] Vezi Anthony King – Crime în serie

— Precauţi, informatori misterioşi, persoană suspectă, spaţiu vital — rahat! — îşi luă poliţista inima-n dinţi. N-aţi vrea să nu ne mai ascundem după degete şi să jucăm cu cărţile pe masă?

Cum Miron senior nu spuse nimic, fiul său veni cu următoarea propunere:

— Foarte bine, atunci să mergem în salon, la o masă. Ivan, adu platoul pentru doamna, poate vrea să mănânce.

— Cafeaua este suficientă, mulţumesc! Străbătură în tăcere câteva coridoare şi urcară nişte trepte de fier. Apoi, trecură printr-o mică bucătărie şi ajunseră în sala cu pianul aflat pe scenă. Detectivul luă încă o gură de cafea şi îi incită pe cei doi la discuţii:

— Deci...?!

— Cred că, la această oră, cunoaşteţi trecutul tatălui meu, vorbi Daniel.

— Destul de exact, dacă vă referiţi la nereuşitele din România şi la emigrarea pe tărâmul făgăduinţei.

— Povestea acestui trecut nu mai interesează pe nimeni. În urmă cu un an şi jumătate, tatălui meu i-a venit ideea de a construi această platformă plutitoare şi de a deschide un local cu programe artistice speciale. Se săturase de comerţul ilegal cu droguri şi armament şi voia să se retragă. Aşa s-a produs ruptura dintre el şi cartelul columbian Augustin, cu care colaborase, spre bucuria rivalilor noştri, ce ne-au preluat imediat afacerile. Astfel, nimeni nu s-a supărat şi fiecare şi-a văzut în continuare de treburile lui. Cu puţin timp înainte, fiind holtei, tata s-a recăsătorit cu o unguroaică mai mică decât mine. Aceasta avea experienţă ca dansatoare erotică şi l-a influenţat în mod evident pe tata pentru a începe o nouă afacere, mult mai puţin riscantă şi mai plăcută.

— Care dintre dansatoare este?

— Cea brunetă, pe care aţi putut-o remarca în două rânduri, în ultima parte a reprezentaţiei soft.

Surprinsă de faptul că Daniel vorbea despre tatăl său ca şi cum acesta nu ar fi fost prezent, deşi era clar că nu fiul ţinea frâiele întregii afaceri, Jane i se adresă lui Peter:

— În ce relaţii eraţi cu cele trei victime?

Cu greu, oarecum resemnat, cel interpelat catadicsi să vorbească:

— Chiar dacă mai colaboram uneori, cu Fabrizio şi Goran mă aflam în relaţii de rivalitate. În ceea ce-l priveşte pe ungur, soţia mea îi era bună prietenă încă din copilăria ei. Istvan se ocupa doar de mici comisioane, graţie poziţiei lui privilegiate în societatea americană. Cine să caute droguri tocmai la unul ca el? Din clipa în care m-am retras, toţi trei mi-au devenit buni prieteni, fiindcă nu mai aveau ce împărţi cu mine. În plus, câştigurile lor au crescut simţitor. Iar cum zona în care m-am retras este minunată şi părea sigură, ei mă vizitau foarte des. La fel, nici eu nu-i evitam când mă deplasam la Los Angeles şi ne simţeam întotdeauna bine împreună.

— Chiar aşa!

— Vă surprinde sinceritatea mea? — o întrebă Peter. Vă cred, însă ăsta este adevărul! Poate vă întrebaţi de ce victimele veneau neînsoţite la South Land? Tocmai pentru că aveau încredere în mine şi în discreţia familiei noastre.

— De fapt, sunt foarte curioasă să aflu motivul pentru care îmi povestiţi toate astea!

— Pentru că vreau să se instaleze o încredere totală între noi, detectiv Heron!

Ea ridică din umeri şi atunci fu rândul lui Daniel să intervină:

— Dumneavoastră, eu, fiul meu şi nenorocitele acelea de victime — toţi suntem amestecaţi în acest ghem încurcat ale cărui capete nimeni nu le cunoaşte.

— Vreţi să-mi sugeraţi că ucigaşa aceasta ţicnită este o persoană care s-a inspirat din spectacolul vostru hard?

— Poate că nu este vorba despre cineva cu mintea dusă cu sorcova.

— De ce credeţi asta?

— Din cauza identităţii victimelor şi legăturilor trecute ale acestora cu noi.

— Şi...?

— Şi noi credem că cineva vrea să ne distrugă afacerea, atrăgând poliţia aici. Vă daţi seama că, în momentul în care nu vom mai putea da reprezentaţii hard-porno, nici turişti prea mulţi nu vor mai călca pe aceste meleaguri. Nu numai noi vom avea de pierdut, ci toată localitatea şi toţi locuitorii ei.

— Totuşi, afacerea dumneavoastră nu este foarte legală.

— Ba este, atâta vreme cât nu avem reclamaţii. Noi nu obligăm pe nimeni să vizioneze spectacolele de la „Dracula’s Daughter”. Clienţii plătesc pentru asta şi pleacă foarte fericiţi de aici.

— Cu cât timp înainte de a vă instala pe Verton Lake aţi început demersurile pe lângă autorităţile locale?

— Cam cu o jumătate de an înainte. Adică răgazul necesar pentru a obţine autorizaţiile şi a termina amenajarea localului.

— Tare aş fi curioasă să ştiu ce sumă aţi dat pe sub mână şi cui pentru obţinerea aprobărilor? Dar pun prinsoare că nu îmi veţi spune nici dacă insist.

— Aşa e, iar dacă aţi fi în locul meu, zise Peter, nici dumneavoastră nu aţi scoate vreun cuvânt.

Jane se gândi: e clar că familia Miron nu are nicio legătură cu cele sfinte, dar se pare că spune adevărul. În ce scop ar putea inventa o ţesătură de intrigi atât de absurde şi cu urmări de un tragism extrem?

— În concluzie, ce aşteptaţi de la mine?

— Să ne ajutaţi să descurcăm această încâlceală şi să-i arestaţi pe cei răspunzători de aceste maşinaţiuni sinistre, vorbi Peter Miron. Sunteţi partenera detectivului Eric Black şi împreună ati primit misiunea de a elucida misterul de la South Land. Vă asigurăm de tot concursul nostru!

— Şi când apele se vor linişti?

— Ne vom vedea în continuare de mica noastră afacere, fără să deranjăm pe nimeni.

— Adică de spectacole porno live!

— Dragă doamnă, dar asemenea show-uri există în capitalele tuturor celor cinci continente şi nu deranjează prea multă lume. Nu noi am inventat acest gen de spectacole. Ba mai mult decât atât, suntem amplasaţi într-o zonă foarte puţin

populată, iar moralitatea societăţii nu poate fi afectată în niciun fel de reprezentaţiile noastre, cât ar fi ele de hard. Spre exemplu, pe dumneaoastră — care locuiţi în Los Angeles — vă deranjează că noi existăm, aici, în Sierra Nevada?

— Sinceră să fiu, nu prea, şi găsesc întrebarea destul de comică!

— În acest caz, înseamnă că suntem pe aceeaşi lungime de undă. Permiteţi-mi să vă restitui ceea ce vă aparţine, cu scuzele de rigoare.

Peter îi făcu un semn lui Ivan, iar acesta dispăru pentru un moment, revenind cu pardesiul şi poşeta ei. Uitându-se în interior, poliţista văzu că arma se afla acolo, cu tot cu cartuşe în încărcător. La fel şi celularul.

Ea aprecie gestul patronului ca pe o ultimă dovadă de încredere şi se gândi: oare de ce Daniel nu mai scosese nicio vorbă în ultimele 15 minute? Doar el fusese cel care condusese dialogul la început! Să-l fi deranjat ceva?

— Sunteţi liberă, doamnă Judith Waller! Uşa familiei Miron vă este oricând deschisă!

— Dar în privinţa colaborării noastre scenice nu discutăm?

— Suntem de acord cu orice cooperare! Jane înţelese care era jocul lui Peter. Din motive diametral opuse, el se gândise la aceeaşi strategie ca şi imaginativul Butch. Trebuia să se infiltreze printre dansatoare.

— Vă daţi seama că asasinul are complici în teren şi vreţi să mă implic în show ca nouă angajată, pentru a fi pe fază, asta e! — zise poliţista mai mult pentru sine.

— Cam aşa ceva, recunoscu Peter.

Ea se uită spre fiul lui şi i se păru că acesta n-ar fi total de acord cu părintele său.

— Şi v-aţi gândit că pot face faţă în trupa de balet soft, nu-i aşa?

— Asta rămâne la latitudinea dumneavoastră, bineînţeles! — o ironiza Daniel Miron, după atâta timp de tăcere. În orice caz, Ildiko, mama mea vitregă, vă va ajuta cu toate sfaturile de care aveţi nevoie.

CAPITOLUL 13

Tot nu reuşise să o prindă pe Jane la telefonul mobil. N-avea încotro, trebuia s-o caute la motel, riscând să o deconspire. Deocamdată, nu-i va dezvălui Paulei adevărata identitate a partenerei sale, încercând să mai tragă puţin de timp.

Coborî la recepţia hotelului şi comandă telefonic un taxi. Localitatea fiind mică, în South Land nu existau decât patru asemenea maşini. Un yellow-cab sosi peste exact cinci minute şi Eric se instală pe bancheta din spate, având în mână şase cutii de bere, pe care le cumpărase de la bar.

— La Motelul Troubadour, vă rog!

Şoferul conducea cu prudenţă, deşi traficul era aproape inexistent. Asta îi convenea detectivului, care prinse a încropi în minte un plan. Va încerca să obţină informaţii despre Jane cât mai discret cu putinţă.

Detectivul nu zări maşina partenerei lui în parcare. Intră în clădirea principală. La recepţia motelului, omul din spatele tejghelei părea să nu aibă niciun chef de viaţă.

— Bună ziua! — zise poliţistul încă de la intrare. Se pare că astăzi vremea va fi mai frumoasă ca ieri.

— Posibil, răspunse, scump la vorbă, cel interpelat.

— Mie vara îmi place mai mult, fiindcă pot bea atâta bere cât îmi pofteşte inima.

Eric puse cutiile pe tejghea şi continuă.

— Cred că merge una mică de dimineaţă, spuse el, deschizând o cutie. Luaţi şi dumneavoastră una! Nu-mi place să beau de unul singur.

Recepţionerul ezită câteva clipe, după care luă şi el o bere.

— Numele meu este Eric Black şi sunt copoi în Los Angeles.

— Ştiu asta. Într-un orăşel ca al nostru, informaţiile circulă foarte repede. Aţi venit pentru crimele de la refugiu. Joi era vorba despre două, acum sunt trei. Cine ştie ce se mai întâmplă dacă mai staţi mult...?!

— Sunt absolut de acord cu dumneavoastră! Şefii mei nu au avut altceva mai bun de făcut decât să-mi strice sărbătorile. Puneţi berile astea dedesubt, că nu le mai car cu mine. Mă gândeam să mai fac o mică excursie prin pădure.

— Nu vă este frică de vampiri?

— Eu credeam că par o persoană destul de serioasă, zâmbi detectivul. Dar spuneţi-mi, aceste tragedii nu vă afectează afacerea?

— De obicei, nu. Dimpotrivă. Vin mai mulţi turişti dornici de senzaţional şi mistere.

— Se pare că aveţi o locatară nu prea dusă la biserică în bungaloul nr. 13. Azi dimineaţă am aflat.

Recepţionerul începu să-şi dezlege limba, încântat să bârfească despre femei.

— Vă referiţi la tipa care pare genul de târfă de 500 de dolari pe noapte? E foarte reuşită, n-am ce spune!

— Nu prea stă prin cameră, nu-i aşa?

— Cred că a pus ochii pe vreun băiat cu bani de la „Dracula’s Daughter”. Şi ieri a fost acolo, iar azi-noapte se pare că a dormit pe bac.

— Bravo ei! N-am de ce s-o condamn.

— Având în vedere meseria dumneavoastră şi faptul că locuieşte în Los Angeles, nu m-aş mira să aflu că aţi avut deja de-a face cu ea. Mă înşel cumva?

— De fapt, Judith este o veche cunoştinţă de-a mea, încercă Eric să fie evaziv.

Recepţionerul rânji, satisfăcut că intuiţia lui funcţionase bine şi de această dată. Mai luă o gură de bere, după care zise:

— Din clipa în care am văzut-o, mi-am spus că n-a venit ea degeaba până aici.

— Ziceaţi că azi-noapte a rămas pe bac?

— Mai mult ca sigur!

— Dar pe cine să fi găsit acolo?

— Domnul Daniel Miron este un bărbat foarte plăcut şi cu dare de mână, făcu recepţionerul cu ochiul.

— Fiul lui Peter Miron, patronul stabilimentului, vreţi să spuneţi?

— Întocmai! Se pare că acolo se petrec fel de fel de lucruri. Poate că Judith Waller vrea să se angajeze.

— Înţeleg! Aş avea o mare rugăminte la dumneavoastră. Apropo, opriţi berile acelea. Aş vrea ca tot ce am discutat să rămână între noi. Ar putea fi o problemă de viaţă şi de moarte. Credeţi că este posibil?

— Absolut! — răspunse recepţionerul, arborând o mutră serioasă. Voi fi mut ca un peşte. Nici sub tortură nu voi mărturisi nimic.

Eric abia îşi putu reţine zâmbetul. Era absolut convins că bărbatul minţea de îngheţau apele. După o ultimă privire complice, detectivul părăsi motelul. Se oprise în parcare şi se întrebă cum va ajunge din nou în oraş, când îşi făcu apariţia Land Rover-ul Freelander al Paulei. După figură, mica poliţistă nu părea deloc încântată că Eric o lăsase baltă. Coborî din automobil şi se îndreptă furioasă spre el.

— Te-am căutat la hotel şi mi s-a spus că ai plecat cu un taxi. Nu mai ai nevoie de serviciile mele?

— Dar cum ţi-ai dat seama că eram aici?

— Simplu. În oraş nu prea se circulă cu taxiul, iar tu nu puteai să ai treabă în alt loc decât aici. Poate vrei să-mi spui şi mie de ce-ai venit.

— Ca să mai dau o raită prin împrejurimi.

— Ascultă, Eric, până când ai de gând să mă mai tratezi ca pe o idioată?

— De ce vorbeşti aşa? Ştii foarte bine că ţin la tine!

— Ţii pe dracu’! Dacă vei continua în acelaşi stil, în curând voi fi mai puţin informată despre ceea ce se întâmplă în jurul meu decât toate târâtoarele din această pădure. Ai de gând să mă lămureşti ce se petrece sau nu?

— Mai ai puţină răbdare, frumoasa mea mică! Faci riduri dacă te enervezi în halul ăsta!

— Asta mai lipsea, să mă iei şi peste picior. Nu ajunge că mă minţi încontinuu!

Detectivul era tentat să-i povestească Paulei ceea ce ea nu ştia, însă simţea o plăcere ascunsă s-o mai lase să fiarbă puţin în suc propriu.

În acel moment, staţia de emisie-recepţie din jeep o chemă la datorie. Eric se apropie şi el de maşină, curios să afle ce mesaj primea poliţista. Se auzi vocea partenerului ei ocazional, Damon Palance:

— Paula, am aflat cui aparţine autoturismul BMW 525 al cărui proprietar este cazat la Motelul Troubadour.

— Spune odată! — zise ea, enervată ce Damon tăcuse pentru a amplifica suspansul.

— Te ţii bine? Este al detectivului Jane Heron de la Departamentul Poliţiei din Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”.

În acel moment, Paula Drago îi aruncă lui Eric o căutătură furioasă, în vreme ce acesta începuse să admire copacii şi să fluiere a pagubă. Ar fi fost mult mai bine dacă i-ar fi vorbit, puţin mai înainte, despre partenera lui. Acum, fata îşi pierduse toată încrederea în el.

— Bine, Damon! Îţi mulţumesc pentru informaţie, mai spuse ea în microfon şi întrerupse staţia.

Punându-şi mâinile în şolduri, continuă să-l privească pe cel care o minţise, neştiind ce să facă. Să-l dea dracului imediat şi să-l lase baltă său să-i tragă un pumn în nas? În cele din urmă optă pentru o a treia variantă.

— Eric, ce rău ţi-am făcut eu de când te afli în South Land?

— Draga mea, recunoşti că tocmai încercam să-ţi spun adevărul când te-a căutat Damon Palance?

— Nu era cumva o nouă minciună de-a ta?

— Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu! Trebuie să înţelegi că nu puteam să-ţi dezvălui totul de la-nceput şi acest lucru nu mi-a convenit deloc.

— De ce nu puteai? Aş fi fost foarte discretă.

— Într-un orăşel ca ăsta, informaţiile circulă foarte repede, îl cită Eric pe recepţionerul motelului. Îţi dai seama că viaţa partenerei mele ar fi fost pusă în pericol dacă se afla adevărata ei identitate. Nu puteam să risc, chiar dacă ţin la tine cu adevărat.

Oarecum mai liniştită, acceptând cât de cât argumentele lui, Paula renunţă să-l mai tragă la răspundere, însă rămase tot bosumflată.

Pentru a-şi face de lucru, detectivul sună la Divizia „Cazuri Speciale” din Los Angeles. Aşa cum era de aşteptat, îi răspunse apetisanta secretară Pullman:

— Bonjur, tinereţe! Black la aparat. Spune-mi, mi-l poţi da pe şefu’ la telefon?

— Vă fac legătura într-o clipă, îşi arătă ea bunăvoinţa. Cum e vremea la munte?

— Soarele mai străluceşte din când în când, dar cam plouă cu cadavre sfârtecate pe-aici, încercă detectivul s-o sperie.

— Aoleu! Vedeţi să nu păţiţi ceva! Îl aveţi pe şefu'!

— Să trăiţi!

— Ce mai e nou, detectiv Black?

Eric îl puse la curent, în câteva cuvinte, cu mersul anchetei, iar căpitanul se rezumă la a se declara nemulţumit că ancheta dura aşa de mult. Îi lipseau poliţiştii lui preferaţi şi, în plus, nici nu mai avea la cine ţipa, precum se obişnuise s-o facă măcar o dată pe zi. La vârsta lui nu putea renunţa cu una, cu două la vechile obiceiuri.

— Bine, mă veţi ţine la curent în continuare şi veţi avea grijă de voi! Bazaţi-vă pe poliţia locală în caz de nevoie, încheie căpitanul West convorbirea, continuând să sugă din acadeaua lui cu gust de cafea.

— Ce zicea şeful tău? — se interesă Paula curioasă.

— Să ne bazăm pe poliţia locală, în caz de nevoie, îi zâmbi Eric seducător.

— Asta înseamnă că de acum înainte vom forma cu adevărat o echipă?

— N-ai auzit ordinul căpitanului? El zice că da.

— Şi tu ce zici?

— Mai întrebi? Ştii doar cât de mult îmi place colaborarea noastră! Hai să coborâm până la cabană, poate dăm peste ceva interesant!

Sprijinindu-se de braţul bărbatului, Paula încercă să uite afrontul pe care acesta i-l adusese şi îl însoţi pe strâmta potecă ce ducea spre refugiu. Înconjurară cabana de două ori, după care, negăsind nimic interesant, intrară. Înăuntru plutea o atmosferă apăsătoare, cu toate că mirosul de sânge nu mai persista. Incitată, poliţista spuse:

— Nu ştiu de ce, însă locul ăsta mă incită la amor.

— Termină cu prostiile! — se răsti Eric la ea. Tocmai într-un asemenea loc ţi-a venit pofta de sex?

— Dar tu ai mai făcut-o vreodată în locul în care s-au petrecut nişte crime?

— Bineînţeles că nu! Ce-ţi veni?

— Poate că ţi-e frică să nu păţeşti şi tu ce-au păţit cele trei victime?! — glumi Paula, prefăcându-se că-l muşcă de gât.

— Ştii bine că nu despre asta e vorba! Pur şi simplu nu cred că aş putea obţine o erecţie cât de cât satisfăcătoare într-un asemenea loc.

— Asta e treaba mea, nu a ta! Sărută-mă!

— Paula...!

— Sărută-mă, îţi spun! Nu îmi poţi refuza o mică favoare, după felul în care ţi-ai bătut joc de mine până acum.

Are dreptate! — îşi spuse detectivul. Nu o putea refuza, chiar dacă se aflau într-un loc atât de îngrozitor.

O prinse de talie şi o sărută cu pasiune, simţind-o cum îşi împingea pubisul înainte. Paula îşi desfăcu în grabă canadiana la piept, îşi ridică puloverul şi helanca de dedesubt, oferidu-i sânii pe care el îi adora. După furnicăturile dintre picioare, Eric îşi dădu seama că păcatul îşi cerea drepturile şi abandonă orice formă de reţinere, năpustindu-se cu gura în sfârcurile ei întărite şi vinete. Fata gemu de bucurie şi îi spuse:

— Muşcă-i, iubitule! Muşcă-i tare!

Ei execută ordinul fără să stea pe gânduri şi simţi cum mâinile ei încearcau să ajungă la fermoarul pantalonilor, pentru a-i elibera mădularul aflat în captivitatea slipului. Se îndreptă de spate, mulţumindu-se să-i strângă sânii în mâini cu delicateţe şi cercetă cu privirea ungherele încăperii în căutarea unui loc în care s-o „trântească”. Gata, ea reuşise să-i scoată bărbăţia afară. Se lăsă în genunchi şi Eric simţi o limbă ce se prelingea pe sexul lui, scutindu-l de dileme. Locul în care se aflau era la fel de bun ca oricare altul. Pentru o partida orală nu era necesar să-şi facă probleme căutând vreun pat, vreo masă sau măcar un scaun pe care s-o pună.

Paula, cu limba sa pricepută, reuşi într-un timp foarte scurt să-l aducă la o erecţie totală. Apoi începu să-şi mişte ritmic capul înainte şi înapoi. Cu o mână îl ţinea de baza membrului, când mai strâns, când mai lejer, iar cu cealaltă îl trăgea spre ea, de parcă ar fi vrut să-l înghită cu totul. Detectivul îşi sugea dinţii de fiecare dată când Paula se avânta spre el şi dădea drumul la aer afară din plămâni când ea se retrăgea, pregătindu-se pentru o nouă înghiţitură. Se purta exact ca o vampă aflată în călduri, care nu mai executase o felaţie de când lumea. Dar realitatea era cu totul alta, iar bărbatul din faţa ei ştia foarte bine acest lucru.

Eric îi strecură mâna sub păr şi o prinse de gât. Nu voia s-o strângă şi nici s-o tragă mai tare spre el. Şi aşa, ea intra destul de mult. Însă falsa impresie că el era cel care o obliga să-l înghită îl excita enorm. Deja începuse să simtă că pântecele îi lua foc şi că testiculele erau pe cale să explodeze. Prin mişcări scurte ale bazinului, înainte şi înapoi, el îi semnală Paulei iminentul deznodământ ce era gata-gata să se producă. Dând dovadă de o conştiinciozitate şi o dăruire totale, poliţista amplifică ritmul impetuoaselor şi, în acelaşi timp, profundelor ei atacuri.

— Aşaaa! — mai apucă detectivul să spună înainte de a simţi ca şi cum jumătate din măduva spinării îl părăsea.

Un murmur prelung de bucurie marcă ejacularea semidureroasă pe care bărbatul o îndură. Ea îşi manifestă satisfacţia cu o sinceritate absolută, fără a-şi mai trage capul înapoi. În acelaşi timp, îi strângea testiculele în pumn la intervale scurte, ajutându-l să termine ceea ce începuseră împreună, aproape de comun acord.

— Acum îmi împărtăşeşti convingerea că nu contează unde o faci, ci cum o faci? — îl întrebă Paula, cu un surâs în colţul buzelor ei umede.

— Am de ales, scumpa mea prinţesă? — îi răspunse el, îndatorat, tot cu o întrebare.

— Ba bine că nu!

— Acum, că ţi-a trecut supărarea, ai vrea să mă conduci până la debarcaderul de unde se ia vaporaşul spre „Dracula’s Daughter”?

— Desigur. Nu e departe, dar mai bine ne deplasăm cu maşina. Poate avem nevoie de ea mai târziu.

Se echipară şi părăsiră refugiul în care avuseseră loc atâtea crime şi partide de sex de neconceput pentru o minte decentă. Detectivul se instala în dreapta şoferului, destul de mulţumit de felul în care se aranjaseră lucrurile.

Scoase telefonul mobil din buzunar şi formă numărul lui Jane. Spre surprinderea lui, aceasta răspunse la al doilea apel.

— Salut, prietene! Pe unde umbli?

— Chiar acum mă îndrept spre debarcaderul de unde sunt transportaţi clienţii pe barul plutitor. Dar tu unde te afli?

— În vaporaş. În maximum cinci minute debarc. Nu sta la vedere, ca să nu te vadă marinarii.

— Bine, o să te aşteptăm ceva mai sus de parcare.

— Ah, nu eşti singur!

— Nu prea...

— Adică te afli în compania micii tale poliţiste? Şi cum scapi de ea, dacă vrei să ne întâlnim?

— Păi, nu mai este nevoie. Ştie tot.

— M-ai deconspirat, nătărăule!

— Nu, ea şi partenerul ei au aflat totul după numărul de înmatriculare al rablei tale de BMW.

— Bine, aşteptaţi-mă cuminţi, că apar degrabă. Nu mai aveţi timp de nimic până când vin eu. Uite, deja am acostat.

În câteva cuvinte, Eric îi povesti Paulei ceea ce nu ştia despre ancheta Diviziei „Cazuri Speciale”. Fata se declară mulţumită, deşi multe dintre întrebările ei rămăseseră fără răspuns.

O burniţă îngheţată continua să cadă peste Sierra Nevada.

Ce vreme capricioasă! — se gândi Jane, pe când cobora din vaporaş. Probabil că primăvara sau vara împrejurimile erau mult mai atrăgătoare. Cândva, poate, îşi va petrece un scurt concediu aici, fără probleme de serviciu pe cap şi în absenţa imposibilului ei partener. De ce nu chiar într-o companie adecvată gusturilor şi exigenţelor ei erotice!

Detectivul coborî din jeep încă înainte ca acesta să se oprească complet. Atunci observă BMW-ul care îşi aştepta docil proprietara, fiind acoperit de zăpada îngheţată. Jane se apropie sprintenă de maşină, urcă la volan, trase şocul şi porni motorul. Noroc că nemţii construiau automobile pentru orice anotimp. Uzina de sub capotă începu să toarcă molcom şi poliţista coborî, după ce acţiona sistemul de dezaburire a geamurilor.

— Ce mai faci, generale? — zise ea privind atentă în jur, ca să observe eventualii ochi indiscreţi.

În afară de Paula nu mai era nimeni prin apropiere. Profitând de distanţa care îi despărţea de mica poliţistă, Jane îşi tachina partenerul.

— Drăguţă fată! Acum înţeleg de ce eşti atât de tras la faţă şi nesigur pe propriile picioare.

— Nici tu nu arăţi prea bine, însă presupun că azi-noapte nu s-a lăsat cu peripeţii sexuale pe bac.

— Au fost tot felul de întâmplări, dar nu de genul celor la care gândeşte mintea ta de obsedat sexual în mizerie! Nu faci prezentările, porumbelule?

Eric se execută, destul de încurcat şi fără tragere de inimă. Niciodată nu se simţise prea bine între două femei. Apoi îi relată lui Jane ceea ce reuşise să

afle de când nu mai comunicaseră. Din păcate, informaţiile lui se bazau mai mult pe bănuieli şi mai puţin pe date concrete. Nici Butch nu aflase prea multe în plus.

— Mai bine spune-mi ce-ai făcut tu toată noaptea?

— La început am fost sechestrată, iar apoi m-am ales cu nişte colaboratori nesperaţi pentru rezolvarea cazului.

Şi Jane începu să le povestească toate păţaniile prin care trecuse, neuitând să le descrie calitatea spectacolelor vizionate. De asemenea, le aduse la cunoştinţă că familia Miron aflase despre acoperirea ei încă din cea de-a doua zi în care urcase la bord. Adică de sâmbătă.

— Chestia asta trebuie să i-o spunem neapărat căpitanului, hotărî Eric. Şi aşa se cam plictiseşte la birou.

— Da, să-i dăm şi noi lui un mister de rezolvat.

— Şi ce-ai de gând să faci? Te produci pe scenă în ipostază de ursoaică-vampir?

— Cred că da. Am de ales?

— Eu ştiu?! Cum crezi tu că e mai bine. Ceea ce regret este că nu voi putea asista la reprezentaţie, ca să-ţi pot admira talentele în pielea goală, încălţată doar cu mocasini, cu mănuşi prevăzute cu gheare în mâini şi cu canini fioroşi în gură. Dar, poate că...

— Niciun poate! N-ai să asişti la show, chiar dacă patronii ar fi de acord cu prezenţa ta.

— Bine, atunci nu mai avem nimic a ne comunica, îl suni tu pe şefu’ ca să încerce să descopere de unde provine scurgerea de informaţii?

— Da, deşi nu prea mi-e dor de el, sinceră să fiu.

— Paula, am putea face rost de o bărcuţă cu motor, pe care s-o avem la îndemână în cazul în care va trebui să ne deplasăm urgent până la platforma plutitoare? — o întrebă detectivul mai mieros decât era necesar.

— Negreşit. îi spunem primarului să dea şi el un telefon, după care vorbim cu administraţia lacului şi îi rugăm să ne pregătească două şalupe în stare de funcţionare. Mă ocup eu de asta.

— Atunci să ne vedem de treburi! — zise detectivul. Să trecem întâi pe la spital, ca să mai stăm de vorbă cu Butch! — se adresă el Paulei. Pe urmă mergem la sediul poliţiei şi poţi vorbi pentru şalupe.

— Eu cred că voi face un duş şi voi dormi puţin, zise Jane. Aseară m-au cam drogat mafioţii ăia şi nu mă simt chiar în apele mele.

CAPITOLUL 14

Aflat altundeva decât în propriul laborator, Dr. Butch Harrison părea destul de furios, lucru rar întâlnit la „Specialist”, care era un om cerebral, renumit pentru calmul lui ieşit din comun.

— Cum mai merge treaba, doctore? — îl întrebă vesel detectivul.

— Tocmai asta e, că nu merge!

— Să nu-mi spui că n-ai mai descoperit nimic, fiindcă nu-mi vine să cred!

— Câte ceva am mai aflat eu, însă nimic important.

— Asta-i viaţa, nu te mai frământa! În tot cazul, să ştii că previziunile tale în privinţa asasinului încep să se confirme. Mai rămâne să reuşim să dăm de urma acestuia. Jane e băgată până la gât în treaba asta.

Şi Eric îi povesti ce făcuse ea pe platforma plutitoare, cu ocazia vizitelor efectuate acolo.

— Într-o zi am să-i fac un control psihiatric amănunţit, ca să văd dacă nu are ceva la cap. Cum a putut să se bage în aşa o mizerie?

— Nu întotdeauna poţi evita riscurile meseriei, Butch!

— Adevărat, însă ea nu le evită niciodată. De-aia cred că are ceva la cap.

— Spune-mi mai bine ce-ai mai aflat, chiar dacă nu e atât de important.

— Ceva în legătură cu sperma găsită la faţa locului, în refugiu, unde se presupune că au avut loc bestialele crime. Am examinat urmele cu un fascicul de raze ultaviolete, studiind fluorescenţa caracteristică ce se întinde, de regulă, de la nuanţa de violet spre albastru-verzui. Din păcate, având în vedere factorii atmosferici nefavorabili, care au acţionat negativ asupra urmelor, nu am dat peste spermatozoizi. Dacă aceştia ar fi provenit din celulele germinale ale epiteliului seminifer, ar fi trebuit să aibă o structură filiformă, fiind constituiţi din cap, gât, corp intermediar şi coadă. Fără excepţie, capul este aplatizat, oval, cu o lungime de 4,6 microni şi conţine nucleul format din ADN, un acrozom compus din mucopolizaharide şi un capişon cefalic.

— Opreşte-te, doctore! N-am înţeles niciun cuvânt. Spune-mi mai bine concluzia ta!

— Concluzia este că petele găsite nu pot fi folosite ca dovezi. Aş avea şi o veste oarecum interesantă, dar nu ştiu dacă îţi va folosi la ceva.

— Iarăşi mă fierbi?

— În petele de spermă prelevate am descoperit şi salivă. Nu cred că victimelor le-au curs balele din gură în timpul sexului, dată fiind vârsta lor tânără. Deci, este foarte probabil ca saliva să aparţină asasinului. Am efectuat câteva analize chimice privind constituenţii salivari, după care am evidenţiat antigenele hidrosolubile AB şi H ale salivei prin metoda absorţiei. Mai exact, am pus în contact antiserurile anti-A, anti-B şi fitaglutinina anti-H cu presupusa salivă, timp de 24 de ore, la 4°C. Apoi...

— Butch, chiar îţi place să vorbeşti singur? Mai bine mi-ai spune rezultatul!

— Rezultatul? Se confirmă faptul că saliva aparţine unei fiinţe umane. Mai clar, este a unei femei mature. Ar mai fi şi nişte urme de droguri, însă n-am putut determina existenţa lor prin două metode diferite.

— Deci, bestia este o femeie?

— Eu n-am zis aşa ceva! Am spus doar cui aparţine saliva: uneia şi aceleiaşi femei care a făcut sex oral cu ambele victime. Nu îmi poţi cere să-ţi dau semnalmentele ei, deoarece nu am la îndemână computerul meu, care este plin de date comparate. Şi nici n-am cu ce să compar aceste urme de salivă...

În activitatea sa de cercetător, „Specialistul” se evidenţia prin studiul comparat al comportamentelor şi cel al psihologiilor criminalilor cu care avuse de-a face în ultimii ani. Aceste date, selectate pe computer în sute de fişiere, îi erau de un real folos, în special atunci când detectivii Jane Heron şi Eric Black nu mai ştiau pe unde să scoată cămaşa în vreo „afacere” de-a lor.

— Dar e foarte probabil — continuă poliţistul să-l descoasă — ca persoana care a salivat în prezenţa victimelor să fie principalul vinovat pentru moartea lor, nu-i aşa?

— Da. Însă e treaba voastră să justificaţi această probabilitate prin dovezi palpabile!

— Mulţumim că ne-ai adus aminte! Acum am plecat. Merg la sediul poliţiei, în caz că vrei să mă cauţi. Dacă n-o să mă găseşti, mă poţi suna pe mobil. Ciao şi mulţumesc!

— Sper să ai pentru ce!

— Tot nu îmi poate ieşi din minte cum m-ai dus cu preşul atâtea zile, ascunzându-mi prezenţa partenerei tale la South Land, zise Paula Drago, încă îmbufnată.

— Ţi-am explicat că noi lucrăm în cadrul Diviziei „Cazuri Speciale” şi ne confruntăm în permanenţă numai cu anchete veroase, răspunse Eric Black pe cale să-şi piardă răbdarea. De multe ori nu vorbim nici cu colegii noştri despre cazurile pe care le avem de elucidat.

— De ce, nu aveţi încredere unii în alţii?

— În general avem, însă, într-un oraş care numără în jur de 20 de milioane de oameni, lucrurile sunt ceva mai complicate decât în provincie.

— Mulţumesc că mi-ai atras atenţia, mare poliţist de oraş ce eşti!

— Dacă vrei să primeşti un sfat din partea mea, rămâi aici sau în alt orăşel cu populaţie redusă. În metropole eşti ca pe un ocean zbuciumat, călare pe o scândură săpunită. Şi când spun asta, să ştii că nu glumesc deloc! Acum, vrei să-l suni pe primar şi pe urmă la administraţia lacului pentru şalupele acelea?

— Desigur, *boss*!

Eric trecu şi peste această ironie, înţelegând în parte nemulţumirea micuţei lui prietene. Avea şi ea dreptul să se supere câteodată. Mai ales că îi fusese atât de devotată în fel de fel de împrejurări.

Mult mai relaxată după duşul fierbinte pe care îl făcuse, Jane Heron se întinse goală pe pat, cu gândul la spectacolul erotic în care trebuia să joace. Mai erau doar câteva ore până atunci şi încă nu-i venea să creadă că s-a putut băga în aşa ceva. Îşi aduse aminte de căpitanul West. Dacă nu-l suna imediat, precis

avea să uite. Se ridică cu greutate din pat, îşi puse un halat pe trupul încă jilav şi cotrobăi prin poşetă după telefon.

Curios lucru, şeful se arătă încântat de apelul ei şi de faptul că era bine sănătoasă. Jane Heron îi povesti întâmplările a căror principală protagonistă fusese, precum şi înţelegerea pe care o făcuse cu patronii localului.

— Cum? Te încumeţi să dansezi goală pe scenă? — nu-i veni căpitanului să-şi creadă urechilor.

— Dacă aveţi o altă variantă mai bună în mânecă, sunt gata să mi-o însuşesc!

— Am pe dracu'! Ce, nu ţi-aş fi spus s-o pui în aplicare, dacă aş fi avut? Ceea ce mă îngrijorează sunt riscurile pe care ţi le asumi pentru rezolvarea acestui caz. Ştii foarte bine că oamenii îi venerează pe eroi, însă nimeni nu şi-i doreşte.

După ce îi ascultă sfaturile fără niciun chef, vreme de câteva zeci de secunde bune, Jane îi aruncă şefului pisica moartă în ogradă:

— Ştiţi că familia Miron mi-a aflat adevărata identitate în mai puţin de 24 de ore?

— Nu se poate! Cum asta?

— Habar n-am, de aceea v-am adus la cunoştinţă acest amănunt. Aţi vorbit cu cineva despre acoperirea mea?

— Să vedem! Nimeni din birou nu ştie nimic despre asta, în afară de Melanie şi de sergentul Mann. Cred că asupra lor nu planează nicio bănuială!

— Aveţi dreptate! Altcineva?

Căpitanul se gândi câteva secunde, după care răspunse prompt:

— În afară de directorul Larry Tillman, nu mai e nimeni la curent.

— Poate-l veţi întreba şi pe acesta din urmă dacă n-a vorbit cu cineva. Cred că va înţelege situaţia şi nu se va supăra.

— Am să încerc! Pentru mine este foarte important să descopăr persoana răspunzătoare de această scurgere de informaţii. Noroc că tu n-ai cum să mai fii afectată de asta, graţie târgului făcut cu familia Miron.

— Da, mare noroc! Dacă nu mă înţelegeam cu mafioţii, mă alegeam cu un glonţ în cap.

— Altceva?

— Cam atât. Dacă nu se întâmplă nimic senzaţional la noapte, vă mai sunăm mâine ca să vă spunem cum stăm.

— Bine! Aveţi grijă de voi şi nu riscaţi prea mult. Mai ales tu.

Jane Heron se trezi la ora 17:15. Era destul de târziu pentru ea. Trebuia să ajungă cu prima cursă a vaporaşului la „Dracula's Daughter", pentru a proba costumaţia pe care avea s-o poarte. Cât timp avea s-o poarte..., fiindcă va trebui să danseze mai mult goală decât îmbrăcată. Acest gând îi dădea fiori.

În vreme ce se spălă, se machie şi se îmbrăcă, făcu eforturi disperate ca să-şi pună gândurile în ordine. Trebuia să ia în calcul toate posibilităţile şi variantele existente pentru a descoperi adevărul din amalgamul de minciuni care îi fusese băgat pe gât.

Fără îndoială, familia Miron nu-i servise numai gogoşi sfruntate. Era clar că niciunul dintre membrii ei nu se transformase în vreun sfânt, însă ea era acum convinsă că o rupseseră cu trecutul pigmentat cu trafic de droguri şi armament. Mai mult ca sigur că la mijloc era „codiţa” pe care un superspecialist în arta manipulării reuşise să şi-o vâre în afacerea lui Peter Miron, provocând acele asasinate pentru a-i pune afacerea pe butuci. Dar cine să fie acest personaj machiavelic? Şi care să fie mobilul crimelor de o violenţă inimaginabilă?

În orice caz, adevărul era foarte complicat, iar planul închipuit iniţial de Dr. Harrison şi acceptat de Peter Miron era singura cale ce putea fi luată în calcul. Din păcate.

Gândurile îi fură întrerupte brusc de soneria telefonului mobil.

— Bună, detectiv Heron!

Era boss-ul ei de la Departamentul Poliţiei din Los Angeles, care i se adresa pe un ton decepţionat, ceea ce însemna că i se scufundaseră ceva corăbii.

— Să trăiţi, şefu’! S-a întâmplat ceva?

— Da, şi încă destul de grav.

— Vă ascult!

— L-am întrebat pe directorul Larry Tillman dacă a mai vorbit cu cineva despre operaţiunea de la South Land.

— Şi? — făcu Jane deosebit de curioasă.

— Doar două persoane civile din Los Angeles aveau cunoştinţă despre acoperirea ta: primarul oraşului, căruia directorul nostru îi dăduse raportul şi viceprimarul Ernest Highsmith, ce se afla întâmplător în birou.

— Sunteţi absolut sigur?

— Tillman e absolut sigur! El spune că n-a vorbit nici cu nevastă-sa despre acest delicat caz, darmite cu o persoană mai puţin apropiată de inima lui.

— Şi ce credeţi că este de făcut?

— Am luat deja unele măsuri. L-am rugat pe Mann să se intereseze discret despre persoana viceprimarului, fără să facă nici cel mai mic val. Ştii că sergentul este un artist de clasă în rezolvarea acestui gen de probleme!

— Da, bineînţeles! A reuşit să afle ceva?

— Se pare că asupra lui Highsmith planează unele acuzaţii, neformulate încă în mod oficial, ce vizează modul în care a făcut rost de fonduri pentru campania electorală privind câştigarea şefiei administrative a oraşului. După unele păreri şi zvonuri, banii ar proveni de la anumite persoane rău famate, ce au dorit să-şi asigure protecţia lui Highsmith în cazul în care acesta va ocupa un loc important în administraţia locală. Ceea ce s-a şi întâmplat.

— Până la ce nivel poate ajunge corupţia în ziua de azi! — se miră poliţista. Nu puteţi afla mai multe amănunte despre această măgărie?

— Fără să fac valuri, nu. Iar directorul Tillman abia ştie să înoate în ape liniştite...

— Înseamnă că n-o să aflăm niciodată adevărul. Doar dacă nu cumva familia Miron îmi va dezvălui acest secret în virtutea bunei colaborări la care am convenit.

— La asta m-am gândit şi eu. Vezi dacă poţi afla ceva de la ei, însă nu forţa nota. Pe lista noastră de priorităţi se află elucidarea cazului la care lucraţi şi prinderea vinovaţilor. Restul e pe planul doi. M-ai înţeles?

— Tare şi clar, să trăiţi! — zise Jane, mai în glumă mai în serios. Vă las acum. Trebuie să-mi iau inima-n dinţi şi să plec la spectacol.

— Succes şi ai grijă de tine!

— Mulţumesc! Poate mă descurc bine şi îmi dau demisia din poliţie!

CAPITOLUL 15

Cum să-l întrebe pe Miron senior sau pe junior dacă are un informator în persoana viceprimarului Los Angelesului? — se frământa Jane Heron în vreme ce închidea uşa bungaloului cu nr. 13. Asemenea informaţii nu se dau oricând şi oricui.

Mai încercase o dată, însă fusese pusă imediat la punct fără prea multă delicateţe. Doar dacă găsea o posibilitate de a-l şantaja pe unul dintre ei, o nouă tentativă ar putea fi încununată de succes.

Ajunse la debarcader cu 15 minute mai devreme de prima cursă a vaporaşului. Îşi ridică gulerul de la pardesiu şi se aşeză pe un scaun, privind îngândurată luciul lacului. Peste puţin timp, soarele avea să se ascundă până la răsărit în spatele munţilor ce înconjurau Verton Lake. Vântul îşi mai pierduse din intensitate, iar gerul nu mai era atât de pătrunzător.

Motorul ambarcaţiunii torcea sacadat, aşteptându-şi pasagerii. În acea seară, pentru că la „Dracula’s Daughter” nu avea loc şi reprezentaţia hard-porno, urmau să fie mai puţini clienţi. Oricum suficienţi pentru ca afacerea familiei Miron să rămână una profitabilă.

Urcă pe punte ajutată de galantul Peter, în umbra căruia se afla — ca aproape întotdeauna — fiorosul Ivan, „gorila” sa credincioasă. Patronul o invită pe Jane într-un mic salon, în care se afla o masă de şase persoane şi o întrebă dacă dorea să servească ceva.

— Nu, mulţumesc! Nici cafea nu mai am curajul să beau la voi! — glumi ea, făcându-se comodă pe unul dintre scaune.

— Cum doriţi! Poate vreţi să staţi de vorbă cu soţia mea, Ildiko, înainte de reprezentaţie? Asta în cazul în care n-a intervenit vreo schimbare în planurile dumneavoastră?

— Vreţi să aflaţi dacă nu cumva m-am răzgândit?

— Cam aşa ceva...

— Nu sunt genul de om care spune acum un lucru, iar mai încolo altul. Aş vrea să vă pun două întrebări, dacă-mi permiteţi, pentru a înţelege nişte lucruri care mi-au scăpat. Prima ar fi următoarea: fiul dumneavoastră a avut ideea colaborării cu mine?

Destul de uimit faţă de o întrebare atât de simplă după părerea poliţistei, Peter Miron îşi trecu degetele prin păr, trădând senzaţia de nervozitate ce-l încerca.

— Nu, detectiv Heron! — zise el, după ce trăsese de timp câteva secunde bune pentru a găsi cea mai bună formulă de răspuns. Ideea mi-a aparţinut în totalitate. Eu am fost cel care a propus cooptarea unui poliţist în dezlegarea acestei afaceri murdare. În orice caz, numai eu, Daniel şi soţia mea, Ida, suntem la curent cu înţelegerea pe care am făcut-o.

— Înţeleg!

— Iniţial, când le-am spus despre planul meu, amândoi îl considerau nebunie curată. Abia mai târziu, după mai multe serii de explicaţii şi argumentări, au adoptat şi ei punctul meu de vedere. Care ar fi a doua întrebare? — marcă Peter faptul că terminase de răspuns la prima.

— De la cine aţi aflat adevărata mea identitate? V-am mai cerut o dată să-mi spuneţi şi v-aţi opus. Acum aş vrea să reformulez întrebarea. Cine a aflat că lucrez sub acoperire?

— Eu doar am bănuit. Daniel este cel care a aflat această informaţie preţioasă.

— Îl cunoaşteţi cumva pe domnul Emest Highsmith?

— Asta este cea de-a treia întrebare şi vorbeaţi doar despre două!

— Faceţi-mi, totuşi, o concesie! — îl rugă Jane, fără ironie în glas.

— Am auzit despre el, cunosc funcţia pe care o ocupă în administraţia Los Angeles-ului, însă nu l-am întâlnit niciodată ca să dau mâna cu el. Sunteţi mulţumită şi de acest ultim răspuns?

— Pentru moment, da.

— Şi îmi puteţi spune şi mie de ce mi-aţi pus această întrebare?

— Pentru că noi credem că această persoană m-a deconspirat, riscă Jane spunând adevărul.

Pe faţa lui Peter nu tresări niciun muşchi, iar următoarele lui cuvinte demonstrau că acuzaţia ce-l privea pe viceprimarul din Los Angeles îi intrase pe o ureche şi îi ieşise pe alta.

— În fine! Dar iat-o şi pe tânăra mea soţie! Bărbatul făcu prezentările civilizat, după care o întrebă pe noua venită dacă dorea să servească ceva. Unguroaica o privea pe Jane cu o curiozitate nedisimulată, încercând să aprecieze cam cât de pricepută era în meseria de detectiv pe care o exercita. De asemenea, dansatoarea erotică se gândea amuzată la iminenta evoluţie pe scenă a poliţistei, alături de superbele sale ursoaicele-vampir.

— Dacă vă trece prin minte că eu aş putea fi autoarea abominabilelor crime din pădure, vă înşelaţi! — zise doamna Miron cu un uşor accent străin.

— Soţia mea este ursoaica principală în show-ul sexy organizat oficial de noi, însă de aici şi până la a crede că aveţi de-a face cu o criminală este o cale foarte lungă de străbătut, vă asigur! — sări Miron senior în apărarea ei.

— De ce credeţi că aş putea s-o bănuiesc ca făptuitoare a acestor masacre?

— Pentru că nişte poliţişti mai puţin inteligenţi ca dumneavoastră nu ar ezita s-o facă, răspunse Peter.

— Mulţumesc pentru compliment, însă nu ştiu dacă-l merit cu adevărat. Rămâne de văzut pe parcurs. Eu zic să mergem la cabine, Ildiko! Pot să-ţi spun aşa?

— De ce nu? Doar suntem cam de aceeaşi vârstă. Vino după mine!

— Vă ţin pumnii la amândouă, le spuse Miron senior, conducându-le până la uşă.

Pe coridoarele bacului era linişte, curăţenie şi suficientă lumină pentru a vedea pe unde calci. Mocheta care acoperea toată suprafaţa acestora era destul

de groasă, însă nu amortiza în totalitate zgomotul făcut de paşi. Soţia patronului ajunse în dreptul unei uşi, ciocăni şi îi spuse bărbatului care şi deschisese:

— Arpad, fii bun şi adu-mi în cabină servieta cu colţii de urs şi vreo două-trei costume de scenă pentru noua noastră dansatoare!

— Bistos! — răspunse acesta în ungureşte, înclinându-şi capul cu respect.

Continuându-şi drumul, Jane încercă să se împrietenească cu frumoasa dansatoare erotică, întrebând-o în treacăt:

— De ce nu aveţi şi câte o reprezentaţie clandestină în fiecare zi? Nu cred că v-aţi plânge de lipsa clienţilor.

— Tot ceea ce este scump trebuie să fie foarte bun şi destul de rar. Cel puţin asta este una dintre ideile faimoase ale artei managementului.

Poliţista aprecie cu un surâs discret justeţea argumentului şi îşi urmă gazda în tăcere până la cabina ei, care era separată de a celorlalte dansatoare. Intrară. Înăuntru mirosea a parfum franţuzesc fin ce aducea a liliac. Probabil Poison, se gândi Jane. 200 de dolari sticluţa.

— Putem împărţi cabina mea, dacă nu vrei să te amesteci cu celelalte fete, zise Ildiko.

— Mulţumesc! Nu văd ce aş putea afla de la ele. Poate că voi găsi vreun amănunt în timpul spectacolului sau măcar o chichiţă de care să mă leg. Altfel nu ştiu pe ce drum s-o apuc.

— Până ce băiatul aduce recuzita, hai să te machiez!

Şi Ildiko o invită pe scaunul de lângă oglindă, rotindu-i-l la 90° şi, aşezându-se în faţa ei, îi puse nişte gene false foarte lungi, pe care le încărcă bine cu rimel şi apoi începu să-i contureze ochii cu creion dermatograf. Îi tapă părul, după care depuse pe faţa, umerii şi gâtul ei un strat gros de pudră albă ca făina. În cele din urmă îi înnegri pungile de sub ochi şi o rujă cu roşu violet.

Se auziră trei bătăi discrete în uşă.

— Trebuie să fie Arpad cu costumele. Intră şi pune-le acolo! — îi indică ea acestuia o măsuţă de lângă fereastră.

Ida Miron deschise servieta şi scoase dinăuntru o cutie voluminoasă, care se desfăcea ca una specială pentru scule. Înăuntru se găseau în jur de 30 de proteze, din cauciuc solid, pentru dinţii de sus. Fiecare punte avea câte doi canini proeminenţi înspăimântători.

— Vezi care ţi se potriveşte! — o îndemnă gazda. Punţile sunt sterilizate, poţi fi liniştită din acest punct de vedere.

La probarea celei de-a treia proteze, Jane se declară mulţumită. Aceasta i se potrivea de minune. Ea se privi în oglindă şi pufni în râs. Apoi îşi întrebă gazda:

— Crezi că voi putea să înspăimânt pe cineva cu mutra asta?

— Dacă nu începi să râzi singură pe scenă, fără îndoială că vei putea! Nu ţi-ar fi stricat câteva grame de stimulent afrodisiac într-un pahar de apă.

— Mai bine nu. Încă mă mai doare puţin capul de la ultimele droguri pe care le-am înghiţit fără voie, îşi aduse poliţista aminte de migrena care nu-i dăduse pace până ce nu trăsese un pui de somn în camera ei de la motel.

Admirându-şi în oglindă fizionomia de vampir, Jane constată că perechea de canini nu era capabilă să-i provoace vreo rană majoră. Nici măcar un copan de

pui n-ar fi putut mesteca cu acei dinţi. Încercă să-şi scoată proteza pentru a se echipa, dar Ida o opri:

— De-acum n-o mai dai jos până după spectacol. Trebuie să te obişnuieşti cu ea, altfel îţi vor curge balele pe scenă. într-un sfert de oră vei crede că dinţii sunt naturali, te asigur. Arpad, care i-a confecţionat, este un adevărat artist în materie.

Poliţista se conformă şi începu să se dezbrace, rămânând numai în chiloţi.

— Ai nişte sâni foarte frumoşi! — zise unguroaica, după ce-i cântări în mâini. Şi sfârcurile sunt drăguţe! Intră repede în erecţie? Ia să vedem! — adăugă ea, ciupind-o pe Jane de amândouă, cu oarecare delicateţe.

Apoi, văzând că ea nu protesta, se aplecă asupra unuia dintre sfârcuri şi începu să-l alinte cu limba, încântată că acesta se întărise deja.

Fiecare centimetru pătrat din pielea gazdei emitea o senzualitate atât de tulburătoare, încât Jane abia se mai putea abţine să nu-i răspundă la eroticele provocări. Cu siguranţă că Peter Miron nu se plictisea în pat alături de ea! Poliţista nu îndrăznise să se opună de la început, ca să nu strice totul chiar atunci, însă când Ildiko începu să o muşte uşor de sfârcuri şi să îi sugă, o rugă:

— Opreşte-te, altfel mă excit prea tare! Nu cred că ar fi bine să intru umedă pe scenă, nu-i aşa?

— Ai dreptate, draga mea! — trecu gazda la intimităţi, punându-i o mână pe umeri şi privind-o adânc în ochi. Poate mai stăm de vorbă după spectacol, dacă vrei!

Jane nu-i mai răspunse, bucuroasă că scăpase de nebună. Îşi scoase chiloţii şi începu să probeze costumele, în timp ce profesoara ei îi studia curbele trupului cu o privire din ce în ce mai umedă. Doar mocasinii o cam strângeau puţin, în rest Jane se putea declara mulţumită de vestimentaţia ei de operetă. Balul putea începe! Îi scăpase, însă, un amănunt.

— Ildiko, dar de unde provine imitaţia de sânge?

— Cei doi dansatori au lipite pe piele mici punguţe cu ketchup dulce, care nu pot fi văzute de la o distanţă de un metru. Fetele mele nu trebuie decât să-şi înfigă dinţii sau ghearele în ele şi să le spargă. Atât corpul bărbaţilor cât şi dinţii stripteuzelor se colorează instantaneu în roşu, după care ketchup-ul începe să se prelingă, creând falsa imagine de sângerare. Totul este foarte simplu şi ingenios realizat.

— Când am văzut ce răni a suferit actorul-dansator din reprezentaţia hard, mi-am închipuit că îi va trebui ceva timp pentru a se reface. Deci, el n-a păţit nimic, nu-i aşa? E vorba doar despre iluzia optică a spectatorilor şi despre aceste efecte speciale.

— Absolut adevărat! El părăseşte scena la fel de intact cum a fost la începutul show-ului.

— Dar atunci de ce folosiţi trei bărbaţi la primul spectacol şi un altul la cel de-al doilea?

— Ideea îmi aparţine. Îi rotim la două săptămâni, pentru ca spectatorii să fie convinşi de ceea ce văd. Altfel, ia gândeşte-te! Ce-ar crede un om care asistă

la ambele show-uri? Dacă ar descoperi trucajul, el ar fi decepţionat, apoi ar împărtăşi altora părerea sa, iar edificiul credibilităţii noastre s-ar nărui.

— Ingenioasă idee ai avut, trebuie să recunosc! Poate vrei să-mi spui şi ce substanţe puneţi în băuturi ca să amplificaţi senzaţiile erotice resimţite de clienţi?

Unguroaica nu se arătă deranjată de faptul că era descusută şi răspunse imediat:

— Este o reţetă proprie, absolut inofensivă pentru organism. Te asigur! Are la bază câteva elemente afrodisiace naturale amestecate cu puţin LSD, cel mai uşor halucinogen din câte cunosc. Nimeni nu s-a plâns de reţeta mea până în prezent.

Spunând aceste cuvinte, Ida începu să se dezbrace şi, când rămase complet goală, se apropie de Jane. Şoldurile ei de proporţii admirabile se unduiau în cadenţă, punctată de imperceptibila tresărire a sânilor de o fermitate mai rar întâlnită la reprezentantele sexului frumos. Deşi încerca să ascundă acest fapt, Jane era destul de tulburată de anatomia unguroaicei.

Gazda se costumă în două minute şi rânji la poliţistă, încercând să o sperie în glumă.

— Nu-i aşa că sunt fioroasă?

— Mie nu mi se pare! Dimpotrivă! Însă dacă bărbaţii consideră că este aşa, înseamnă că ei au dreptate.

De fapt, Ida încerca, prin discuţii libere, să o facă pe Jane să scape de inhibiţii. Era normal ca ea să fie cu sufletul la gură, din moment ce participa pentru prima oară în viaţă la un spectacol de striptease. Şi nu la unul oarecare, ci la unul tematic, în compania altor bărbaţi şi femei.

— Hai să le cunoşti pe celelalte fete!

O cabină de patru ori mai mare decât a lui Ildiko era suficient de spaţioasă pentru cele şase superbe fete costumate în blănuri de urs. Ida făcu prezentările, insistând asupra faptului că ele trebuiau să o ajute pe Jane, în cazul în care ar apărea vreo problemă pe scenă.

În cabina bărbaţilor domnea o altfel de atmosferă. Fiecare dintre ei avea câte un pahar cu o băutură galbenă la îndemână şi erau în pielea goală. Fumul înecăcios de ţigară, probabil cu marihuana, putea fi tăiat cu cuţitul. Ei nu se sinchisiră de prezenţa vizitatoarelor, mulţumindu-se doar să o măsoare pe noua artistă din cap până-n picioare. Unul dintre ei o întrebă:

— Vei juca şi în show-ul hard-porno?

Ca să nu-i stârnească bănuieli, Jane ocoli un răspuns direct:

— Deocamdată mă voi rezuma la un rol în prima parte a spectacolului. Până mă obişnuiesc.

— Cum le-am rugat şi pe fete, vă rog şi pe voi, le spuse Ildiko. Aveţi grijă de ea pe scenă, ca să nu existe probleme! Bine?

Bărbaţii ce urmau să fie masacraţi sub luminile rampei de fiicele lui Dracula înclinară afirmativ din cap şi fiecare îşi văzu în continuare de-ale sale.

După ce ieşiră pe hol, Jane îşi întrebă gazda:

— Mereu sunt atât de necomunicativi?

— Nu, însă ei încearcă de pe acum să intre în rolurile pe care le au de interpretat. Aşa se explică tăcerea lor.

„Vrei să spui că se droghează pentru a face faţă ursoaicelor-vampir”, se gândi poliţista, fără însă a-şi exprima părerea cu voce tare.

Mai erau doar cinci minute până la ridicarea cortinei. Jane şi cu Ida ajunseră primele în culise. Soţia patronului îi arăta poliţistei câţiva paşi de dans, pe care aceasta urma să-i facă în jurul bărbaţilor. Se arătă încântată pentru că eleva ei prindea repede mişcarea şi îi mângâie spatele, de astă dată provocându-i Janei repulsie.

În clipa când apărură şi celelalte fete, se făcură auzite acordurile stranii ale melodiei pe care Jane o mai ascultase în două rânduri, ca spectatoare. Mai avea doar puţin timp la îndemână dacă voia să renunţe la debutul său erotic în cadrul show-ului de la „Dracula’s Daughter”. Oare va putea face faţă acestei situaţii ieşite din comun?

Doi maşinişti traseră cu forţă cortina şi deschiseră supapele unor ţevi din care ieşea fumul artificial pentru scenă. Dansatoarele îşi făcură intrarea în paşi unduitori, luând-o pe noua colegă în mijlocul lor. După câţiva paşi de balet, fiicele lui Dracula coborâră în sală şi se plimbară printre mesele spectatorilor, rânjind la aceştia cu intenţia de a-i înspăimânta. Până aici, totul fusese bine pentru Jane, însă, în scurt timp, celelalte o împinseră către scenă şi ea înţelese că nu mai avea încotro. Urma să se dezbrace. În acel moment îşi aduse aminte că toate dansatoarele erau rase jos, iar ea nu. Îşi găsi un loc mai în spate, unde, datorită fumului, spera să fie mai puţin vizibilă privirilor înfometate de sânge şi sex ale clienţilor de la mese.

În clipa în care trebui să rămână cu sânii goi, simţi că faţa îi explodează de ruşine. Din fericire, exemplul colegelor ei de scenă, care nu se sinchiseau de privirile spectatorilor, îi dădu curaj. Mai bine ar fi luat o înghiţitură sau două din afrodisiacul unguroaicei, ca să scape de trac, îşi spuse Jane. Însă acum era prea târziu.

Panica punea stăpânire pe fiinţa ei din ce în ce mai mult. Toate dansatoarele rămăseseră doar cu mocasinii în picioare şi cu mănuşile prevăzute cu gheare în mâini, dar poliţista încă ezita să-şi scoată blana care îi acoperea pântecele şi fesele.

Înţelegând reţinerea firească a noii lor colege, două fete începură să se plimbe prin faţa ei, ajutând-o în treacăt să renunţe la blana de pe ea. În cele din urmă, Jane nu mai avu scăpare şi îşi aruncă ultima piesă a costumaţiei sale în culise, la fel ca toate celelalte fete.

Îi venea să se lase pe vine şi să-şi încrucişeze braţele, ca nimeni să nu poată vedea mare lucru din intimitatea goliciunii ei. Însă asta ar fi fost similar cu un eşec total, iar ea nu dorea aşa ceva. Într-un final dramatic, voinţa poliţistei reuşi să înfrângă sentimentul ruşinii care pusese stăpânire pe ea. Îşi ridică braţele în aer, imitându-le pe stripteuze, îşi îndoi puţin genunchii şi începu să se plimbe printre ele, în aşteptarea victimelor ce trebuiau satisfăcute şi apoi ucise, conform scenariului.

În momentul apariţiei celor doi dansatori îmbrăcaţi în costume de epocă, fetele trebuiau să mimeze, pentru început, ruşinea. Lui Jane, această figură îi ieşi cel mai bine. Spre deosebire de celelalte dansatoare, ea interpreta cu foarte multă sinceritate acest sentiment, care, de fapt, pusese stăpânire pe ea de la primul pas făcut pe scenă.

Nici actul în care trebuiau să smulgă hainele bărbaţilor cu gura şi cu colţii nu îi dădu poliţistei, prea multă bătaie de cap. În învălăşala provocată de încăierare se putea ascunde mai bine decât dacă s-ar fi aflat în prim-plan.

Reuşind să-i dezbrace complet, ursoaicele-vampir începură să-i zgârie pe bărbaţi mai ales în zona sexului, pentru a le provoca erecţia. Primul care reuşi această performanţă puse ochii pe Jane şi făcu astfel încât să ajungă în faţa ei. Cu ochii sticloşi, mimând spaima, el o privea înfricoşat, cu penisul erect îndreptat spre ea.

Jane simţi cum două mâini se aşează pe umerii ei, obligând-o să îngenuncheze pentru a se preface că execută o felaţie. Nu mai avu încotro şi acceptă compromisul, mişcându-şi capul cu părul vâlvoi în toate părţile şi ţinând gura deschisă, ca toate celelalte dansatoare. Cu o mănuşă îl prinse pe drogat de testicule, iar ghearele de la cealaltă mână şi le înfipse într-una dintre fesele acestuia. Bărbatul icni de durere, însă rezistă cu stoicism supliciului. Şi interpretarea lui începu să fie mai puţin impetuoasă ca înainte. După circa trei minute de chin, Jane îi zgârie uşor penisul, spărgând astfel câteva punguţe cu ketchup. Apoi îşi abandonă victima în favoarea altei ursoaice mai pricepute.

Din acel moment, rolul poliţistei se mai diminua, pentru că bărbaţii prinseră să mimeze actul sexual în fel de fel de poziţii şi doar două dansatoare puteau juca roluri principale în acest tablou. Ea rămase în planul secund, prefăcându-se că zgârie pielea victimelor aflate în plină activitate sexuală.

Oare datorită reflectoarelor se încălzise aşa, ori din pricina tensiunii pe care o avea de suportat? — se întrebă Jane. Oricum, trecuse de jumătatea reprezentaţiei şi în curând avea să scape de privirile care, parcă, o electrocutau.

Venise şi timpul ca acel fum negru să învăluie scena. Era semnalul convenit pentru ca fiicele lui Dracula să treacă la lucruri mai serioase, adică la omor cu bestialitate. Ele îşi muşcară partenerii de locurile din care ştiau că va sări ketchup, iar ghearele şi le folosiră în acelaşi scop. „Sângele” începu să curgă în mici dâre pe corpul dansatorilor, iar ele se mânjiră pe faţă şi pe sâni cu sos de roşii, mimând o satisfacţie diabolică. Nu mai era mult. Întinse pe jos, victimele îşi dădeau ultima suflare, fiecare dintre ele având deasupra câte două ursoaice care continuau să o sfâşie şi să o muşte. În fine, bărbaţii rămaseră nemişcaţi pe podea, iar cortina căzu cu un zgomot sinistru.

Primul act al reprezentaţiei din acea seară luase sfârşit. În culise, artiştii primiră câte un prosop pentru a-şi ascunde goliciunea şi toţi o felicitară prin semne pe noua lor colegă, care, după părerea lor, se descurcase de minune.

CAPITOLUL 16

Eric se afla împreună cu iubita lui în sediul poliţiei. Aşezaţi de o parte şi de alta a biroului Paulei, poliţiştii beau câte o cafea fierbinte şi amară, iar detectivul fuma neliniştit o ţigaretă. Ieri noapte vorbise cu Jane la telefon când aceasta se întorsese la motel. Colega lui îi povestise cum avusese loc reprezentaţia, precum şi faptul că nu aflase nimic nou, cu excepţia bisexualităţii unguroaicei, care se dăduse la ea.

„Şi chiar ai mimat felaţia dezbrăcată în pielea goală, în faţa a circa 40 de spectatori în majoritate bărbaţi?” — se arătase Eric deosebit de extaziat, după care continuă: „Aş fi dat şi zece ani din viaţă în schimbul unui loc mai aproape de scena pe care te produceai!”

Din nefericire, ancheta lor bătea pasul pe loc. Jane nu găsise niciun fir şi nu avea vreo bănuială în legătură cu identitatea ursoaicei-vampir. Ce era de făcut? Stai puţin! — îşi spuse detectivul.

Parcă Butch amintise ceva despre saliva ucigaşei, dar se plânsese că nu avea cu ce să o compare. Dacă partenera lui ar încerca să facă rost de câte o ceaşcă sau un pahar din care a băut fiecare dintre fiicele lui Dracula? Atunci, poate că „Specialistul” ar putea să o identifice pe psihopată. Gândurile lui fură întrerupte de vocea Paulei care vorbea la telefon.

— Da, domnule primar! E chiar lângă mine. V-am sunat pentru că am avea o rugăminte la dumneavoastră. Am dori ca administraţia lacului să ne pună la dispoziţie două şalupe şi un pilot, în caz de necesitate. Ar fi perfect dacă le-aţi telefona dumneavoastră mai întâi, ca să nu ne rugăm prea mult de ei. Sigur, peste 15 minute am să-i sun şi eu! Vi-l dau imediat pe detectivul Black.

— Am onoarea, domnule primar! — rosti Eric în aparat, fără niciun chef.

— Cum mai merge treaba?

— Din nefericire, nu aşa cum aş fi vrut eu. E foarte dificil să dau de vreun fir de care să mă agăţ.

— Îmi pare rău şi sunt dezolat, pentru că se apropie sărbătorile. Mi-e teamă să nu ne pierdem turiştii, ceea ce ar fi similar cu o catastrofă pentru South Land.

— Vă înţeleg perfect, însă ne aflăm într-o mare dificultate.

— Domnişoara Drago nu mi-a spus de ce vă trebuie şalupele respective!

— Pentru orice eventualitate. Poate va fi nevoie să procedăm la o descindere inopinată pe platforma plutitoare. O singură şalupă cred că ne-ar fi de ajuns. Ne-am gândit să solicităm două, ca să nu dăm de bucluc în situaţia în care una n-ar porni exact când am avea mai mare nevoie de ea.

— V-aţi gândit bine! Această problemă este ca şi rezolvată. În rest, dumneavoastră sunteţi singura noastră speranţă pentru reinstaurarea unui climat de linişte în munţii Sierra Nevada.

— Mulţumesc pentru subtilul compliment!

— N-aveţi pentru ce! Am fost cât se poate de sincer.

Jane Heron se afla în pragul unei crize de nervi. Se afla deja de trei zile şi patru nopţi la South Land, iar investigaţiile lor nu avansau deloc. Se prezentase onorabil la primul spectacol soft-porno din viaţa ei, însă nu câştigase nimic de pe urma acestui sacrificiu. Nici măcar un amănunt cât de mic nu-i trezise atenţia.

Îşi amintea de privirile libidinoase ale spectatorilor aţintite asupra coprului ei şi i se făcu greaţă.

După spectacol încercase să deschidă discuţia asupra tragediilor de pe mal, însă fetele tratau subiectul mai mult în glumă decât în serios. Erau oarecum amuzate de faptul că exista o persoană care le imita, ucigând de-adevăratelea. În concluzie, temerile familiei Miron nu erau împărtăşite de angajatele acesteia.

Eşecul pe care îl înregistra o scotea pe Jane din minţi. Ştiuse că misterul nu va fi uşor de dezlegat, însă firea ei era a unei luptătoare şi nu se temea de dificultăţi sau de provocări. Numai că şi greutăţile pe care le avusese de înfruntat până atunci se cam terminaseră. Acum nu mai ştia încotro s-o apuce. Cine să fie păpuşarul care trăgea marionetele de sfori?

Purtarea lui Daniel Miron din ultimul timp îi dădea şi ei de bănuit. De unde, la început, fusese extrem de amabil cu ea şi chiar interesat de o colaborare sinceră, acum devenise de-a dreptul provocator, încercând s-o jignească de câte ori avea ocazia prin fel de fel de aluzii.

Sună telefonul şi Jane privi display-ul acestuia pentru a vedea cine o caută. Era numărul lui Eric. Să-i răspundă, sau mai bine să-l pună pe căsuţa vocală pentru mesaje? În cele din urmă răspunse, consolându-se cu gândul că partenerul ei nu avea cum să o indispună mai mult decât era.

— Ce mai vrei, Sherlock Holmes?

— M-am gândit la ceva!

— Mă mir! Chestia asta nu prea te caracterizează.

— Taci şi ascultă! Într-o discuţie pe care am purtat-o cu Butch, acesta mi-a spus că a găsit urme de salivă la locul asasinatelor. Zicea că nu are cu ce să le compare pentru a stabili identitatea aparţinătorului. Te-ai prins?

— Nu încă, eşti prea abscons!

— Dacă ai putea să faci rost de anumite obiecte pe care fiicele lui Dracula le-au băgat în gură, am putea afla identitatea ursoaicei ucigaşe. Ce zici?

— Zic că eşti cam tra-la-la! Mă vezi plecând de pe bac cu o geantă conţinând ceşti, pahare, proteze, veselă sau prezervative, fără ca nimeni să mă întrebe de sănătate?

— Nu, însă ai putea să-i ceri ajutorul patronului Peter Miron. Doar spuneai că este destul de sincer după părerea ta.

— Asta cam aşa e! Nu ştiu, Eric, am să mă mai gândesc la ceea ce mi-ai sugerat. Vorbim mai încolo, bine?

— Cum zici!

— Stai să te întreb şi eu ceva! În cazul în care aş vrea să ajung la platforma plutitoare în afara orelor de program, nu ştiu dacă vaporaşul va face o cursă specială pentru mine. Ar mai exista şi alte posibilităţi de deplasare?

— Acum, da. Îmi dai un telefon şi, în circa zece minute, o şalupă-taxi te va aştepta la pontonul ştiut. Succes!

Se apropia ora prânzului şi era luni. Jane nu putea sta locului. Ajunse la concluzia că trebuia să meargă neapărat la „Dracula’s Daughter”, pentru a le interoga pe toate fetele. În acel moment îşi dădu seama că nu stătuse niciodată de vorbă cu dansatoarea care interpreta rolul ursoaicei-vampir în reprezentaţia hard-porno. Să o fi evitat şatena pe poliţistă, ori aşa fusese să fie? Cum de nu se gândise la ea până în acea clipă?

Se îmbrăcă în grabă, convinsă fiind că pe uscat îşi pierdea timpul în mod inutil. Tot pe apele lacului se afla secretul atrocităţilor cercetate. Alese o ţinută de munte, sport, şi îşi introduse pistolul la centură, în spate. Îşi mai luă cu ea două încărcătoare pline de rezervă şi telemobilul. Apoi ieşi din cameră, îndreptându-se grăbită spre micuţul debarcader. Dacă marinarii de pe vaporaş nu vor accepta să o transporte pe bac, va apela la serviciile partenerului ei.

— Salut, băieţi! Mă puteţi duce la domnul Peter Miron? — îi întrebă ea pe marinarii care îşi făceau de lucru pe puntea vasului.

— Cine sunteţi dumneavoastră? — o întrebă politicos unul dintre aceştia, îndreptându-se spre cabina pilotului.

— Numele meu este Judith Waller. Sunt cea mai nouă angajată a localului.

Bărbatul intră în cabină, închizând uşa în urma lui. Probabil că lua legătura cu patronul, pentru a-i aduce la cunoştinţă acea solicitare mai puţin obişnuită în afara orelor de program. După două minute, marinarul apăru şi o pofti:

— Urcaţi la bord, vă rog! Domnul Miron senior vă aşteaptă.

Jane îi ascultă îndemnul şi îşi alese un loc mai în spate, prefăcându-se că era foarte atentă la natura înconjurătoare. În acelaşi timp, formă numărul lui Eric.

— Generale, ascultă-mă şi taci!

— Sunt numai urechi!

— Vezi că mă aflu în drum spre platforma plutitoare. Voi încerca să capăt concursul lui Peter Miron pentru obţinerea probelor de salivă. În cazul în care nu te sun din nou într-o oră, organizează o poteră nautică şi vino după mine. Am o sumbră presimţire!

— Mult noroc! — mai apucă detectivul să îi spună înainte ca legătura să fie întreruptă.

Eric îşi goli ceaşca de cafea, după care se adresă provincialei sale partenere:

— Ia-l pe Palance şi hai să mergem la administraţia lacului după şalupă! Dacă Jane Heron, care se va afla în curând pe bac, nu îmi telefonează într-o oră, procedăm la abordaj. Luaţi-vă armele şi muniţie suficientă cu voi. S-ar putea să avem nevoie!

Paula dovedi că ştia cum să se comporte în situaţii limită şi nu puse nicio întrebare, trecând imediat la acţiune. Partenerul ei nu se afla în sediu, însă îl recepţiona prin staţie.

— Damon, avem nevoie de tine!

— Tu şi cu şmecherul din Los Angeles? Aş fi preferat ca numai tu să-mi doreşti prezenţa!

— Lasă gargara şi ascultă-mă! Unde te afli?

— În apropierea primăriei.

— Bine. Ne vedem în cel mai scurt timp posibil la administraţia Verton Lake. Dacă ajungi acolo înaintea noastră, spune-le să pună în funcţiune o şalupă de opt locuri.

— O.K.! Altceva?

— Ce armament ai la tine?

— Pistolul din dotare cu trei încărcătoare pline.

— Bine, am să-ţi mai aduc pistolul automat Heckler & Koch MP 5, de 9 mm şi cinci încărcătoare de rezervă.

— Arma aceea de comando pe care am primit-o de la poliţia new-yorkeză? Dar ce, a izbucnit vreun război?

— Încă nu, însă trebuie să fim pregătiţi. Pe cai!

CAPITOLUL 17

Patronul platformei plutitoare o aştepta pe Jane Heron, alias Judith Waller, pe puntea principală, vizibil surprins de această vizită neaşteptată. Poliţista îl zări şi pe Daniel, care se apropie de tatăl său. Nici nu urcase bine la bord, când bătrânul o întrebă:

— Ceva noutăţi, detectiv Heron?

— Cred că da. Am venit să-l arestez pe ucigaş, blufă ea. Mai bine-zis, pe ucigaşă!

Miron junior se înverzi la faţă subit şi se adresă tatălui său suficient de tare ca să poată fi auzit şi de poliţistă:

— Ţi-am spus că e mai tâmpită decât pare! N-ai vrut să mă asculţi, precum ţi-e obiceiul!

După care se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se grăbit şi iritat.

Miron senior părea destul de jenat şi surprins de ieşirea fiului său. O conduse pe Jane în salonul principal şi o invită să ia loc la o masă, întrebând-o:

— Despre ce este vorba?

— Criminalistul nostru a descoperit la locul masacrelor mai multe urme de salivă aparţinând ucigaşei, însă nu are cu ce le compara. Aşadar, aş avea nevoie de nişte probe pentru el.

— Nu prea înţeleg cu ce v-aş putea fi de folos?

— Ca să fiu mai directă, aş vrea să stau de vorbă cu toate dansatoarele pe care le aveţi angajate şi să le reţin protezele cu caninii aceia impresionanţi până aproape de ora spectacolului. Credeţi că este posibil?

— V-am spus încă de la început că vă voi da tot concursul în rezolvarea acestui caz. Nu văd, însă, cum am putea proceda.

— Foarte simplu. Fiicele lui Dracula sunt cazate pe bac, nu-i aşa?

— Exact!

— Rugaţi-le să se echipeze ca pentru spectacol, fără a se mai farda, bineînţeles. Apoi aş vrea să stau de vorbă cu fiecare în parte, câte cinci minute.

— Asta nu-i greu deloc.

— Ar fi bine dacă pentru asta am găsi o cameră de trecere, ca nicio fată să nu se întâlnească cu celelalte după ce a stat de vorbă cu mine.

— Se rezolvă în cinci minute. Mă aşteptaţi aici?

— Da. Aş mai avea nevoie de câteva punguţe, hârtie şi ceva de scris.

— Nicio problemă! — se dovedi gazda la fel de îndatoritoare.

Mirată că a reuşit să rezolve atât de simplu această problemă, Jane formă numărul de telefon al lui Eric.

— Fii atent! Telefonează-i lui Butch şi spune-i să se pregătească pentru analizarea tuturor protezelor de operetă ale dansatoarelor de pe bac. Apoi vino peste circa 30 de minute ca să iei probele. „Specialistul” le va compara în grabă cu urmele de salivă găsite la locul crimelor şi îmi va da urgent un telefon,

rămânând ca tu să aduci protezele înapoi, înainte de începerea spectacolului de diseară. Dacă ai înţeles ce-ţi cer, nu-mi mai pune nicio întrebare.

— O.K.! Vin spre tine!

Peter Miron se întoarse şi o invită la etaj, în holul ce dădea spre salonul principal. Puse lucrurile solicitate de poliţistă pe o măsuţă şi o întrebă:

— Doriţi cumva o cafea?

— Nu, mulţumesc! Le-aţi spus să se grăbească?

— În cinci minute sunt aici.

— Dar fiul dumneavoastră unde este?

— Pe undeva pe bac. E nervos din cale-afară de vreo două zile. Nu ştiu din ce motiv, însă a revenit la părerea lui iniţială că nu trebuia să colaborăm cu dumneavoastră.

— Foarte curios! Aveţi idee ce l-a determinat să adopte această atitudine?

— Nu. Îmi pare rău! Nici măcar nu bănuiesc. Dar au venit fetele. Să le introduc?

— Una câte una, vă rog! Aţi chemat-o şi pe soţia dumneavoastră?

— Nu credeam că e cazul!

— Îmi cer scuze, însă avem nevoie şi de proteza ei, pentru a putea face o distincţie între tipurile de salivă.

— Bine, am s-o chem. Sper să nu se supere prea tare!

Cele şase dansatoare se prezentară pe rând, îşi spuseră numele şi îi înmânară poliţistei protezele de spectacol. Aceasta le depuse în punguţele de plastic aduse de Peter şi le etichetă.

După ce termină cu ele, stătu de vorbă şi cu Ildiko. Unguroaica era mai mult amuzată decât contrariată. Nu se echipase ca pentru spectacol, însă îşi montase caninii pe maxilarul superior.

— Ce crezi că vei descoperi prin analizele de laborator? — întrebă ea surâzătoare.

— Cine este ucigaşa din pădure.

— Ai ambiţii foarte mari, draga mea! Eu nu pot decât să-ţi urez succes.

— Mulţumesc!

— În cazul în care nu mai ai treabă cu fetele mele, le-aş lăsa să plece în oraş pentru câteva ore. Aproape întregul personal se află astăzi pe mal. Şi angajaţii mai au nevoie de distracţii din când în când.

— N-am nimic împotrivă.

— Mă bucur! Dacă vrei să mai stăm de vorbă după ce termini, ştii unde mă găseşti. Pa!

— Pe curând!

Şalupa cu patru persoane la bord se apropia de „Dracula’s Daughter” cu Eric în picioare. Jane pusese probele într-o cutie şi îl aştepta nerăbdătoare pe punte.

— Totul e aranjat, îi strigă detectivul. Rămâi în continuare aici?

— Da. Nu uita să-i spui lui Butch să-mi telefoneze urgent în momentul în care ajunge la un rezultat, oricare ar fi acesta.

— Şi noi ce trebuie să facem? — o întrebă Paula.

— Aşteptaţi un semnal de la mine, cu şalupa pregătită. Puteţi acosta la debarcaderul localului, alături de vaporaşul familiei Miron.

Eric nu mai solicită alte lămuriri şi îi ceru bărbatului care conducea ambarcaţiunea să-i ducă la mal, pe el şi pe cei doi poliţişti din South Land.

Peter o luă pe Jane de braţ şi o conduse într-o altă încăpere.

— Spuneţi-mi, vă rog, aţi ajuns la concluzia că ucigaşa face parte din corpul meu de balet?

— Am zis să încerc şi această pistă. Oricum, este vorba despre o femeie.

În acel moment, ea îşi aduse aminte că o omisese pe şatena cu ochi albaştri care interpreta rolul ursoaicei-vampir în reprezentaţia hard-porno. Îi spuse acest lucru lui Miron senior.

— Vă referiţi la Nathalie Moreau?

— Nu ştiam că aşa o cheamă. De mult o aveţi angajată?

— De la început. Ştiţi, ea şi fiul meu sunt în foarte bune relaţii, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Dansa în clubul de noapte „Sam’s HofBrau” din Los Angeles când a cunoscut-o.

— Înţeleg! Dacă vreo persoană vrea să se deplaseze pe uscat, trebuie să apeleze neapărat la vaporaşul de la mal?

— Nu. Mai avem două bărci cu motor, de patru locuri fiecare, ancorate de bac. Ivan răspunde de folosirea lor.

În acel moment se auziră trei împuşcături nu prea îndepărtate. După zgomotul înfundat, Jane remarcă faptul că proveneau din interior.

— Ce-a fost asta? — întrebă ea îngrijorată, consultându-şi ceasul cu un gest reflex.

Nu trecuse decât o jumătate de oră de la plecarea lui Eric şi a poliţiştilor locali.

— N-am nici cea mai mică idee! — se miră sincer şi bătrânul.

Jane formă în grabă numărul de telefon al lui Eric, în vreme ce Peter Miron ieşea pe hol ca să vadă despre ce era vorba.

— Unde te afli?

— La spital, în compania lui Butch.

— Pe bac se trage. Veniţi repede aici! „Specialistul” a aflat ceva?

— Încă nu, dar nu mai are mult. Te va suna.

— Telefonează-i lui Mann şi cere-i urgent date despre Nathalie Moreau din Los Angeles.

— Ai descoperit ceva?

— Nu încă, dar am o presimţire. Grăbiţi-vă! Pe hol se auzeau voci de o tonalitate ridicată.

Peter intră în încăpere cu spatele, urmat de fiul său, care ţinea un pistol îndreptat spre pieptul acestuia.

— Ce se întâmplă, Daniel? — întrebă ea înmărmurită.

— Nicio mişcare! — o ameninţă bărbatul înfuriat. Scoate încet arma şi telefonul mobil! Aşa, acum pune-le pe masă!

Oare acesta să fie personajul din umbră? Maestrul manipulării şi regizorul crimelor de pe malul lacului? În mintea poliţistei lucrurile începeau să se lege. N-

ar fi fost exclus ca el s-o fi determinat pe amanta lui să comită asasinatele. Dar care să fi fost mobilul acestora?

— Aşezaţi-vă pe scaune şi faceţi cât mai puţine mişcări! Acest pistol este foarte sensibil şi s-ar putea descărca singur, spre ghinionul vostru.

— Daniel, ce-i cu tine? — îl întrebă Peter pe un ton blajin.

— Numai din cauza ta s-au întâmplat toate astea!

— Bine, însă eu nu am nicio legătură cu asasinatele!

— Nu la execuţii mă refeream. Cu ele este o altă poveste.

— Ai de gând să ne iei viaţa? — interveni Jane în discuţie pentru a trage de timp.

— Mi-e teamă că n-am încotro.

— Bine, dar sunt tatăl tău! — exclamă Peter.

— Eşti, însă acum nu cred că mai am nevoie de tine, cum n-ai avut nici tu de mama când ai divorţat de ea, făcând-o să-şi pună capăt zilelor. Ai comis numai greşeli în viaţa ta amărâtă şi te-ai încăpăţânat în permanenţă să iei toate deciziile importante de unul singur. Când ne descurcam şi noi mai bine în Los Angeles, a trebuit ca tu să abandonezi afacerile cu droguri şi arme, pentru a ne înfunda în văgăuna asta. Aveai probleme de conştiinţă la bătrâneţe, ce să spun!

— Deci tu eşti cel care voia să-mi distrugă afacerea de pe „Dracula’s Daughter”, ordonând lichidarea prietenilor mei?

— Nu mi-ai lăsat nicio alternativă. Dacă localul se ducea dracului, ne puteam întoarce la vechile îndeletniciri. Măcar dacă îmi dădeai ceva bani! Aş fi început să trăiesc şi eu pe propriile picioare.

— Dar eu am încercat să te ţin aproape din dragoste părintească. Ţi-aş fi lăsat totul după moartea mea.

— Ce vorbeşti! Atunci când aş fi împlinit 60 de ani? Bineînţeles! Tu nu te puteai hotărî să mori mai devreme şi să laşi văduvă o soţie atât de tânără, nu-i aşa?

— Daniel, vezi cum vorbeşti cu mine! Sunt, totuşi, tatăl tău!

— Decât aşa tată, mai bine lipsă!

CAPITOLUL 18

Peter începea să devină furios. Trebuia neapărat să-l dezarmeze pe acest fiu nerecunoscător şi apoi să stea calm de vorbă cu el. Se prefăcu că se uită în spatele acestuia, iar când Daniel întoarse puţin capul, bătrânul se repezi la el. Încă era în putere şi nu uitase tehnicile de luptă învăţate şi aplicate pe vremea când lucra în cadrul Securităţii din România. Dar fiul lui avea un pistol pe care ştia să-l folosească destul de bine.

Profitând de încăierarea celor doi, Jane se repezi spre uşă. Daniel se eliberă din strânsoarea tatălui său pentru o secundă şi o izbi cu pumnul în ceafă. Poliţista se prăbuşi ameţită, în vreme ce bărbaţii continuau lupta cu înverşunare. Femeia îşi reveni puţin şi, în momentul în care ajunse în patru labe pe hol, auzi o împuşcătură în urma ei, apoi încă una. Nu se mai întoarse să vadă cine a învins, ci o rupse la fugă. O nouă împuşcătură care fluieră pe lângă capul ei o făcu să înţeleagă cine câştigase confruntarea.

Viaţa ei era în pericol şi trebuia să se ascundă până la venirea şalupei cu poliţişti. Dar unde? O sudoare îngheţată i se scurgea printre omoplaţi. Desigur că îi era frică! Nici măcar nu avea cu ce să se apere, fiindcă pistolul îi rămăsese în încăpere. Intră precipitată într-una dintre cabinele fetelor. Avea nevoie de un obiect pe care să-l folosească drept armă. Daniel era pe urmele ei. Luă un fixativ de pe măsuţa din faţa unei oglinzi şi trase draperiile ferestrelor, pentru a face cât mai întuneric în cabină. Se lipi de zid, lângă uşă, în partea opusă balamalelor şi aşteptă.

Cu o izbitură de picior, Daniel făcu uşa să se dea de perete. În acea clipă, Jane îi pulveriza fixativ în ochi şi, fără să ezite, îi proiectă o lovitură cu muchia palmei în laringe. Apoi, încercă să profite de momentul favorabil şi să-i smulgă bărbatului pistolul. Nereuşind, renunţă la această tentativă şi o rupse din nou la fugă, auzind în urma ei nişte cuvinte străine. Probabil înjurături în româneşte, însă poliţistei puţin îi păsa.

Se gândi că „gorila” lui Peter ar putea s-o protejeze şi începu să o caute. Ajunse la o uşă pe care scria un singur cuvânt — Ida — şi se năpusti înăuntru. Pe un fotoliu zări corpul neînsufleţit al lui Ivan, care avea o gaură în frunte şi două urme de gloanţe în piept. Unguroaica se ghemuise în spatele unui dulăpior şi plângea cu sughiţuri.

— Ce se întâmplă? — reuşi ea să articuleze întrebarea.

— Daniel a înnebunit! Şi-a împuşcat tatăl şi acum mă caută pe mine.

— Mă va omorî, Dumnezeule!

— Mai bine faci ce-ţi spun eu, dacă vrei să ai vreo şansă de scăpare!

Aflat la volanul Land Rover-ului său, Eric Black depăşise cu mult viteza legală. În sfârşit, se vedea suprafaţa lucioasă a lacului. Numai de n-ar ajunge prea târziu! Niciunul dintre pasageri nu îndrăznea să scoată vreun cuvânt. Contrar obiceiului său, Dr. Butch Harrison îi însoţea în acţiune, însă nu era înarmat. Detesta orice fel de armă, fie ea albă sau de foc. În schimb, Damon Palance ţinea

pe genunchi pistolul automat Heckler & Koch MP 5, iar Paula Drago avea două pistoale la cingătoare.

Jeepul frână brusc în parcarea debarcaderului şi toţi patru alergară spre şalupă. Pilotul acesteia, văzându-i coborând în fugă, porni motorul, astfel încât putu demara imediat ce ultimul pasager se află la bord.

În mai puţin de cinci minute, şalupa se legăna lângă platforma plutitoare de unde nu se auzea niciun zgomot. Această linişte e rău prevestitoare, se gândi Eric, urcând primul pe punte, cu pistolul armat în mână.

Aflându-se pentru prima oară pe bac, nu ştia încotro s-o apuce. Va încerca să pătrundă prin intrarea principală, nu avea de ales. Ceilalţi membri ai grupului îl urmau la mică distanţă. Ambianţa mirosea a dramă.

Numai să nu li se fi întins vreo cursă! — îşi zise detectivul. Măcar să îşi găsească partenera în viaţă, căci după aceea va afla el o cale de rezolvare a situaţiei.

Cu toate simţurile în stare de alertă maximă, cei trei străbătură salonul principal şi se îndreptară spre culise, de unde îi povestise Jane lui Eric că se putea ajunge la cabinele artiştilor. În acel moment se auzi o bufnitură puternică şi apoi nişte cuvinte într-o limbă străină, ce aduceau a înjurături. Se orientară după zgomot şi îşi continuara drumul în şir indian.

— Hai să plecăm de aici! — îi zise Jane unguroaicei, deschizând o uşă care dădea în altă cameră.

Paralizată de frică, Ida nu se putu mişca. De fapt, nici nu mai avu timp, fiindcă în prag apăru Daniel cu ochii roşii, iritaţi de fixativ şi îndreptă pistolul spre ea. În secunda următoare, glonţul aducător de moarte porni. Jane ieşi din încăpere în clipa în care proiectilul îi penetra unguroaicei sânul stâng, împroşcând cu sânge împrejur. Criminalul porni în urmărirea ei, însă poliţista apucase să pună un scaun în uşă, ieşind pe cea care dădea în hol. Bărbatul izbi cu piciorul în uşă, deblocă intrarea şi alergă după ea.

La capătul coridorului pe care o apucase, Jane dădu peste o altă uşă, care era închisă. Trebuia să intre într-o cameră şi să încerce să iasă pe o fereastră ce dădea spre punte. Alese una la întâmplare şi fu foarte surprinsă să o întâlnească exact pe cea pe care o bănuia vinovată de asasinatele din pădure. Nathalie Moreau era îmbrăcată de plecare. Două valize voluminoase aşteptau să fie transportate la mal o dată cu ea. Văzând-o pe poliţistă, fata începu să strige:

— Daniel, e la mine în cameră!

Jane nu mai avea nicio îndoială în privinţa indentităţii aşa-zisei ursoaice-vampir. Se apropie ameninţător de ea, dar şi franţuzoaica adoptase o poziţie de luptă. În acel moment, uşă se dădu de perete şi poliţista văzu pistolul lui Miron junior îndreptat spre ea. Fără să mai stea pe gânduri, execută o eschivă şi o prinse pe Nathalie cu braţul pe după gât, ascunzându-se în spatele ei. Totuşi, românul trase, rănindu-şi amanta în umărul drept.

În secunda următoare, pe hol se auziră alte trei împuşcături, la intervale regulate şi Daniel Miron se prăbuşi mort în încăpere. Mirosul de praf de puşcă vicia atmosfera, iar cel de sânge o făcu pe Jane să dea drumul pavezei sale umane. Franţuzoaica începu să ţipe ca o nebună şi, cu o forţă la care poliţista nu

se aştepta, se repezi cu unghiile-i lungi spre faţa ei, uitând de rana din umăr. Trăgându-şi puţin capul înapoi, Jane evită zgârieturile psihopatei, însă unghiile acesteia o răniră pe gât şi pe piept, fără a-i provoca, însă, vătămări însemnate. Noroc că nu purta mănuşile cu gheare de urs!

Enervată, poliţista o pocni cu pumnul în faţă de două ori, iar o a treia lovitură i-o aplică în rana căpătată de la iubitul ei. Când ucigaşa fu la podea, în canatul uşii îşi făcu apariţia Eric, cu pistolul încă fumegând în mână.

— Poţi să intri, nu mai e niciun pericol! — îi zise partenera lui, răsuflând uşurată. Pune-i cătuşele acestei sălbăticiuni.

În urma poliţiştilor locali, intră în cameră „Specialistul”.

— Doctore, dacă vrei, îi poţi da primul ajutor. O să trăiască, din nefericire pentru ea şi pentru societate.

Cu mâinile tremurând din cauza încordării, Eric îşi aprinse o ţigaretă Camel fără filtru, după ce îşi puse pistolul la spate.

— Cadavrul de pe hol este al lui Daniel Miron, capul tuturor răutăţilor petrecute la South Land, iar bestia asta psihopată e amanta lui, preciza Jane. Am impresia, doctore, că, după ce o vei examina, vei ajunge la concluzia că este o schizofrenică irecuperabilă ce trebuie ţinută în cămaşă de forţă într-un ospiciu.

— După cum pot sesiza din privirea ei de fiară hăituită, nu cred că eşti departe de adevăr. Totuşi, trebuie dusă de urgenţă la spital, ca să nu-şi piardă tot sângele precum au păţit-o victimele ei.

Într-adevăr, ochii Nathaliei Moreau nu mai aveau nimic uman în ei. Cu pupilele dilatate şi albul ochilor înroşite de furie, ea făcea eforturi disperate, dar inutile, de a se elibera din strânsoarea cătuşelor. Damon şi Paula o înşfăcară, chinuindu-se s-o transporte pe punte şi de-acolo pe şalupa care îi aştepta. În final, când reuşiră, amândoi erau lac de sudoare.

— Luaţi câteva acadele de rezervă! — nu se putu abţine Eric să nu-l ironizeze puţin.

Dar căpitanul West nu mai ţipă la el ca de obicei. Era prea bucuros că dosarul fusese rezolvat fără pierderi din partea L.A.P.D. şi într-un timp relativ scurt.

— Şefu’, tocmai am rezolvat cazul ursoaicei ucigaşe! — îi comunică detectivul Black superiorului său, la telefon. O avem pe criminală în şalupă şi ne îndreptăm spre mal.

— Voi sunteţi bine?

— Da, însă cei de pe bac s-au cam împuşcat între ei. Mai exact au fost împuşcaţi de Daniel Miron, care şi-a omorât chiar şi tatăl.

— Eşti sigur de asta?

— Jane a fost de faţă la majoritatea crimelor.

— În mai puţin de o oră şi jumătate ajung şi eu acolo cu un elicopter. Unde se poate ateriza în South Land?

— În curtea primăriei, care este destul de aproape de spital. Îl voi ruga pe primar să vă aştepte şi să vină cu dumneavoastră. Va fi şi el foarte curios să afle întregul scenariu al macabrei povestiri de groază. Pe noi ne găsiţi la cartierul general al doctorului Harrison.

— Deci, astăzi vei pleca, Eric? — îşi întrebă Paula iubitul.

— Da. Nu cred însă că ai fi vrut să continue seria omorurilor, ca eu să mai rămân aici.

— Aşa e! — răspunse ea tristă, lăsându-şi privirea în pământ.

— Asta nu înseamnă că nu poţi veni să mă vizitezi ori de câte ori ai ocazia. Locuiesc singur în apartament, în caz că nu ştiai.

— Chiar ai vrea să vin?

— Preferi să-mi dau cuvântul de onoare?

— Nu, dragul meu. Trebuie să mă mulţumesc cu ceea ce mi-ai dat până acum. Ştiam încă de la început că relaţia noastră nu va dura o veşnicie. Iar dacă ne vom mai putea vedea cândva, va fi minunat!

— În situaţia în care aş reuşi să-mi conving *boss*-ul, aş putea să-mi petrec şi eu un sfârşit de săptămână la South Land.

— Vei fi foarte bine primit, te asigur!

— Da şi poate facem câteva excursii montane spre vârful Whitney. Există cabane de refugiu şi la o altitudine mai mare...?

CAPITOLUL 19

— Ştiţi ce n-am înţeles eu? — zise Damon Palance când găsi ocazia. Ce e cu urmele de paşi găsite la malul lacului?

— Simplu! — făcu Jane Heron fără ironie. Dar, dacă-ţi spun, trimiţi pe cineva să cumpere câteva sticle cu şampanie, ca să sărbătorim evenimentul? Faimosul detectiv Black face cinste!

— Mă duc chiar eu, nu e nicio problemă!

— După ce îşi droga bine amanta, Daniel Miron o ducea la mal şi pândea apariţia victimelor la refugiu. Abia pe urmă îi dădea drumul să atace.

— Într-adevăr, era o treabă simplă. Cum de nu mi-am dat seama?!

— Nu-ţi face griji! Ai fost derutat de rapiditatea cu care s-a desfăşurat deznodământul. Tuturor ni se întâmplă aşa ceva în situaţii extreme.

— Mă bucur să vă văd! — îi salută căpitanul într-o manieră mai puţin obişnuită pentru firea lui ursuză.

— Să trăiţi, şefu'! — îi răspunseră în cor detectivii lui preferaţi.

— Salut, doctore! Cum ţi s-a părut vacanţa la munte?

— A dracului de frumoasă! Ei sunt poliţiştii locali Paula Drago şi Damon Palance, făcu el prezentările.

— Încântat! — zise Corky West, strângându-le mâinile. Mulţumim pentru ajutorul pe care ni l-aţi dat!

— Noi ar trebui să vă fim recunoscători pentru asta! — interveni primarul William Royce.

— Mai bine să fim cu toţii recunoscători unii altora şi să ciocnim un pahar de şampanie împreună, zise Eric, privindu-şi iubita în ochi.

— Bună idee am avut, nu-i aşa, Eric? – zâmbi Jane.

— Care idee? De a bea şampanie în cinstea rezolvării cazului sau de a face eu cinste? — zise detectivul, răutăcios, strâmbându-se la ea.

— Eşti imposibil, aşa cum, de altfel, ţi-am mai spus-o de-atâtea ori! Lasă că ţi-o decontează şefu'!

— Mai bine haideţi să ciocnim şi să stăm de vorbă! — întrerupse căpitanul seria tachinărilor.

După ce băură paharele înspumate şi mâncară câteva pişcoturi, medicul legist cotrobăi prin sertare şi scoase mai multe pungi de plastic. În şapte dintre acestea se aflau protezele dansatoarelor, iar în alte trei — mănuşile cu gheare şi trei proteze care aparţinuseră franţuzoaicei.

Toţi le priviră cu mirare şi Eric îl întrebă pe Butch:

— Astea trei de unde le mai ai?

— Le-am găsit în valizele Nathaliei Moreau. Ia uitaţi-vă mai atenţi la ele! Nu seamănă absolut deloc cu recuzita de spectacol.

Într-adevăr! Ghearele erau atât de ascuţite, încât tăiaseră ambalajul de plastic în câteva locuri, iar caninii erau complet diferiţi de cei purtaţi pe scenă de fiicele lui Dracula.

Proteza se montează pe toţi cei 16 dinţi de sus, astfel încât, în timpul unei muşcături, oricât de puternică ar fi ea, dantura artificială nu se deplasează. De asemenea, caninii sunt mai mari şi mai ascuţiţi decât cei din cauciuc, fiind confecţionaţi dintr-o ebonită specială. Cel care a realizat această proteză a fost un artist şi vreau să cred că nu a cunoscut scopul în care creaţia lui urma să fie folosită.

— Un ungur pe nume Arpad este maestrul, îl informă Jane.

— Ce minte bolnavă a putut imagina o asemenea oroare?! — se miră cu sinceritate primarul Royce.

— În meseria noastră am văzut grozăvii şi mai mari, se umflă în pene detectivul Black.

— Deci, Daniel Miron a fost cel care a regizat atrocităţile cu intenţia de a pune afacerea tatălui său pe butuci, începu căpitanul West să se lămurească. Credea că, dacă dă faliment cu localul „Dracula's Daughter", tatăl său se va întoarce la traficul cu stupefiante şi armament, nu-i aşa? Eu consider că şi-ar fi lichidat părintele şi dacă i-ar fi reuşit această diversiune. Mă întreb, însă, de ce n-a făcut-o înainte de a se muta pe Verton Lake?

— Probabil că a tras nădejde până în ultima clipă că bătrânului îi va veni mintea la cap, îşi dădu Jane cu părerea.

— Sau poate că nu a reuşit să ajungă la borcanul cu dulceaţă, zise şi Eric. Toţi banii îi aparţineau lui Peter şi soţiei acestuia, pe care Daniel n-o putea suferi.

— Acum ar mai fi de lămurit responsabilitatea juridică a franţuzoaicei, fu de părere căpitanul. Fiindcă orice mi-aţi spune voi, eu nu cred că o minte sănătoasă ar putea ucide, cu discernământ, în felul în care a ucis Nathalie Moreau. Şi de unde a avut ea atâta forţă ca să termine trei bărbaţi în floarea vârstei şi mafioţi pe deasupra...?

— Am vorbit cu sergentul Mann — îl întrerupse Eric — care s-a interesat despre trecutul ei şi am aflat că a fost sportivă de performanţă. A practicat înotul până la 20 de ani. Vă daţi seama că avea ceva forţă în braţe!

— Nouă ne spuneţi? — vorbi Paula Drago, destul de amuzată. Aşa rănită cum era şi cu cătuşe la mâini, ne-am chinuit cu ea din răsputeri pentru a o transporta până la spital. Mă întreb cum ne-am fi descurcat dacă nu era împuşcată în umăr?!

— Există şi o explicaţie ştiinţifică pentru forţa ei ieşită din comun, spuse Dr. Harrison.

Toate privirile se îndreptară spre el, însă Butch părea foarte concentrat asupra filelor unui dosar pe care îl răsfoia.

— Vrei să ne dai lămuririle suplimentare pe care ne-ai sugerat că le deţii? — îl interpelă Jane.

— Cu privire la ce? — răspunse acesta printr-o întrebare, spre uimirea autorităţilor locale, care nu cunoşteau distracţia lui de a-şi face auditoriul să fiarbă în suc propriu.

— Am înţeles! — râse Eric. Îţi faci numărul preferat, ţinându-ne în suspans.

„Specialistul" era bucuros şi el că povestea de la South Land se încheiase, aşa că un surâs larg apăru pe faţa lui.

— Mă scuzaţi, cred că şampania e de vină! Îmi mai pune cineva un pahar? Mulţumesc! Unde rămăsesem? Ah, da, la lămuririle suplimentare.

Apoi tăcu din nou preţ de câteva secunde, după care toţi izbucniră în râs. Când se liniştiră, Dr. Harrison începu să explice:

— Fără doar şi poate, Nathalie Moreau este schizofrenică, după cum îşi dă seama chiar şi un nespecialist ca mine ori ca Jane. Ea pierdea instantaneu contactul cu realitatea, pe fondul consumului de droguri ce i se administrau în doze apreciabile. În acele momente de criză devenea o persoană bolnavă psihic, fără discernământ, care putea fi foarte uşor manipulată de o minte criminală cum era cea a lui Miron junior.

— Asta înseamnă că este posibil să nu ajungă în spatele gratiilor? — întrebă Eric.

— Este foarte probabil! Dar nici liberă pe străzi nu va mai umbla vreodată, după tot ce a făcut.

— Dar cum reuşea românul s-o facă să ucidă?

— Cred că îi introducea în minte ideea că viitoarele victime încearcă s-o lichideze. Din acel moment, reacţiile sale se motivează psihopatologic ca autoapărare. Este vorba despre o periculozitate sporită a schizofreniei paranoide prin gravitatea actelor agresive săvârşite cu ferocitate. Bolnava provoca victimelor leziuni multiple, folosind mijloace variate de atacare. Schizofrenicul manifestă o permanentă ostilitate la cea mai mică incitaţie sau poate prezenta un raptus ce întrerupe brusc o stare catatonică, ceea ce duce inevitabil la acte de violenţă.

— Nu s-ar putea să ne explicaţi într-un limbaj mai puţin academic, domnule doctor? — îndrăzni Damon Palance să-l întrerupă, făcându-i să râdă pe detectivi şi pe căpitan.

— Se vede că nu-l cunoşti pe Butch, îl lămuri Eric. Îţi poate vorbi şi zece ore într-o limbă de neînţeles. Dar, dacă observă că vorbeşte cu pereţii, atunci o lasă singur mai moale. Degeaba îl rogi să se exprime pe înţelesul tuturor.

Zâmbind în sinea lui mulţumit că şi-a mai atins o dată scopul propus, legistul îşi reluă expunerea:

— Ceea ce frapează la manifestările franţuzoaicei este contrastul dintre brutalitatea ei, caracterul monstruos pe care-l are şi trăirea evenimentelor la rece, atunci când nu se află în perioadele de criză. Acest fenomen este definitoriu pentru afecţiunea denumită schizofrenie. Aşa cum am stabilit, omorurile erau premeditate şi comandate sub influenţa ideilor delirante. Acestea erau precedate şi urmate de un comportament straniu, neobişnuit, iar acum atitudinea franţuzoaicei faţă de propriile fapte este una de indiferenţă şi de răceală afectivă. Crimele au fost executate cu cruzime şi nu mă aştept ca ea să şi le mărturisească.

— Nici măcar nu bănuiam că în lume poate exista aşa ceva! — îşi exprimă mirarea primarul din South Land.

- sfârşit -